Byblos

Colecție coordonată de
LIVIA SZÁSZ

Publicarea acestei cărţi a fost sprijinită
de Uniunea Europeană,
în cadrul Programului Cultura 2000

Culture 2000

IRINA DENEJKINA

Votca-Cola

Traducere din limba rusă de
DENISA FEJES

Curtea veche

BUCUREȘTI, 2007

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
DENEJKINA, IRINA
Votca-Cola / Irina Denejkina ; trad.: Denisa Fejes. -
Bucureşti: Curtea Veche Publishing, 2007
ISBN 978-973-669-305-2

I. Fejes, Denisa (trad.)

821.161.1-32=135.1

ИРИНА ДЕНЕЖКИНА
ДАЙ МНЕ!

ISBN 978-973-669-305-2

Lui Niger, lui LenSik, Nasskăi şi lui Kasper

BESTSELLER NAŢIONAL

Când Leapa îşi vâră limba în gura lui Punks, Valerka îi priveşte cu dispreţ. Chestia asta îi iese de minune — dispreţul. În acel moment se situează deasupra tuturor.

L-am cunoscut pe Valerka în urmă cu un an. Volkovei i-a displăcut categoric. Şi mie, dar mai puţin categoric. Am stat amândoi pe o bancă şi el mi-a povestit o întâmplare dintr-o tabără pentru copii. Ulterior, din povestirea asta a ieşit o nuvelă. Tot atunci el mi-a spus că are o „iubită a lui“ — iubirea cea mare. Şi pentru totdeauna. Ca să vezi, pocitania.

Mi-am intitulat nuvela *Valerocika,* şi nuvela respectivă, laolaltă cu altele, a fost nominalizată pentru premiul „Bestseller naţional“. Nominalizată a fost mai târziu. Mai întâi i-am trimis-o lui Valerka.

„Interesaaant, îmi scrisese el drept răspuns. Dar de ce ai schimbat numele tuturor celorlalţi viţei şi juninci?“ Hm! Ca să fiu sinceră, nu am amintit nici un nume în afară de al lui.

Valerka e mai mic decât mine. Pe geaca lui scrie „Mers 67“. Pe pometi are nişte bujori de-a dreptul copilăreşti. Are nas fin, cu mărgeluşe de transpiraţie pe el. Buzele, ca un mic romb. Obrajii-i are rotunzi, şi totuşi pare tras la faţă.

Aşadar, a rămas o vreme în picioare, îngropându-şi faţa în gâtul meu şi respirând încetişor. Apoi s-a depărtat puţin şi, ţinându-mă de umeri, m-a analizat ca pe-un tablou. Mai în amănunt. Mi-a spus pe un ton vinovat:

— Mi-a fost dor de tine...

Auzi la el, parşiv ticălos!

Deci mi-au publicat cărţulia şi m-au invitat la Sankt-Petersburg la ceremonia decernării premiului „Bestseller naţional“. Primăvară. Totul în floare, totul o mireasmă. La Piter e cald. Zbor pentru prima oară cu avionul. Ce-i drept, mi-e frică să zbor. Şi totuşi, am zburat şi am aterizat. Îl sun pe Valerka.

Şi iată-l aici, şade pe iarbă. De fapt, nu — e deja agăţat de mine, ne strângem în braţe unul pe altul. Şi-mi spune: „Mi-a fost dor de tine.“ Păi, cu fata iubită cum rămâne?

Seara trebuie să mă înfiinţez la hotel Astoria, unde, de fapt, va avea loc ceremonia. Îl pot lua cu mine pe Valerka. Şi pe Radja cu Müller. Dar am vaga senzaţie că Radja şi Müller, beţi, reprezintă un pericol social. Pe când Valerka singur nu reprezintă un astfel de pericol. Îi lipseşte susţinerea.

De ce Radja şi Müller trebuie să fie obligatoriu beţi? Ha! Bizară întrebare, dacă luăm în considerare că la ceremonie băutura va fi pe daiboj. Şi o să-l mai iau cu mine pe Leapa. O să-l sunăm de pe mobilul lui Valerka.

Leapa se înfiinţează la hotel. Frizură cu ţepi, tricou de culoare deschisă, şort. Are agăţat în spate un rucsac.

— Aaa!!! Leapa!!!

Şi Leapa este erou. În povestirea *Dă-mi!* el este, chipurile, soţul meu virtual, asta-i chestia.

Dă-mi! este o povestire inclusă şi ea în cărţulie. Aşadar, alături de mine se află două din cauzele care m-au adus la Sankt-Petersburg. Nu-i rău.

Şi iată-ne vânturându-ne şi prostindu-ne. Valerka şi Leapa nu au, în general, teme comune de discuţie. Leapa e punkist, în vreme ce Valerka... Valerka? De fapt, nu contează...

Mergem să luăm bere. Baltika-7. Apoi ne plimbăm cu tramvaiul.

— Ce-ai la gât? îl întreb eu pe Leapa.

Are la gât, agăţat de un lanţ, un semn zodiacal.

— Vreau să spun, ce zodie e?

— Una de rahat, îmi răspunde autocritic Leapa.

— Daa..., face Valerka, rânjind.

Noi bem Baltika, el bea Nevskoe. Pentru că Valerka are un principiu. Nu bea Baltika şi nu mănâncă produse McDonald's. Două principii. Şi, în plus, lui Valerka nu-i place Leapa. Pentru că-i superficial.

Vreau să-mi cumpăr nişte adidaşi. Mi s-a pus pata, de-aia. Umblăm prin magazine, Leapa o ţine tot într-o fugă în faţă, Valerka merge mai în spate şi mă prinde de mână, cu degete fierbinţi. Apoi îmi dă drumul. Ciudat, băiatul ăsta.

— Ce-ţi mai face iubita? îl întreb eu ca-n treacăt.

Arunc momeala.

— Bine, răspunde Valerocika.

— Tot iubire mare? E ceva serios?

— Nici că se poate mai serios.

Mda... N-a muşcat momeala.

Hoinărim prin magazine, ce-i drept, nu cumpărăm nimic. Şi ce dacă. Nu asta-i problema.

— Toţi gagiii se împart în homo şi lepădături, anunţă Leapa. Eu fac parte dintre lepădături. În formaţia BANDerlog toţi sunt lepădături.

— Acum ce-ţi veni? spune Valerka, strâmbându-se.

Se pare că în creierul lui ras au răsărit gânduri despre homosexuali. Valerka urăşte homosexualii. Cât despre lepădături — expresia e din romanul lui Sakin, *Mai mare ca Ben*. Aşa se pare. Lui Valerka nu-i place asemenea asociere — Sakin şi Leapa. Dar tace, doar sprâncenele spelbe i se adună spre rădăcina nasului. Albul ochilor sclipeşte îndărătul lentilelor. Valerka are ceva respingător. Dar şi ceva atrăgător. Numai că mi-e neclar care este acest ultim ceva. Poate faptul că iubeşte o fată pe care nu o cunosc? Dar eu n-am treabă cu asta. Oare? Oare? Da... aha... vai, vai...

Ne-am plimbat. Am băut bere. Apoi ne-am întâlnit cu Punks, prietenul lui Leapa. Punks e un tip negricios, cu o chică de păr des. O poate purta iarna pe post de căciulă. Se sărută cu Leapa. Pătimaş. Îl cunoscusem pe vremuri pe Punks. Nu se schimbase, doar pântecul, nu se ştie de ce, i se mai rotunjise. O figură.

După pupăturile lor, am cumpărat al treilea rând de bere. Leapa şi Punks se vânzoleau şi se sărutau, iar Valerka izbea cu picioarele coşurile de gunoi, sticlele goale şi alte mizerii. Leapa şi Punks erau ocupaţi unul cu celălalt. Adică începuseră să dezvolte propriile lor teme: muzica, fetiţele cunoscute, bla, bla, bla. Valerka mi s-a alăturat. Deja nu-mi mai lăsa mâna, ba în timpul ăsta mi se uita în ochi. Credeam că-mi scapă mie ceva. Ciudat sentiment. Dar, cum să spun eu, plăcut. Conştiinţa faptului că „nu e al meu" nu face decât să-mi stârnească mai abitir interesul — un fel de freamăt în plex, nişte descărcări electrice... La fiecare atingere a mâinilor lui Valerka.

Luăm al patrulea rând de bere. Iar achiziţia este însoţită de elan sufletesc: „Tu ce iei, pisoiaş?", şi aproape ni se ating nasurile. Al lui Valerka şi al meu. M-a luat ameţeala. Leapa e luat de un val de simpatii năstruşnice. Îmi expune părerea lui despre *Dă-mi!* O părere pozitivă. Excelentă, ca s-o spun pe şleau. „N-o să i-o dau fetiţei mele s-o citească, spune el. Că o apucă gelozia şi nu mă mai lasă s-o regulez." În continuare, Valerka este înştiinţat de Leapa că el, Valerka, e un „puşti *cool*". Ho, ho!

Colindăm iar prin magazine, intrăm la Fish Fabric. Să ne uşurăm. Că au acolo o toaletă uriaşă, garsonieră, pur şi simplu. Ca în visele mele de coşmar. În visele astea, prin încăpere se preumblă nişte indivizi, şi eu sufăr de ruşine ce-mi e. În sfârşit, am intrat. Cine ştie de ce. Ca să stau pe pervaz, pe genunchii lui Valerka, să-i simt mâna pe talia mea. Ca din întâmplare. Da. Nu e rău, între noi fie vorba. Nu e rău chiar deloc. „O fetiţă plânge. Fetiţele râd."

Punks vrea şi el la Astoria. Cum să nu-l iau pe Punks? Mai ales că, după atâta bere suptă, între el şi Valerka se contura o anume înţelegere reciprocă. Alcoolul face minuni.

Mergem la hotelul la care am fost cazată. La hotel urmează să vină un autocar şi să-i adune pe toţi literaţii, criticii şi Dumnezeu ştie pe mai cine ca să-i ducă la festivitate.

Pe drum, începe literalmente povestirea *Dă-mi!* De la coadă. Coada, în carte, este următoarea: „Şi limba-i era deja în gura mea.“ A cui limbă — nu se ştie. Adică, potrivit textului, era limba lui Leapa. Dar Leapa este o hiperbolă, o exagerare artistic exprimată. Iar NE-exagerarea păşeşte alături de mine, îmbrăcată într-o geacă pe care scrie „Mers“, şi mă ţine de mână cu degete fierbinţi. Începe deja. „Hai, dă-mi, hai, dă-mi, hai, dă-mi un pic de soare, la-la-la...“, Valerka.

Iniţial, toate discuţiile dintre noi se poartă nas în nas şi obraz în obraz. Apoi îi cer guma de mestecat. Care-i în gura lui. Mi-o dă. Apoi, normal, i-o dau înapoi. Momentul primului sărut este pierdut şi uitat. Încerc să mi-l reamintesc. Aha... Mi se pare, a fost aşa: Punks şi Leapa s-au dus să se uşureze. Iar noi doi am rămas. În picioare. Foarte aproape unul de altul. Eu spun ceva, sau Valerka spune — asta mi-e deja tulbure şi n-are importanţă. Şi, uite. Limba şi buzele, deja. Au început să interacţioneze. Vin Punks şi Leapa. Valerka îi trimite să se mai uşureze o dată, mai îndelung. Principalul este că îi trimite acolo cu voce blândă. Care i se frânge niţeluş. Devine şoaptă...

Valerka. Cum e acolo? „Vaalerocika...“ Ciudat, băiatul ăsta.

Ne apropiem de hotel.

— N-o invidiez pe iubita ta, îl iau eu pe departe — chipurile, cum stăm cu morala?

— Dar ce-i cu ea? întreabă plin de ifose Valerka.

— A, nimic. Doar aşa.

Valerka înţelege unde bat.

— Şi ce vrei să fac? Să nu merg lângă tine? întreabă el pe un ton suav.

Ai fi zis că i s-au tulburat minţile.

— Dar ea ne vede?

Oh... ce plăcut e când ţi se încordează nervii.

— Nu.

— Atunci, poţi merge lângă mine.

Pur şi simplu să meargă. Atâta doar. „Atâta doar nu există niciodată", îmi repetă adesea Volkova. Dar, poate, există?

Intrăm în hotel. Leapa, Punks şi Valerka sunt deja un grup solidar. Fac nebunii, răstoarnă cactuşii. Vreau să spun, florile. Pe culoar. Sau sunt ikebana?

Îi rog din suflet pe diavolii ăştia să nu se producă în timpul ceremoniei. Iau o mină serioasă. La banchet ca la banchet, dar măcar la ceremonie fiţi băieţi buni. Nu ştiu de ce, dar sunt absolut convinsă că pe Punks nu-l costă nimic să arunce cu o gheată în juriu, iar pe Valerka, să urle în momentul culminant: „White power!" Este şi motivul pentru care expresia pe care o afişez este cea corespunzătoare. Îmi promit toţi, cu convingere, că vor fi băieţi buni. Nişte lepădături model. Vocea mi se frânge. Ajunge o şoaptă. Nu ştiu din ce cauză. Valerka priveşte în jur. Are mina pe care a făcut-o atunci, în cafenea, când, împreună cu Radja, cu Corbul şi cu Müller au snopit în bătaie un gruzin care-i făcuse Volkovei mele cu ochiul. Asta se întâmplase vara trecută.

Mă dau pe buze cu blistex, mă pieptăn. În tot timpul ăsta, Punks şi Valerka zac nemişcaţi în cameră, pe pat, iar Leapa — pe podea.

Urcăm apoi în autocar. Ne aşezăm pe ultima banchetă. Pasiunile se încing. Leapa lipeşte guma de mestecat pe geam. Nici Punks nu-i băiat cuminte. Valerka mă aşază pe genunchii lui, mădularul i se scoală. Îşi freacă obrazul de umărul meu. Toarce ca un motan: „Sfrrr..." „Cerul are cerul, marea are marea..."

Se înghesuie în autocar şi literaţii. Plecăm, în sfârşit. În faţă stau literaţii, vreo douăzeci de bucăţi, în spate — noi. Tustrei. Punks şi Leapa cad la intervale regulate de pe scaune sau cu ele cu tot. Naiba ştie ce scaune *second hand* au în autocarul ăsta. Se tot prăvălesc pe spate.

Mergem. Şi, la un moment dat, Tatiana Nabatnikova, o tipă care se ocupă de organizare, se întoarce şi face un gest cu mâna:

— Priviţi, e Irina Denejkina!

Privesc cu toţii. Valerka mă muşcă din spate de umăr. Nu tare. Dar, oricum, e o porcărie.

— Este posibil ca ziua aceasta să fie cea mai fericită din viaţa ta! îmi spune, solemn, Tatiana Nabatnikova.

— De ce? întreb eu cu un aer stupid.

— Pentru că toţi or să tragă la măsea, răspunde Punks pentru Tatiana, arătând spre literaţii din faţă.

Ca să vezi, lepădătura. Dar o lepădătură de gaşcă, naiba să-l ia.

Valerka nechează în spinarea mea.

Ajungem la Astoria. Intrăm. Lume puhoi. Mi se iau interviuri, se face cunoştinţă cu mine, sunt trasă de mână. Diavolii mei se topesc în mulţime. Sug şampanie.

De mine se apropie o tanti cu un aer profund confidenţial. De la ziarul *Trud*. Deşi nu ţin minte exact. E foarte înaltă şi are o constituţie impresionantă. Se înalţă lângă mine, se apleacă. Pune întrebările cumva intim. Secretos. Se uită pe furiş împrejur. Să juri că e în spatele frontului inamic.

Mai e şi o fetişcană cu ochi mari. De la o televiziune. Are permanent ochii miraţi prosteşte. Şi cu ochii ăştia îmi ia interviu. Mie. Valerka stă în spatele ei şi râde. Diavol pleşuv.

Uite-l şi pe Zelvenski. Mi se face cunoştinţă cu el.

Zelvenski este cel care m-a nominalizat. El reprezintă încă una dintre cauzele pentru care mă aflu aici, la Sankt-Petersburg. Nu o cauză atât de importantă ca Valerka sau Leapa, dar oricum.

— O! spune Punks. Are buzele siliconate!

— Tipul şi-a tras o pizdulice pe faţă, adaugă Leapa cel beat. Leapa cea beată. Hâc.

— Şi precis nu e rus, se exprimă ţâfnos Valerka.

Pare gata să se ia la bătaie cu Zelvenski chiar aici şi chiar acum. Pentru ca Zelvenski să zacă cu mutra-n podea, ca bărbatul acela caucazian. Fiecăruia ce i se cuvine, cum se spune.

Dar mie, Zelvenski mi se pare un tip *cool*. Fumează. Îşi flutură genele negre şi dese. Are ochii cât jumătate de faţă. Despre buze s-a vorbit deja. Expresie gânditoare. Şi toţi spun că-i poponar şi vorbesc despre bani. În afară de asta, e slab ca o vergea. În pauzele dintre contactele cu tanti secretoase şi Zelvenski, sărut gura fierbinte a lui Valerka. Valerka are ochi turmentaţi. De-a binelea. Mă apucă de mâini, de parcă s-ar teme că voi dispărea. Şi nu ştiu ce ştirist cretin ne filmează cu o cameră. Punks se bucură-n neştire, Leapa are o moacă fericită.

„Plânge fetiţa. Fetiţele râd..."

Ne aşezăm la măsuţe. Zelvenski ia loc la o măsuţă vecină, lângă scena improvizată. Lepădăturile mele stau în fundul sălii. Ceilalţi se apropie de mine. Iuzefovici îi transmite, prin intermediul meu, salutări lui Zaşihin. Zaşihin e proful meu de literatură de la facultate. Iar Iuzefovici îi e prieten. Foloseşte oportunitatea, cum se exprimă cei de la „Terenul minunilor"[1]. Fotografii fotografiază.

Prohanov[2] aduce cu un cadavru. Are piele de cadavru. Ar putea juca roluri de răposat în filme. Catharsis total. Începe Ceremonia!

---

[1] Emisiune-concurs TV de cultură generală, foarte populară în Rusia.

[2] Aleksandr Prohanov a fost, de fapt, câştigătorul trofeului „Bestseller naţional 2002", pentru romanul *Domnul Geksogenom.*

În juriu e şi Şnurov[1]. Are mobilul agăţat de un şnuruleţ. De gât. Este singura persoană din juriu pe care o cunosc. Pot să fredonez şi-un cântecel de-al lui: „Unde dracu-mi sunteţi? E-e-e! Ajutaţi un biet bătrân!“

Privesc scăfârlia rasă a lui Valerka, din fundul sălii. Toţi vorbesc despre mine, dar votează de-a-ndoaselea. Apoi votează Şnurov şi vine şi votul de la Hakamada. Doi la doi.

Iar bancherul[2] pune a treia cruciuliţă pe Prohanov. Şnurov face o mutră compătimitoare şi-şi desface braţele. Mie nu-mi pare rău. Dar lui Zelvenski îi pare, după cum se vede.

— Ce-i, te-ai supărat? îl întreb pe Zelvenski.

El clatină din cap. Adică — ce înseamnă asta?

— Te cred, îi zic, ţi-au trecut trei mii de parai pe lângă.

Zâmbeşte.

Şi Punks s-a ofuscat. Rău de tot. Iar Leapa şi Valerka înjurau de mamă. Aşa mi s-a relatat ulterior. Dacă Radja şi Müller ar fi fost aici, l-ar fi căsăpit pe bancher. Câtă pileală se putea cumpăra de zece mii de parai! Mă rog, de şapte. Că trei s-ar fi dus la Zelvenski. E bine că Radja şi Müller nu sunt aici.

Valerka, Leapa şi Punks mă felicită. Le-au luat foc mutrele de fericire. Sunt foarte emoţionaţi. Foarte, foarte. Mă felicită Korovin, redactorul care a lucrat la cărţulia mea. Şi Nina, nevastă-sa. Soseşte apoi în fugă Toblin, directorul editurii, mă ia în braţe de bucurie. Valerka se bosumflă. Fruntea şi obrajii i se fac trandafirii.

Apoi iarăşi mi se iau interviuri pentru tot felul de canale — RTR, Kultura şi nu mai ştiu care. În vremea asta, Punks,

---

[1] Serghei Şnurov („Şnur“), component al formaţiei muzicale Leningrad.

[2] Bancherul Vladimir Kogan, preşedintele juriului, a fost cel care, în conformitate cu regulamentul concursului, în condiţii de balotaj (2–2), a decis câştigătorul, acordând un al treilea vot în favoarea lui Prohanov.

Leapa şi Valerka înfulecă salate şi se distrează. Punks se pierde sincer în complimente. Ce face Leapa, nu ţin minte. A, ba da! Îl prezint tuturor. „E chiar Leapa acela.“ Uimire şi recunoaştere unanime. „El e eroul din *Dă-mi!* Oo!“ Pe Valerka nu-l prezint. Valerka are mania persecuţiei. Până şi-n fotografiile de pe net are mutra mâzgălită. Spionul lu' peşte! De-asta nu vrea să se prezinte. Pe când Leapa — cu plăcere.

Apoi se pierde. Leapa, vreau să spun. Punks se agită. Valerka, nu. De-asta Punks nici nu-i cere mobilul. De cinci ori am luat celularele lui Zelvenski şi Korovin. Îl sunăm pe Leapa. „Sunt lângă Astoria“, răspunde el. Ieşim — nu-i. Îl sunăm iar...

În pauzele dintre căutări am stat puţin de vorbă cu Şnurov. „Bravo, Denejkina“, spune el. Sau nu el. Nu mai ţin minte. Dacă mi-a plăcut în mod deosebit ceva la Şnurov, aceea a fost soţia lui, Sveta. La început mi-am zis: „Ce-o fi cu puştoaica asta? E vreo admiratoare?“

Apoi mi se face cunoştinţă cu Prohanov. Iar mi se scutură mâna şi mi se spune ceva. Din spate se apropie de noi, cu o faţă congestionată, Zotov, cel care l-a nominalizat pe Prohanov. Îmi pune o mână pe umăr:

— Cum te cheamă, fetiţo?

— Irina, îi răspund.

Zotov îi dă un ghiont lui Prohanov şi zice:

— Hai să-i donăm ei zece mii.

Prohanov răspunde:

— I-am donat deja Fondului „Limonov“.

— Aha..., zice Zotov.

Ha-ha. Punks mi se-nvârte printre picioare şi-mi face semne: ia-i mobilul lui Prohanov! Ca să-l sune pe Leapa. Valerka strâmbă din nasul delicat.

Îi luăm mobilul lui Zelvenski, o pornim cu el în căutare şi îl găsim pe Leapa în tufişuri. Vezi dumneata, băuse şi el o bere acolo. Ne întoarcem. Pe drum, Punks îi spune lui Leapa:

— Ce ştii tu! Păi, NOI NE DROŞPĂIM ACOLO CU ŞNURU'!

Auzi, „ne droşpăim cu Şnuru'" — asta e ceva. Sigur e.

Zelvenski, Şnurov şi Sveta Şnurova se duc la Red Club. Zelvenski mă invită şi pe mine, dar eu „meditez". Să merg sau nu? Sigur nu.

Ne întoarcem şi ne aşezăm la o măsuţă. Punks şi Leapa termină vinul lăsat de Şnurov. Suntem invitaţi la măsuţa vecină. Acolo e o actriţă care a făcut parte din juriu, plus Bortnikov ş.a.m.d. „El e chiar acel Leapa", spune bucuroasă actriţa celor aşezaţi în jurul mesei. Simt pe gât respiraţia lui Valerka.

Îmi iau rămas-bun de la actriţă şi de la restul trupei, ieşim, observ că Leapa se tăvăleşte pe jos în poziţie de embrion. Draci! Valerka vrea să-l pocnească pe Leapa. Uite de-aia. Când e aghesmuit, Valerka îi pocneşte pe toţi cei care stau urât culcaţi, sau stau urât în picioare, sau se uită urât.

Korovin îmi înmânează o uriaşă pancartă cauciucată pe care scrie „Bestseller naţional — 2002". Se poate folosi pe post de faţă de masă. Ieşim. Leapa izbeşte retrovizoarea unei maşini. Maşina se pune pe urlat. Punks emite un lucru inteligent:

— Hai s-o ştergem mai repede de-aici.

Diavolii mei se distrează şi mai iau bere. Leapa îşi buşeşte periodic rucsacul de asfalt. Traversează strada, să zicem, şi în mijlocul drumului dă de pământ cu rucsacul. Punks zbiară şi i-l adună. Valerka nu i-l adună, dar se repede după rucsac. Punks agită faţa de masă, îl bate cu ea la fund pe Leapa. Poponari. Cad în genunchi, răcnesc: „Steaua noastră!" Mari figuri... Leapa ne roagă să ne sărutăm în cinstea lui. Mergem înainte, şi Valerka mă strânge lângă el. Ca într-un cleşte. Păi, unde-i e „veşnica iubire"? Sunt foarte interesată de subiect, dar îmi ţin gura.

Ajungem la hotel. Este deja seară. Niciunul nu vrea la Red Club. E departe, în mă-sa. Îl sun pe Zelvenski.

— Vino mâine, zic, la lansarea de la Casa de Comerţ „Borei“.

Valerka se dezbracă în pielea goală şi se duce la baie. Pur şi simplu. Probabil jena i s-a deconectat. Sau poate n-o are în general?

Anul trecut, Valerka mi-a povestit, pe o bancă, despre tabără, despre cum l-au cotonogit pe el „maimuţoii“ şi despre cum a găsit el după aceea pe unii „de-ai lui“ şi i-au făcut una cu asfaltul pe maimuţoi. Momentul acela — i-a găsit pe ai lui! — era pentru el esenţial. Şi el se mirase de unde răsăriseră nişte băieţi ca el într-un mic orăşel meridional. Iar episodul care mie îmi plăcuse cel mai mult era cel în care „cei doi se opriseră locului şi îl priveau“. Îi privisem atunci profilul ascuţit. Uite ochelarii, uite buzele ca două râme grase, uite nasul delicat, jupuit, aluniţa de pe frunte, gâtul. Pe gât are o aluniţă dublă, ca o hartă microscopică a emisferelor. Mi-am zis atunci că vreau să-l ascult întotdeauna. Să-i ascult glasul ăla cretin şi dogit. Să văd mutra lui Valerka zi de zi. Se aplecase spre mine şi îmi spusese ceva — nu mai ţin mine ce. Se apropiase şi mai mult. De ureche. Vrusese să repete, dar amuţise. Îi simţeam respiraţia pe gât. Buzele mele îi atingeau abia-abia obrazul. Am rămas aşa o vreme, totul în mine se prăbuşise, încremenise.

— Ştii, storsese din el Valerka, cu vocea lui dogită, am o fată. O iubesc.

Ce puteam să-i răspund? „Poate nu facem ce trebuie?“ — oare aşa să fie?

Valerka e încă în baie. Leapa-şi întinde mâinile pofticioase. Vrea să mă mozolească, probabil. Mă trage de tricou, îmi respiră în faţă şi se străduieşte, în general, să mă cunoască mai îndeaproape.

— Leapa!

— Ce-i? întreabă el şi ochii i se rostogolesc languros.

— Tu ce... ce tot..., zic eu nervoasă, pentru că Valerka are nu doar mania persecuţiei, ci şi simţul proprietăţii. Plus

o permanentă dipoziţie să sară la bătaie. O combinaţie a-ntâia. Din Leapa ar rămâne cel mult ştromeleagul.

— O... o...

— Du-te şi te masturbează!

Leapa dă îndărăt la auzul acestor cuvinte, altminteri deloc ofensatoare. Face o mutră jignită şi pleacă în necunoscut (adică pe coridor). Umilit şi obidit. Of, of!

— Îl văd pentru prima oară pe Leapa în halul ăsta, mi se confesează Punks.

— În care „hal“?

— Respins de o femeie. Nu l-am văzut niciodată aşa. E în stare de şoc.

Nu se poate: şi alde Leapa pot suferi?

— Ce femeie? mă interesez eu.

Punks se ofuschează:

— Tu!

— Eu? Oho!

Valerka iese într-un sfârşit din baie.

Se întoarce Leapa, el şi Punks descifrează un rap, aşezaţi pe pervaz. „Sunt un negru negru, sunt negru, sunt pur şi simplu negru... Pentru că sunt negru... Yow...“ şi tot aşa, în acelaşi stil. Nu ştiu de ce, dar am impresia că or să rupă storurile. Iar Valerka vrea să se ridice şi să-i pocnească pe-amândoi în cap. Dar se abţine. E culcat lângă mine. E slab ca un adolescent. E cald. Mâinile-i sunt fierbinţi. Şi buzele. Ce-i aia morală? Ceva care ţine de fabule, da?

Valerka şi cu mine stăm culcaţi, nasul lui îmi atinge obrazul. Se uită saşiu. Pentru că se holbează la mine de la mică distanţă. Da. Vreau să-i văd zi de zi ochii saşii. Încă mai vreau ca atunci. În ochii aceştia saşii stă sensul vieţii mele. Dacă ei vor fi, nu-mi va mai trebui nimic. Valerka se strânge în mine — ciudat, băiatul ăsta.

Ciudatul băiat sare brusc din pat şi ia mobilul lui Leapa. Fără să i-l ceară. Lui Leapa i se fâlfâie.

— Radja? zbiară Valerka în telefon. Dă năvală la Matisov gomik... Ei, unde... Lângă balamuc! Pe scurt, hai încoa'!

Peste o oră, Radja, Müller şi Corbul stau proţăpiţi cu berile lângă patul meu. Radja a mai crescut, tricoul stă să-i crape pe umerii rotunzi. Pare de-a dreptul exploziv. Corbul a rămas la fel de mărunţel ca înainte. Cu un zâmbet lăţit pe jumătate de faţă. Müller ne arată tuturor tatuajul de pe umăr. O cruce uriaşă. Nefinisată. Müller arată cel mai înfricoşător. Zdrahon, chel, pe mutră-i apare din te miri ce o expresie ostilă. Lui Müller i-a fost cel mai dor. Mă strânge în braţe şi mă sărută pe obraji. Pe Leapa şi pe Punks nou-veniţii nu-i bagă în seamă în mod demonstrativ. Apoi ne aşezăm pe pat, Corbul extrage beri din rucsac. Lui Leapa i se oferă o sticlă, lui Punks — nu. Valerka mă ţine de mână. Mă îmbrăţişează. Buzele lui îmi ating părul... urechea... fruntea...

Amicii îl privesc cu un aer nedumerit. Văd în ochii lui Radja uimirea, pe care încearcă să şi-o ascundă. Precis o cunosc toţi pe iubita lui Valerka. Au auzit şi ei despre „iubirea veşnică". Toţi se simt prost. În afară de Valerka şi de mine.

Ca să destindă atmosfera, Radja mă înşfacă de gât (asta, probabil, se cheamă la el îmbrăţişare) şi se apucă să povestească principala noutate, care-l lăsase crăcănat de mirare:

— Ne-am dus la finala cupei, ŢSKA — Zenit. Ei, unde, la Moscova... Şi acolo am nimerit pur şi simplu într-o ambuscadă!

Radja îşi rotunjeşte ochii albaştri:

— O *flash mob* de vreo treizeci de inşi, probabil din galeria lui ŢSKA, fugărea nişte capete-rase şi nişte negri pe Ohotnîi Read! Nu-i văzusem, ce-i drept, dar stătuseră chiar lângă noi. Cum ziceam... Şi dă buzna spre noi o gaşcă de vreo patruzeci de trupeţi! Toţi înarmaţi, cu bare de fier, cu cuţite! Vin tipii şi încep să ne reguleze la cap, că de ce ne-am luat, cică, de fraţii lor. Tâmpiţii! Noi nu ne-am luat de nimeni...! Cum ziceam... Le spunem: ne confundaţi, alţii v-au belit, noi suntem din Piter! Suntem, vedeţi bine, la odihnă, aici...

Radja respiră adânc ca să-şi tragă sufletul, şi continuă:

— Am plecat, ce ne-am zis: e vremea s-o tulim din loc. Mai aveam trei ore până la tren, n-aveam chef să nimerim sub cuţit...! Ne uităm, tipii se năpustiseră deja pe noi! Am luat-o la sănătoasa! Îţi dai seama, în centrul Moscovei, nişte negri să fugărească huliganii din galerii! Ceva de comă! Eram zece: şase din Piter şi patru din galeria ŢSKA. Iar ne-am încăierat, când vin nişte sticleţi... Voi, ăştia, zic ei, căraţi-vă de-aici. Că dacă se-mpute treaba, pe voi vă legăm...! Dar ce, zicem noi, aveţi orbul găinii, jigodiile dracului...? Mă rog, n-am zis noi chiar aşa, dar cam pe-acolo... Uitaţi-vă la ei, toţi au cuţite! Şi ei, de colo: noi nu ştim nimic. Îţi dai seama? Ceva de comă! Sticleţii-s cumpăraţi de negri...! Şi-atunci noi am adunat nişte sticle goale, ni s-au alăturat încă şase... filiala din Tula a galeriei ŢSKA... Aşa. Lângă noi — sticleţii. Ne-am zis că nu mai avem ce prinde... Plecăm, deci de-acolo. Am tot mers vreun kilometru încotrova... Ne-am oprit... Şi vine deodată spre noi o rablă, patru negri erau în ea... nu puşti, bărbaţi în toată firea!... se uită la noi, scot o ţeavă, şi zic: „Îi vedem!“ şi pleacă. Eh, sula mea, s-o luăm mai repede la sănătoasa...!

Radja răsuflă iarăşi din greu, îşi linge buzele uscate.

— În general, suntem în stare de şoc! Galeria ŢSKA, fugărită la Moscova! Sigur, sunt toţi înarmaţi şi sunt mai mulţi, dar oricum... Şi sticleţii-s nişte japiţe! Suntem încă în stare de şoc, întotdeauna am crezut, aşa s-a şi povestit, că la Moscova negrilor le e frică de *skinheads* şi de huligani... Şi că o vorbă nu poţi să scoţi contra lor. Şi când colo... La noi, în Piter, nu există aşa ceva, dar tare mi-e teamă că va exista curând.[1]

Radja pronunţă ultimele cuvinte cu voce stinsă, de parcă tot aerul îi zburase din piept. Leapa surâde mulţumit de sine, dar nu peste poate. Valerka mă îmbrăţişează de la spate şi

---

[1] Relatarea se referă la o serie de manifestări şi incidente cu caracter rasist, petrecute cu ocazia meciului respectiv — echipa Zenit Sankt Petersburg are în componenţa sa mai mulţi jucători de culoare.

îmi respiră în păr. Radja, Müller şi Corbul fac cunoştinţă cu Leapa şi cu Punks. Îi oferă, în sfârşit, o bere lui Punks. În timp ce ei chefuiesc în bună tovărăşie, Valerka şi cu mine ieşim din camera de hotel. Din hotel. Undeva, pe un pod.

E întuneric. Asfaltul emană căldură, miroase plăcut a frunze şi a apă. Apa din micul râu şuşoteşte ritmic, parcă respiră.

— Valerka...

— Da? îmi răspunde el şi-mi sărută buzele şi obrajii.

Miroase a băutură.

— Nimic... Valerka şi-atât.

Îi sună mobilul.

— Da... Eu... Bună, Katea.

Ghicesc că e iubita lui Valerka. Deci Katea. Bun. Mă uit fix la Valerocika. Interesant, ce-o să-i spună?

— Da... Te sun eu... Nicăieri... Cu băieţii.

— Oare? întreb eu.

Încerc să-l iau la mişto. Totul în jur devine greţos şi înăbuşitor. Mă doare, nu ştiu de ce. Crezusem probabil că o să-i spună altceva. Ce?

Valerka îşi vâră mobilul în buzunar. Îşi propteşte coatele pe parapet şi se uită în întuneric. La mine nu se uită.

— Ce mai face Katea?

El tace.

— Şi în ce constă, la urma urmei, această „veşnică iubire"?

Valerka se întoarce către mine, îi văd chipul. Buzele muşcate. Obrajii palizi.

— Şi cum de...

Valerka nu mă lasă să termin, îşi apasă smucit buzele pe ale mele. Nu le sărută. Doar le apasă.

— Şi ce să fac? îi aud eu vocea dogită.

— Nu ştiu.

Mobilul îi sună din nou. Are o melodie caraghioasă: „Ole-ole-ole-ole..." Valerka priveşte ecranul. Şi eu. Scrie:

„Sună KatEnoK." Valerka își întinde mâna cu telefonul și își desface degetele.

Cu ecranul clipind încă, mobilul se scufundă în apă cu un plescăit. Câteva fracțiuni de secundă se zărește în apă o luminiscență tulbure, verzuie. Și gata.

— Te-ai scrântit?

Valerka neagă printr-o clătinare a capului. Și eu pot da reprezentații la beție, dar nu atât de stupide. Valerka mă privește cu ochi turmentați, apoi își ascunde fața în umărul meu. Mă mângâie pe păr. Întreaga lume este concentrată pe podul de peste micul râu cu nume idiot — Priajka[1]. Mi se taie răsuflarea. Nu pot respira. Nu pot gândi. Nimic nu pot.

E stupid. E visul meu.

Mă trezesc prima. Mă strecor pe sub brațele lui Valerka. Mă târăsc până la baie. Apa din cabina de duș curge direct pe pardoseală. Capul îmi trosnește de parcă mi-ar învârti cineva o linguriță prin creier.

Leapa se trezește și fumează. E un tablou foarte puțin atrăgător. Pe fondul unor zori cenușii. Are o mutră cătrănită. O lepădătură. Mi-e milă de el. Nu știu ce s-a întâmplat, sau, poate, așa arată Leapa dimineața. Peste Leapa stă aplecat Valerka. Bea dintr-o sticlă de gin tonic. Și Valerka are o mutră cătrănită. Mai exact — alienată. Ochii-i privesc înlăuntrul lui. Nu reflectă nimic în afară.

Apoi se trezesc toți ceilalți, se spală. Țopăie prin cameră. În toiul țopăielilor, Leapa și Punks dispar pe nesimțite. Au înțeles, probabil, că Radja, Müller și Corbul nu stau bine cu capul. Müller aleargă prin cameră și zbiară: „Galeria e stăpânul stadionului!"

Se distrează, afurisiții. Și vor să și mănânce. Își aduc aminte de la cine pot lua optzeci de ruble. Valerka nu participă la distracție și la aducerea-aminte. Se pregătește în tăcere de plecare. Aflu că Radja, Müller și Valerka merg în

[1] Cataramă (rus.).

aceeaşi direcţie spre casă. Şi cele optzeci de ruble îi aşteaptă taman la jumătatea drumului.

Valerka e parcă izolat de mine. De ţopăielile lui Radja şi urletele lui Müller. Îmi vine să-i cuprind obrajii lui Valerka între mâini şi să-l studiez.

Müller, Radja, Valerka şi Corbul au de gând să meargă la agăţat. Îi gonesc. Chiar eu.

— Nu vă mai căraţi odată?

— Dar ce-i? întreabă impertinent Valerka.

— Mă doare capul!

E adevărat.

Müller, Radja şi Corbul se cară. Valerka mai rămâne. Stă proţăpit aici. Şi diavolii pleacă fără el.

Valerka se aşază pe podea. Eu stau pe un scaun. Îmi mângâie picioarele. Se gândeşte. Cine ştie la ce. El e în general un tip gânditor.

— De ce ai avut nevoie de asta? mă întreabă el, gânditor.

Expresia de pe faţa lui aduce cu a lui Zelvenski. Deşi mira-m-aş ca Zelvenski să fie nevoit să mă întrebe asemenea inepţii. Dar dacă voi da glas acestei observaţii, Valerka nu mă va mai întreba nimic. Va fugi, înjurând furios. Eu aşa cred.

— Îmi placi, îi răspund eu, după ce mă scotocesc prin creier. Dar tu?

— La mine totul a fost spontan, îmi răspunde în doi peri Valerka.

Bine-ar fi fost să pot spune şi eu asemenea vorbe. În doi peri. „Portrete în culori, rafturi cu casete... şi..."

— De ce ai aruncat mobilul?

Lui Valerka îi tresar umerii.

— Uită asta.

Tac o bucată de vreme. Apoi îl întreb aşa, ca-n treacăt:

— Şi ce-o să-i spui fetei cu care eşti?

— Dacă ne-am fi regulat, sigur, îmi spune tărăgănat Valerka, atunci trebuia să mă gândesc ce să-i spun.

— Bun, mă învoiesc eu pe un ton revendicativ. Deci noi doi suntem doar prieteni.

Valerka mă priveşte cu luare-aminte. Îmi mângâie un picior. Pocitania.

Mă ridic şi mă bag în pat. Sub pătură. Mă doare capul, totuşi. Valerka se ridică în genunchi, alături. Îşi lipeşte obrazul de umărul meu. Mă întreabă din nou:

— Ai nevoie de asta?

— De ce anume?

— De legătura cu obiectul?

— În ce sens?

Sunt eu idioată, sau ce vrea să zică?

Valerka îmi explică, schematic:

— Asta eşti tu, ăsta e obiectul. Ai nevoie de el? Dacă, să zicem, obiectul ar fi... ăă, cineva, nu ştiu cine... omul pe care-l iubeşti!

— Aş avea mare nevoie! îi răspund eu bucuroasă: sâc, am priceput despre ce e vorba.

— Exact!

Şi pe Valerka îl bucură capacitatea mea de înţelegere.

— Şi acum, pune-mă pe mine în locul acelui om. Ai nevoie?

— Am..., îngaim eu. Aşa. Un pic. Dar tu?

— Şi eu.

Moment triumfal, ce mama dracului!

— De ce? întreb eu, nu se ştie de ce.

Valerka nu-mi răspunde. Are un aer cătrănit. Apoi pleacă. Mă îmbrăţişează şi mă sărută. Stă în picioare, nehotărât. De ce stă aşa? Se vede treaba că-i place nu doar să sară la bătaie, să calce-n străchini, să arunce mingiuci prin geamuri, să umble în una şi aceeaşi geacă în toate anotimpurile anului. Valerocika. Numele i se potriveşte perfect. Ar trebui să-şi radieze numele de familie şi să scrie în buletin „Valerocika". Nici de fotografie n-ar mai avea nevoie.

Acesta şi este premiul meu la „bestseller".

Găsesc pe uşă o tăbliţă cu un număr de cameră (pocitaniile mele îl smulseseră de pe coridor), pe el e trecut numărul

de telefon al lui Punks. Ca să-l sun. Punks mi-a promis că mă duce la Teatrul Mariinsk. Asta-i tot.

Vine apoi redactorul Korovin, îmi dă o pastilă neagră. Îmi redactează dispoziţia sufletească. Din cap îmi este extrasă linguriţa nevăzută. Sunt gata pentru lansări de carte, futangeli şi alte atribute ale „vieţii de scriitor".

Asta însă, de-acum, fără Valerka.

Dă-mi!

Ai îngheţat, tu, bucurie, ochii mi s-au deschis
Când zăpezile dalbe ne-au cotropit în vis.
Ne căutam unul pe altul, nu ne-am aflat.
Sub pătura ei groasă zăpada ne-a-ngropat…[1]

— Tu ce vrei? Cafea?

Leapa stătea în mijlocul camerei, gol până la brâu, buimac şi asudat. De sub pantaloni i se iţeau chiloţii. Am vrut să-i spun: „Pe tine“, dar bănuiam că după asta va fi încă şi mai buimac şi va rămâne pur şi simplu înţelenit locului. Şi-o să-mi stea acolo ca stâlpul. Şi ce-o să fac atunci?

— Cafea sau ceai?

— Cafea, cafea...

Leapa şi-a târât alene picioarele spre dulăpior, a conectat ceainicul, a cotrobăit prin frigider, a scos de acolo o cutie de lapte. A deschis-o, a băut nervos, a pus-o jos. S-a târât iarăşi până la frigider, a scos o sticlă de bere. Şi încă una. A deschis una, a supt-o pe nerăsuflate.

M-am aşezat la masă, mi-am sprijinit capul în mâini. Leapa are o frizură cu ţepi, parcă-i arici. Într-o ureche are două inele de argint, are un nas mare, ochi rotunzi, ca de căţel. De altfel, e tot ca un căţel: se zbuciumă, ţopăie, e moale, suplu, cum spune prietena mea, Volkova, „îţi vine să-l smotoceşti“. Leapa e băiat frumos. Visul lui: să meargă pe stradă,

---

[1] Textele care aparţin formaţiei BANDerlog, ca în acest caz, sunt urmate de un asterisc.

fetele să se repeadă la el zbierând „Leapa! Leapa!“ şi să i se-atârne de gât. Leapa e cântăreţ punk-rock şi vrea să devină celebru. Şi mai vrea ca eu să nu-i şed aici ca o momâie şi să-l deranjez. Sau, poate, nu vrea aşa ceva. Nu ştiu ce zace pe tema asta în sufletul lui.

Ceainicul a dat în clocot. Leapa mi-a pus cafea, zahăr şi a turnat apa clocotită. S-a aşezat în faţa mea şi a început să fumeze, concentrat. Şi-a pironit privirea pe rădăcina nasului meu. Câte ceva despre mine: sunt cu cinci centimetri mai înaltă decât Leapa, am păr lung, negru, ochi căprui, o părere excelentă despre mine însămi şi un corp de manechin. Mi-a zis mie chestia asta un tip, dar eu ştiu că n-ar strica să mai slăbesc un pic şi că am abdomenul plat nu de prea mult sport, ci de prea puţină hrană.

Într-un fel, Leapa e bărbatul meu. Ne-am căsătorit virtual, mai exact, el a fost cel care s-a căsătorit cu mine, eu doar am tastat, pasiv, pe „Da“. El, mizerabilul, îmi văzuse pozele, dar pe-ale lui nu le-a trimis. Îmi scria ba că n-are poze, ba că n-are scanner, ba că nu mai ştiu ce. Volkova şi cu mine ne-am sfătuit şi am ajuns la concluzia că tipul e, probabil, vreo pocitanie şi se jenează să se arate. Mai dă-l în mă-sa, am decis noi. Când el a propus să ne întâlnim la metrou, Volkova a emis un oftat teatral şi a dat a lehamite din mână. Dar eu n-aveam de lucru. Şi ne-am dus la întâlnire, pregătite pentru o decepţie. Ne-am postat acolo, la metrou, gătite super: eu purtam un tricou mulat şi un şort care se termina după ce abia începea. Volkova purta o rochie lungă, albastră, care arăta oricui voia să privească: uitaţi sâni aici, uitaţi fund aici — totul mare, suculent. Volkova are părul blond, netezit cu grijă şi înecat în gel. „Păi, ce, tu îţi piepteni un pic chelia, şi la drum.“ Are nasul mare. Dar n-o urâţeşte. Îi conferă personalitate. Toţi bărbaţii îşi întorc capul şi se holbează după ea. Iar când suntem împreună, e sfârşitul lumii, ce mai.

Şi uite-ne vizavi de escalator, pe lângă noi se perindă mulţime de popor. De tot felul.

— Ia uite-acolo, tu, ce moacă!

— Hait!!! Se uită la noi! Văleu!

— Numai ăsta să nu fie, nu ăsta!

— Oh, la draacu'... nu, nu veni încoace!

— Nu, nu pocitul ăsta, te rog, te rog!

Stăteam şi şopoteam acolo, şi-atât eram de ameţite, încât într-un final era cât pe ce să ne luăm picioarele la spinare. Dar, nu ştiu de ce, am mai rămas un pic. Şi, deodată, ce văd: spre noi vin doi puştani. Unul mai nasol, aducea cu un câine sovietic de pluş. Al doilea — pepsi, pager, MTV, frizură cu ţepi, buze ca dropsurile mentolate, expresie vulgară. Arătos ca un poster de revistă.

— Care din voi e bărbatul meu? am întrebat eu cu voce pierită de emoţie, în vreme ce Volkova digera informaţia: „N-are rost să fugiţi. Concursul de frumuseţe a venit el însuşi la voi."

— Eu, a răspuns cu modestie Leapa. El e Craze.

Craze şi-a scuturat pletele şi a zâmbit cam rustic. Faţă rotundă, simpluţ, pântec sferic. Leapa era sclipitor.

Şi iată-mă acum în bucătăria lui, şi el fumează şi nu dă vreun semn că l-aş interesa. E cu doi ani mai mic decât mine. Ei şi? Mi-am băut hotărâtă cafeaua, mi-am opărit limba, m-am ridicat şi am pornit spre uşă.

— Încotro? m-a întrebat Leapa, deşteptându-se.

— Acasă!

— E noapte-afară, unde mergi?

— Şi aici ce să fac?

Leapa a căzut pe gânduri. Poate întrecuse măsura atunci, pe net, când mă copleşise cu mesaje de genul: „Fetiţa mea! Te iubesc tare-tare!" Poate n-ar fi trebuit s-o facă? Au trecut deja două luni de la întâlnirea aceea de la metrou, ne vedem o dată pe săptămână, de vreo două ori am fost la repetiţiile lui. Ţin minte că Vitea, chitaristul, a cântat o dată un cuplet în locul lui Craze, şi Craze s-a ofuscat la culme, pentru că vocalistul el era, nicidecum Vitea. Vitea n-are decât s-o facă pe bengosul când cântă la chitară. Şi-n plus, Craze fusese umilit în faţa mea şi a Volkovei. De parcă stătea şi el

pe-acolo aşa, în general, ca să se afle-n treabă. De parcă n-ar fi fost vocalist, ci unul pe care-l poţi schimba când ţi se scoală. Leapa însă, ei bine, Leapa nu poate fi schimbat, nimeni nu cântă la baterie ca el. Pe când Craze... Mă rog.

În sinea ei, Volkova i-a caracterizat scurt şi cuprinzător: băieţei frumoşi ca o colecţie de păpuşi, dar „simple cunoştinţe, punct". Volkova are contingentul ei: bărbaţii bogaţi. Pe-alde Leapa & Co. mi-i pasează mie. Dar şi pentru mine ei erau „simple cunoştinţe, punct". Nu înţeleg de ce. Auzi acolo, „bărbatul meu"!

— Să te conduc?

Am decis s-o fac pe înţepata şi l-am informat:

— Ajung şi singură, nu-s copil mic!

Ce-i drept, de la Leapa la metrou sunt doi paşi. Dar de-acolo am de bătut cale de aproape o oră până în raionul Vîborg. Leapa şi cu mine locuim în capete opuse ale oraşului.

— Bine, du-te. Să mă suni.

Nu i-am răspuns şi am trântit uşa. Puţin îmi pasă mie. Ha, ha... De fapt, mi-era cam frică.

Din staţie m-a agăţat un puşti abţiguit rău, înăltuţ, cu plete şi cu ochelari negri, cu o sticlă de bere Petrovskaia în mână. Mergeam fără să scot o vorbă, blestemându-l şi pe Leapa, şi pe mine, fiindcă dracu' ştie ce vreau de la Leapa. Ce-mi este el, la urma urmei?

Între timp, jegul ăla ordinar a început să mă ia de mână, să bălmăjească ceva pe un ton ridicat. M-am speriat. Era beat totuşi.

— Donş-şoa-ă, cum te cheamă? Şe nu-mi spui? Hai, spune-mi! Io-ş Vova!

Din faţă a apărut un pâlc de adolescenţi. „Poftim, mi-am zis. Asta-mi mai lipsea, să mă agaţe şi ăştia. Că atunci chiar o să-l blestem pe Leapa şi-o să-i presar şi roze pe mormânt."

Pâlcul se apropia. În faţă se agita un zgâmboi mărunţel şi murdar, de vreo doisprezece ani. A zis:

— El e, băieţi!..

L-au smuls de lângă mine pe Vova-abţiguitul printr-o lovitură dată cu sete în plin portret. Sticla de bere s-a bălăbănit, a ţâşnit din mâinile asudate ale lui Vova şi a zburat încotrova. Stăteam acolo, privind perplexă cum câţiva inşi îi sar lui Vova în cap, cum alţii îşi iau avânt şi îl izbesc în burtă. Aş fi vrut să fac ceva, dar mâinile şi picioarele parcă-mi paralizaseră. Ce s-a întâmplat mai departe îmi amintesc ca prin ceaţă. Douăzeci de inşi îl pisau cu înverşunare pe unul singur, iar acela gemea şi urla. Se apăra cu mâinile, se clătina dintr-o parte în alta, dar pica tot pe bocancii lui marca Dr. Martens. Sângele începuse se se adune pe asfalt într-o băltoacă întunecată.

În jur se adunase popor curios: doi bărbaţi graşi, o băbuţă cu o plasă, o fetiţă cu o îngheţată... Am tresărit când am auzit un urlet sălbatic. Jegul ordinar, ferindu-şi capul cu mâinile, se târa în patru labe şi răcnea. Faţa nu i se mai vedea, era năpădită de şuvoaie de sânge. Un tip în pantaloni de rapper îl lovea zdravăn cu un lanţ.

— Tu ce faci?

Lângă mine era zgâmboiul de doisprezece ani, mă privea ţintă drept în faţă. Un zgâmboi ca toţi zgâmboii. Murdărel, tuns scurt, într-un tricou cu inscripţia *Fuck the stupid chicks*. Avea nişte ochişori senini, atât de nevinovaţi, încât m-am simţit ca o madamă înţeleptită de experienţă şi i-am zis pe un ton sentenţios:

— Eh, jigodii neruşinate...

După o clipă de gândire, am reluat:

— Jigodii. Şi labagii.

Totuşi, douăzeci contra unu e naşpa. Chiar dacă e vorba de jegul ăsta de care putea să mi se rupă. Dar oricum! Chestie de principiu.

Zgâmboiul a căzut pe gânduri, schimonosindu-şi buzele, după care mi-a spus voios:

— Păi, ăsta şi gaşca lui i-au spart capul lui Denea. I-au crăpat capul!..

— Oricum..., am făcut eu fâstâcită.

— Cum adică, oricum? Ce-ţi veni?

„Chiar aşa, mi-am zis, nimeni n-are de gând să mă bată, din contră, vorbesc toţi cu mine atât de politicos, se poartă ca oamenii."

Am ridicat din umeri.

S-a apropiat de noi, zăngănindu-şi lanţul, un rapper înalt.

— Salut! a zis el cu voce gravă.

Hopa... Urechile i se zburleau de sub şapcă, avea faţa ascuţită, privirea insolentă. Mâini frumoase — mâinile, da. Mâinile mi-au plăcut.

— Salutare, tovarăşi, am zis şi am luat-o decisă printre zgâmboi şi rapper.

Mâinile cele frumoase mi-au barat imediat drumul.

— Unde stai?

— Pe Jenea Egorova!

Rapperul şi-a rotunjit ochii şi a icnit. Altfel, rămânând în continuare pe post de barieră de cale ferată, cu braţele desfăcute.

— Asta-i la dracu-n praznic, Niger, l-a informat voios zgâmboiul.

— Dă-mi numărul de telefon, mi s-a adresat rapperul, fără să-l ia în seamă pe ăla micu'.

Am ridicat iar din umeri şi i-am turuit numărul. Cu cât îl spui mai rapid, cu atât mai rapid te lasă în pace. Niger şi-a scris cifrele în palmă, mi-a dat pixul înapoi. Zgâmboiul şi-a fâlfâit genele, pironindu-l cu privirea pe rapper.

— Denea stă prin zonă, o conduce el, i-a spus ferm Niger, ţinându-mă în continuare ostatică.

Peste jumătate de oră stăteam cu urechile înfundate în metrou, şi lângă mine stătea şi privea în spaţiu numitul Denea în persoană. Căruia jegul ordinar îi crăpase ţeasta. Cicatricea era cât se poate de vizibilă — era cusută şi unsă cu tinctură. Denea aducea cu actorul Ryan Gosling din *Danny Balint*. Tuns ca el, cu ochi apropiaţi, nas drept, buze ca un plisc. Dar, în general vorbind, tipul era în regulă, era simpatic. Nu m-a agasat — asta era bine. Pentru că deja îmi

făceam probleme pe chestie de picioare dezgolite şi de tricou mulat. Stăteam totuşi încordată. Parcă poţi să ştii!

Denea m-a condus tăcut până acasă, mi-a făcut cu mâna şi a făcut cale-ntoarsă. Am zbughit-o în holul de intrare, am văzut a suta oară cu coada ochiului inscripţia de pe perete — „WU-TANG Clan“ — şi, după ce am sărit în lift, am oftat uşurată.

— Te-a sunat Ilia, m-a anunţat mama. De fapt, cât mai poate continua aşa? E noapte-afară, şi dumneaei îmi umblă nu se ştie pe unde! Să fie pentru ultima oară! a început ea să se dezlănţuie treptat, montându-şi de una singură indignarea. Să nu mai aud de nicio... de niciun Ilia.

Mi-am închis uşa camerei, am pornit computerul. În murmurul lui, am format numărul.

— Da? a răspuns Leapa.

— Ai sunat?

— Am sunat.

— Sunt acasă.

— E bine. Sună-mă totuşi. Avem în curând concert la Lăptărie. O să trec să te iau.

— Bine.

— Pa.

— Pa.

Am pus receptorul în furcă. Mai dă-o-ncolo, Leapa! Cât mai poţi să-mi stai aşa, ca un peşte mort? Mai exact, nu mort, ca unul căruia nu-i pasă de mine. Cum vine asta? Oricărui băiat, o privire mai lungă să-i arunc, i se aprind călcâiele. Pe când la Leapa mă uit şi mă tot uit — aiurea. Stă, fumează, se uită-n partea cealaltă. Sau la repetiţii, se întrec toţi care mai de care să mă distreze (mai ales Craze), pe când el îmi tot bate acolo în tobe şi-mi întoarce spatele. Odată şi-a tăiat un deget într-un talger spart. Îi curgea sânge pe şortul verde-închis, şi el, furios, a început să-şi sugă tăietura, şi a mânjit şi peretele cu sânge. Tobele erau pline de stropi brun-roşcaţi. Stăteam acolo şi-mi ziceam: să-i dau o batistă? Volkova m-a împuns cu cotul — dă-i, adică. Dar...

mi-era peste mână, nu puteam să-i spun: „Leapa, ţine, leagă-ţi rana.“ Nu ştiu de ce. Nici nu se uita la mine. Precis n-avea nevoie de batista mea.

În căşti a început să urle vesel: „Să fumezi fără-ncetare, să nu ştii ce e odihna, să te distrezi, ziua-ntreagă să bântui cu gaşca, noaptea-ntreagă fii vioi. Să-nvârţi banii cu lopata, şi să-i bei, să-i dai pe prafuri, şi ca porcu’ să te-mbeeţi.“

Ăsta chiar că era despre Leapa. Sigur, el nu le are cu drogurile, dar bea ca un cal, fumează ţigară de la ţigară, nu se odihneşte, bântuie cu gaşca lui cât e ziua şi cât e noaptea de lungă atunci când are concerte. O să devină faimos cândva, şi eu o să mă umflu-n pene — ia uitaţi, ăla-i bărbatul meu. Iniţial m-a agăţat pe net, îmi trimitea zilnic mesaje cu majuscule: „MI-E URÂT“ şi cu o mulţime de semne de exclamare după. Acum, pe bune, eu sunt cea care încerc să-l trezesc la viaţă şi să-i dau de-nţeles că vreau să continui începutul atât de furtunos al relaţiei noastre. Suntem ca-n povestea cu Cocorul şi Bâtlanul, la naiba... Fumează. Şi se uită-ntr-o parte. Bea bere. Şi se uită-ntr-o parte. Dă în tobele alea ca un diavol. Şi-n tot timpul ăsta eu parcă nici n-aş exista pentru el. Atunci, de ce-mi mai spune să-l sun? De ce ne duce, pe mine şi pe Volkova cu Craze, la grădinile Petergof? Ne-am distrat grozav acolo, am intrat în toate fântânile în care scăldatul era interzis, chiar era să ne fugărească un miliţian. Apoi, în ultima fântână, era alunecos şi Leapa m-a luat de mână. Sau eu l-am luat. Nu ţin minte. Şi-am stat aşa, sub jeturile transparente, strângându-ne unul altuia palmele, şi era atâta veselie în jur! Freza cu ţepi a lui Leapa se pleoştise, tot capu-i era un gel. Stăteam aşa şi ne ţineam de mână, şi Volkova nu reuşea nicicum să ne pozeze. În sfârşit ţăcănise din aparat şi ne întorsesem, fără să ne dăm drumul la mâini. Şi după asta, gata. Am mers separat. Şi de atunci, tot separat. Ne plimbăm separat, suntem „simple cunoştinţe, punct“.

„Numai hituri să compui, să-nţeleagă gaşca-ntreagă. Fără predici, prostioare, fără pic de odi-i-ihnă. Şi bătut să nu te dai, visele să-ţi împlineşti. Asta-i viaţa rock’n’roll!..“

A sunat vesel telefonul. Am tresărit. M-am uitat la ceas — aoleu! Unu noaptea!

— Hipopoţel! a glăsuit alintată, spre recunoaştere, Volkova.

— Caşaloţel?!

— Ghici de unde te sun!!!

Mi-am încordat auzul. În receptor se auzea, pe lângă fonfăiala Volkovei, bubuit îndepărtat de muzică.

— De la o discotecă...!

— Exact! Dar ghici de pe ce telefon?

— De pe un mobil.

Cum ghicisem repede totul, Volkovei i-a pierit interesul şi a început să-mi turuie cu vocea ei de toată ziua:

— Am făcut aici cunoştinţă cu un bărbat. Treizeci şi şapte de ani. Şi bogaaat... M-a dus de la slujbă pân-acasă cu maşina, după aia ne-am dus la un bar, şi după aia aici. E şi Tarasova cu mine. Tipul ei e mai nasol! Hi-hi!

— Normal, am aprobat-o eu dând din cap, deşi Volkova nu mă putea vedea.

— Dar tu pe unde-mi umbli, meclă? a decis Volkova să se intereseze de soarta mea.

— Am fost la Leapa.

— A... Clar, a meliţat, fără să mă audă, Volkova. Bine, Hipopoţel, te sun eu mâine de la serviciu. Pa.

— Bine, pa.

Volkovei îi place să mă umilească, dar fără mine nu poate trăi. Îi place să fie în centrul atenţiei, să se folosească de un bărbat, să se culce cu el (la ea, asta se cheamă „victime colaterale“), după care să descrie la nesfârşit, în culori vii, cât a mâncat ea în echivalent bănesc, şi ce a băut, şi cu ce maşină super a umblat, şi cu ce dobitoc de bărbat a fost, şi cât e ea de fermecătoare şi de minunată.

Eu o ascult neatentă, nu mă interesează chestiile astea. Dacă ar fi să mă distrez în felul ăsta, aş muri de plictiseală. Pentru ideile astea Volkova mă dispreţuieşte şi consideră că nu iau tot ce oferă viaţa. Şi totuşi mă iubeşte şi se plictiseşte de groază dacă nu mă vede mai multă vreme.

Denea şedea pe o bancă, cu mâinile vârâte în buzunare. Am ieşit şi m-am împiedicat de privirea lui. M-am oprit.

— Salut, mi-a spus el vesel şi s-a apropiat. Ziceam să te conduc până unde mergi.

— Mă rog, condu-mă, am zis, am ridicat din umeri şi m-am pomenit gândind că în ultima vreme ridic des din umeri.

Viaţa devine inaccesibilă înţelegerii mele de nivel standard.

Denea m-a condus până la metrou, s-a mai gândit puţin şi m-a condus până la facultate. Pe drum mi-a povestit o mulţime de chestii interesante. Deci are douăzeci de ani. Astă-primăvară s-a întors din armată. A făcut serviciul militar în Divizia Tuman, a fost în Cecenia, şi chiar sub ochii lui teroriştii i-au împuşcat toţi prietenii, numai el a scăpat. Acum lucrează ca agent de pază, dar se plictiseşte în oraşul ăsta şi, în general, se plictiseşte „în civilie". Iubita nu l-a aşteptat să se întoarcă din armată şi s-a măritat cu altul. Într-un final, Denea mi-a explicat, volubil, că ar trebui să se întoarcă în Cecenia.

În sinea mea, eram contra ideii. Denea îmi plăcea. Nu ştiu de ce anume. Avea în priviri un mi-se-rupe uluitor, vădit. Şi praful de s-ar alege de lumea asta, el n-ar face decât să privească, să-şi vâre mâinile în buzunare şi să se ducă în treaba lui. Era greu să-l atingi cu ceva. Despre tipi ca el se spune: „Nu pune la inimă." Măcar de-aş fi şi eu aşa.

Toată ziua am încercat să adopt stilul miserupist, şi chiar mi-a reuşit de minune. Adică am chiulit cu inima uşoară de la cursul de limbă rusă, ba chiar şi de la seminar.

Denea mă aştepta lângă catedrala Kazan, aşezat, cu o figură impasibilă, pe bancă. Mi-a zâmbit. Mi-am descreţit şi eu fruntea. Şi ne-am dus să ne plimbăm.

Seara a venit la mine Volkova, fierbând de indignare.

— Pe unde mi-ai umblat toată ziua, cap de popice? m-a întrebat ea furioasă, instalându-se pe patul meu cu o sticlă de bere în mână şi pornind televizorul. Pune-mi *Familia Simpson*. Te-am tot sunat azi.

— Ne-am plimbat.
— Care „ne-am“?
— Denea şi cu mine. Închipuie-ţi, când am plecat de la Leapa am cunoscut un băiat. Locuieşte pe-aici, prin apropiere.
Volkova a aşteptat nerăbdătoare să termin şi a început imediat să-mi înşire amănuntele întâlnirii ei din seara trecută, care trecuse armonios în noapte şi, la fel de armonios, în dimineaţă.
— Se scaldă-n parale! Maşină BMW. Mi se sâsâia întruna: „Ah, Lena, pur şi simplu nu mă satur să te privesc!“ Mi-a plătit un stripper cu o mie de ruble! După aia ne-am dus la el, Tarasova şi tipul ei s-au culcat pe jos, că al meu n-avea decât un pat, şi-n patul ăla eram eu! Tu, are tipul o sculă, bâtă de baseball, ce mai! Uite-atâta! M-a dus azi-dimineaţă la serviciu, mi-a cerut numărul de telefon.
— O să mai vină?
— Nu ştiu, mi-a răspuns dezinvolt Volkova. Dar Denea ăla al tău cum e? Sărută meseriaş?
— Nu ştiu, n-am încercat, am recunoscut eu.
Volkova s-a scărpinat sceptică pe obraz şi a anunţat:
— Gata, facem o plimbare.
Se întunecase. Ne pusesem în gând să mergem la cafeneaua La Grăsunul — eram destul de dezbrăcate, pe tocuri, ce mai, super, dar la jumătatea drumului am fost somate:
— Stai! Nicio mişcare!
Volkova s-a oprit derutată, privind gaşca din faţa noastră. De noi s-a apropiat, zâmbind, Denea.
— Bună.
— Bună, m-am bucurat eu.
— Bună, a rostit cu răceală Volkova, dând de înţeles prin întreaga-i înfăţişare că ea e demnă de aplauze, de limuzină şi de flori, şi nu de un „bună“ venit din partea unui „minor“. Aşa-i consideră ea pe toţi tinerii sub douăzeci şi şase de ani şi fără maşină. Maşina înfrumuseţează un bărbat. Îi dă clasă.
Între timp, s-au apropiat şi ceilalţi: nişte puştani pe care nu-i cunoşteam — o fată cu un cap ca un ou învelit în păr

blond şi Niger. Tipul cu lanţul. Chestia asta, pare-se, nu intra în planurile Volkovei, aşa că tot restul serii a afişat o mină acră.

Ne-am plimbat până la staţiunea Ozerki şi înapoi, am băut bere, după care ne-am dus în parcul din spatele căii ferate, şi gaşca lui Denea s-a pus pe cântat. Au aprins un foc. Fata cânta cu voce piţigăiată: „Asta e lumea în care trăiesc. Aici trăieşti tu, trăiesc prietenii noştri...“ şi ciupea strunele chitarei. De Volkova s-a lipit Mişa, un puşti mărunţel şi pletos. Stăteam vizavi de ei, pe o bancă. Denea a luat chitara:

„De ce mă priveşti aşa stăruitor? De-acum eu nu mai sunt a ta. În cei doi ani, câţi au trecut, am întâlnit mulţi, mulţi flăcăi...“

M-am ridicat şi m-am dus după un tufiş, pentru că berea se cerea impetuos golită. Apoi m-am întors şi am zărit ceva mai departe de gaşcă, pe mal, o siluetă în pantaloni de rapper. Silueta îi aparţinea lui Niger.

— Salut din nou, i-am spus eu cu veselie exagerată, aruncându-i o privire turmentată.

„În beznă trăsăturile se topesc, topesc, topesc în beznă. Cu buzele-mi îţi caut buzele, dar îmi dau seama, nu sunt ale tale...“

Nu mai ţin minte cum s-a întâmplat totul, dar peste un minut eram în braţele lui Niger şi îi simţeam răsuflarea, printre buzele întredeschise. Apoi m-a sărutat. Am ezitat puţin, după care m-am lăsat dusă de val. Niger era puternic, plăcut la pipăit, ca un armăsar tânăr. Din ochi, năvălea asupra mea privirea lui impertinentă, amestecată cu ceva copilăresc, şi eu, bolborosind în semn de adio, m-am înecat în ea. Cu alte cuvinte, Niger şi cu mine ne-am sărutat până a dat peste noi Mişa, venit să se uşureze. Mişa a emis un „oh“ politicos şi s-a îndepărtat. Niger şi cu mine, abţiguiţi, ne-am uitat fix unul la altul, năuci, după care ne-am întors la foc.

Mizerabila de Volkova pricepuse totul şi mi-a tot făcut cu ochiul până i s-a învineţit. Parcă se dilise. Iar Denea

cânta înainte, ca şi când nimic nu s-ar fi-ntâmplat — şi toate cântecele erau din cele de jale, de cătănie, de genul „toţi m-au părăsit, amărât şi necăjit mai sunt pe lumea asta“. Dar ochii tot doldora de miserupism îi avea. Eu, una, n-aş putea să fiu aşa tot timpul. Nu pot să le iau pe toate aşa, la futu-i mă-sa, pentru că nu ştiu în spatele cărui motiv anume să mă ascund. Pe când Denea ştie — în spatele tuturor acelor prieteni ucişi. Au fost şi nu mai sunt. Sub ochii lui. De-asta privirea lui e vidă.

Cânta şi se uita la mine. Eu — la el. Şi-mi ziceam: „Mare bulibăşeală e-n capul meu...!“

Iar am ajuns târziu acasă. Iar a-nceput: „De fapt, cât mai poate continua aşa? E noapte afară, şi dumneaei îmi umblă nu se ştie pe unde! Să fie pentru ultima oară!“ Am dat din cap. Ce era să fac? Păi, chiar, doar nu era să-i promit că o să vin devreme. Pentru că n-o s-o fac.

Totul e pulbere, e vânare de vânt.
Totu-i minciună... nebunie, neant!
Totul e ţipăt de strună plesnită.
Lumea întreagă de azi e un vis...
Vis despre nimic,
Vis despre vis...

Denea şedea cocârjat pe bancă, cu ochii pironiţi într-o tufă. Cu capul limpede fiind, mi-am amintit tot ce se petrecuse în ajun şi mi-am zis: „Eeeh...“

El s-a ridicat şi mi-a spus, simplu:

— Bună. Te conduc.

În tot timpul cursului, în locul profesorului l-am avut în faţa ochilor pe Niger. Şi aveam senzaţia că lăsasem să treacă pe lângă mine ceva important şi că trebuie neapărat să întorc din drum acest ceva important. Altfel... Altfel, ce? Nu se ştie. Niger locuieşte într-un cartier din sud-vestul oraşului. La o oră cu metroul de mine. Pe când Denea e aici, la-ndemână. Mă conduce.

Uite-l iar, aşteptându-mă lângă catedrala Kazan. L-am zărit de departe şi am cotit spre metrou. Am sărit peste turnicheţi, alarma a zbierat cu furie. N-a luat-o nimeni la goană după mine. N-o ia nimeni niciodată la goană după mine. Leapa m-a învăţat metoda asta de făcut blatul la metrou.

Am ajuns acasă, şi iar am zărit în holul de la intrare „WU-TANG Clan“ (curând, cuvintele astea o să-mi apară-n coşmaruri). M-am aşezat pe pat şi am început să mă gândesc ce să fac. Drept răspuns, a sunat telefonul.

— Căminul? Chemaţi-o, vă rog, pe Liudocika! s-a sâsâit cineva în receptor.

— O! m-am bucurat eu. Volkova! Chiar aveam nevoie de tine! Am o problemă!

— Te-ai înamorat de rapper, este? mi-a dezlegat rapid Volkova ghicitoarea.

— Cum să dau de el?

— Ei, cum. Mergem iar să ne plimbăm cu suferindul ăla, cu Denea. Am impresia că a venit cu o doagă lipsă din Cecenia. Şi-o să poţi să te mozoleşti acolo cu tipul tău.

— Dar s-ar putea să nu vină! Stă taman în sud-vestul oraşului!

— Dacă nu vine, îi cerem cuiva numărul de telefon. Cuiva din gaşca lui...

Volkova era încântată că e atât de isteaţă şi dă sfaturi.

— Bine. Numai că numărul tu îl ceri. Mie mi-e jenă.

— Biiine, Hipopoţel, mi-a spus Volkova concesiv. Dar Liudmilocika nu-i acolo?

— Vedeţi dumneavoaastră, dânsa face baie! Asta e! Tocmai se şterge...

Niger nu era. Erau fata cap-de-ou şi Mişa. Şi Denea. Ne-am dus la Grăsunul şi am băut bere. Ne-a făcut cinste Denea. Se înveselise şi era frumos în miserupismul şi-n generozitatea lui. Volkova căuta din priviri un bărbătuş oarecare, pentru ca mai întâi să-l privească fix, şi apoi să-i respingă

avansurile. Eu stăteam ca pe ace. Ai fi zis că pe bune mă înţepa ceva undeva anume. Voiam să sar din loc şi să alerg, să alerg, să alerg răcnind cât mă ţinea gura, ca să vărs din mine nerăbdarea aceea monstruoasă.

Volkova a răspuns, într-un sfârşit, privirilor mele disperate, a aşteptat până când Denea şi Mişa s-au dus să se uşureze şi, cu prefăcută indiferenţă, a întrebat-o pe fata cap-de-ou:

— Dar ăsta... cum îi zice... tipul cu pantaloni lăbărţoşi...

— Paşa!

— Îhî, Paşa... Nu-i ştii telefonul? Frate-meu vrea să discute ceva cu el.

Isteaţă găselniţa Volkovei cu fratele, bravo! Fata s-a scotocit în gentuţă şi a găsit pentru Volkova chiar şi un petic de hârtie, pe care a scris: „Pavel, 142-34-75."

Volkova i-a mulţumit cu un aer rezervat şi şi-a vârât hârtiuţa în buzunar. S-au întors Mişa şi Denea. Când ne-au condus, ne-am împărţit: Mişa cu Volkova, Denea cu mine şi cu cap-de-ou. Fata s-a evaporat rapid, şi Denea m-a luat de mână. M-a condus până la intrare, a stat acolo, m-a privit în ochi, apoi m-a îmbrăţişat şi a vrut să mă sărute. Eu m-am răsucit ca o şopârlă, am fâlfâit vinovat din gene şi am zâmbit. Am zburat spre lift, fără să mai văd în drum inscripţia. Am stat apoi mult timp la etajul al doilea, aşteptând să plece Denea.

Şi după zece minute sunam la uşa Volkovei. A ieşit pe jumătate dezbrăcată, căscând să i se rupă fălcile. Mi-a întins hârtiuţa.

— Ce te-ai face fără mine! mi-a zis ea plină de importanţă şi, ştergându-şi imediat expresia de moleşeală de pe faţă: Dac-ai şti cât m-am chinuit să mă descotorosesc de idiotul ăla de Mişa! Să mă ia dracu' dacă mai ies eu cu disperaţi ca ăştia.

— Să mă ia dracu' şi pe mine, am repetat eu mecanic.

Mama a fost iar cuprinsă de un acces de indignare, iar eu mi-am zis că am destul timp să-l sun şi că, oricum, ar fi aiurea să-l sun eu.

Asta, pe de o parte.

Dar pe de alta, mi-era dor de el. Sufletul mi-era, cum să spun eu, pustiu, sau, mai exact, ticsit de vechituri. Totul era îngrămădit claie peste grămadă. Ar trebui să iau o cârpă, o mătură şi-un făraş şi să mătur afară tot ce prisoseşte, să şterg bine tot ce e bun şi să aşez cele bune, în ordine, pe rafturi. Ăsta-i Denea, ăsta-i Niger. Pe-ăsta-l mătur, pe-ăsta-l pun pe raft. Sau invers.

A ridicat receptorul Niger. M-am fâstâcit şi am amuţit.

— Cine e? a întrebat el încrezător.

— Eu.

— Hm... Care eu anume?

Mi-am amintit instantaneu că Niger nu ştie cum mă cheamă. Atunci, cine sunt eu? Unde sunt eu? De ce eu? Uf... uf... uf... Poftim, proasto, l-ai sunat...

— A!... Tu eşti! a ghicit Niger brusc, nu se ştie cum, şi a rostit „tu“ pe un asemenea ton, încât mi-am dat seama că e vorba de mine.

— Ce mai faci? m-am interesat eu cu întrebarea standard.

Ei, da, sigur, e un clişeu. Dar nu puteam să-i spun de-a dreptul: „Mi s-a făcut dor de tine...“ Ne cunoşteam abia de două zile, şi foarte sumar.

— Bine, mi-a răspuns Niger. Dar tu?

— Tot bine, am repetat eu mecanic. De ce n-ai venit azi?

— E mult de mers! a răspuns cu veselie Niger.

Mi-au căzut toate alea. Dispoziţia, colţul buzelor, până şi mâinile mai să-mi cadă din umeri. *Papier mâché*. Îi dai un ghiont şi se sfarmă. „E mult de mers!“ Pentru el e mult de mers până la mine. Raionul decide. Nici gând să fie ceva între noi. „E mult de mers...“ Mi-a pierit cheful de vorbă. Mi s-a contractat gâtlejul, abia şi-a croit drum prin el un „Pa“.

— Bine... pa..., a zis mirat Niger.

Am pus telefonul în furcă. Ce baftă pe mine cu sud-vestul ăsta!!! Îl am pe Denea. „Da, îl am. Tipul e-n regulă... Simpatic...“, am început eu să mă autoconving. La modul superficial, chiar m-am convins. În fond, tipul e chiar simpatic. Şi a venit şi din război. „Cu o doagă lipsă.“ Volkova are dreptate. N-are umor. Fumează şi priveşte-n gol. Cântă ca apăsat de-o idee fixă: „Fata să fie credincioasă! Eu sunt soldat, apăr ale patriei fruntarii. Ceilalţi sunt toţi nişte netoţi... Eu însă am dreptul la iubire...“ Are. La a mea?

Oricum, în seara următoare stăteam în bucătăria lui Denea cu fruntea sprijinită în mâini şi mă uitam la pozele lui din armată — înainte de asta ne grizasem, normal, aşa că ochii-mi pluteau în ceaţă. Denea, gol până la brâu, fuma aplecat peste pervazul ferestrei. Pe umărul stâng avea tatuată o gagică goală şi cuvântul „Taman“. Pe cel drept — nişte arabescuri. Fotografiile: uite-l pe Denea fără tatuaje, uite-l de-acum cu „Taman“. Aici sunt mama şi tata, uite-l şi pe el, cu automate agăţate de jur-împrejur. Amici. Alţi amici. Vehicule blindate...

Denea a aruncat mucul de ţigară în întunericul de afară şi s-a aşezat pe un taburet.

— Fără război, îmi lipseşte duritatea aia ţapănă care să-mi ţină nervii înfăşuraţi în jurul pumnului. Nu să picure sânge din nişte zgârieturi, să curgă de-a dreptul... din răni... din carnea sfâşiată...

„Şi ochii-i sunt limpezi, mi-am zis. Fier, fum, înjurături, şi totuşi ochii aceştia în continuare limpezi. Ai tăi... Şi nu vă veţi bate cu prieteni dacă voi, dacă voi, dacă voi prieteni n-aveţi...!“

Dacă voi nu trăiţi... Eu trăiesc?

— Dacă tot e să mori, măcar s-o faci pentru o cauză măreaţă, îşi continua gândul Denea. Nu în noroi, eu vreau ceva total. Nu să tot modelăm un cocoloş prăpădit din plastilină. La ce bun? Eu vreau la război. Ca să fiu ucis acolo. Ce sula mea.

— Şi eu, eu ce-o să fac?

În secunda aceea, chiar aveam impresia că, odată dus la război, eu voi rămâne plantată lângă fereastră într-o poză îndurerată.

— Tu o să trăieşti, a prins Denea curaj. O să-ţi găseşti un tânăr cumsecade, nu un ţicnit ca mine, şi-a dat el, cu satisfacţie, lovitura de graţie.

„Vrea să m-audă protestând“, am ghicit eu.

Aşa se întâmplă întotdeauna. Tipilor le place să exagereze, pentru ca apoi să li se răspundă: „Vai, dar nu-i aşa, ce tot spui? Eşti un tip super.“ Numai că eu i-am răspuns:

— Ce nevoie am eu de un tânăr cumsecade?

Denea a lăsat să-i treacă pe lângă urechi remarca, sedus de propriile gânduri:

— Cel mai de bază e-n armată şi-n puşcărie. Acolo vezi imediat câte parale face individul. Fără nicio... aia, cum îi zice... autoexprimare. Acolo eşti tu cu tine. Nu mai e vorba nici de patria străbună, nici de terorişti.

— Dar despre ce e vorba?

— Despre oameni! Că băieţaşi de-ai mamei s-au puit cât cuprinde, tot soiul de şmecheri de bani gata, care se-ascund după spinarea tăticilor. Ia să rămână unul de-ăsta singur, faţă-n faţă cu mine, vedem noi atunci ce mare sculă este el, mama lui. Şi mi se rupe mie de cât e el de mare sculă, nenorocitul... El, oricum, n-a văzut cum i se tăvălesc alături prietenii cu carnea smulsă de pe ei. Otrepe nenorocite... Plozi de bani gata. Ar trebui futuţi toţi şi gata. Să-i trimită pe toţi în armată, ce puşca mea...

Îl priveam ţintă pe Denea, el însă nu mă vedea, în faţa ochilor minţii lui defilau băieţaşii mamei şi prietenii. Iar prietenii, probabil, îi regulau pe băieţaşii mamei cu cozi de mătură. Sau cu ţevi de arme automate.

M-am trezit cu greutate.

Nu eram ameţită, dar simţeam rămăşiţele acelea plăcute de oboseală, ca atunci când nu ţi-ai făcut somnul din cauza

unei probleme importante pentru tine. M-am aşezat pe pat şi am redesenat tabloul zilei precedente. Erau bucătăria, ţigările, parcul, sărutările lui Denea, ilogice, dar parcă aşa şi trebuiau să fie. Ce-mi este el mie? Ei, asta-i bună... Păi, pur şi simplu... nu e simplu. E complicat. Chestia asta mi-a încâlcit creierii, totul s-a complicat, aşa cum şi era normal să se-ntâmple. Ca o unică variantă corectă printre o mulţime de variante, calde, însorite, gândite până la ultimul amănunt. Punct ochit, punct lovit. Ceva exista. Înăuntru. Şi în afară. Şi spatele lui, cicatricea de pe capul ras... Şi tatuajele. Ce bine că-l am pe Denea. Ce bine că l-am avut. Doar câteva zile, dar mi s-a părut mai mult.

M-a sunat Volkova.

— Of, fir-ai tu..., a dat ea să tragă o înjurătură, apoi însă s-a răzgândit şi a trecut la subiect: Azi e concert la Lăptărie. M-a sunat Leapka-Şapca, mi-a zis să fim lângă Gribanal dacă vrem să mergem. (Volkova a accentuat pe „dacă vrem", de parcă s-ar fi putut să nu vrem.)

— Şi concertul la ce oră e?

— Ce contează la ce oră, a debitat rapid Volkova, nemulţumită. Noi mergem pe la cinci, ca să aibă ei timp după aia să se pregătească, să nu-i apuce pandaliile. Ştii ceva, vin imediat după slujbă pe Gribanal, azi scăpăm mai devreme...

— OK, o să vin.

— Asta ar mai lipsi, să nu vii!!! Ce-ţi mai face Niger? s-a interesat ea aşa, printre altele.

— Ă... ă..., am bâiguit eu, fâstâcită.

— Bine, pe diseară, scumpete.

Volkova, se pare, nu avea vreme să aştepte până născoceam eu ceva.

— Pa.

Volkovei i se rupe de concert. Merge la Lăptărie ca să pilească pe de-a moaca şi să se amuze. Să vadă cum nişte fete cherchelite or să vrea să se reguleze cu Leapa, cu Craze, cu Sam şi cu Vitea. Pe ea tipii ăştia o lasă chiar mai rece

decât pe mine. Că doar eu sunt cea care stă acasă la Leapa şi se opăreşte cu cafea, nu ea.

Şi-atunci, de ce Leapa o sună pe Volkova şi nu pe mine? Hm...

Mi-a venit o idee: „Leapa are doar optsprezece ani, el n-a făcut armata... Nu cunoaşte viaţa."

Poate că Leapa nu cunoştea viaţa, dar cânta de-ai fi zis că s-a născut cu instalaţia de percuţie în braţe. Volkova se îmbuibase cu bere şi acum trăgea moleşită cu ochiul spre mulţimea de tineri, iar deasupra capetelor tuturor se înălţau Sam, cu obrajii lui dolofani şi limba scoasă, cu chitara bas înclinată; Vitea-chitaristul, oacheş, cu bretonul lui des, negru; Craze, răcnind în microfon. Şi chiar lângă perete — talgerele strălucitoare, beţigaşele licărind fugar şi moaca transpirată a lui Leapa.

Zoreşte ea desculţă... pe drumul dinspre Rai...
Dar pietrele picioarele-i rănesc... e-un drum
   fără sfârşit!*

Totul îmi tresălta şi-mi bubuia în stomac. Muzica mă străbătea, nici un singur gând de-al meu nu-mi rămăsese în cap, de aceea fericirea îmi ţâşnea din ochi. Transparentă, fără nimic altceva.

Volkova avea nişte ochi smintit-drăgăstoşi. Iar sprâncenele i se curbaseră graţios.

Eu mă vânturam încoace şi-ncolo cu un pahar de bere de jumătate de litru în mână. Leapa şi-a lins febril buzele, a băut apă minerală dintr-o sticlă de plastic şi l-a privit ţintă pe Vitea. Vitea a început rar, aproape silabisit:

Ochii tăi între-des-chişi mi-au ex-pli-cat
   unde-am ajuns...
Şi vântul beat a început s-aţâţe iar războiul stins.
Anume cerul nopţii noastre s-a înroşit de vâlvătăi.
Iar eu şoptesc fără de sens, captiv himericei idei...*

Moment în care Craze a început cu voce dogită:

Hai!.. Dă-mi! Hai!.. Dă-mi! Dă-mi doar un pic
de soare!!!
Hai!.. Dă-mi! Hai!.. Dă-mi! Un strop de apă reeece!!![*]

Mulţimea a început să ţopăie zbierând ceva, dădea energia pe-afară din toţi, eu mai să-mi ies din minţi de fericire. Aşa arată deci fericirea pe care ţi-o dă muzica: devin cu toţii un întreg, toţi, dintr-o parte în alta, sunt străbătuţi de „Hai! Dă-mi! Hai!.. Dă-mi! Dă-mi!!!" Aaaa!!!

Tot restul nu contează.

Ne-am dus apoi la apartamentul lui Sam. Ne-am îmbătat ca porcii. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc: Volkova îmi spune „dulcea mea fetiţă", Sam se tăvăleşte pe canapea cu o tanti pe care o dezbracă în prealabil oacheşul Vitea...

Dimineaţa aveam să aflu că, în timp ce eu mă distram la Lăptărie, venise „un tip ras în cap, cine-i ăsta, cu el stai până noaptea?" E clar, i-am trezit amorul lui Denea. Sau, poate, şi altceva.

După dispoziţia infernală din ajun, Denea mi se părea un tip bătrânicios, care nu ştie să se distreze. Demodat. Dar cine-i la modă? Cel care nu cunoaşte viaţa? Înlăuntrul meu totul cânta şi răcnea, mi se rupea în şaişpe de toate. Viaţa-i frumoasă şi uluitoare. „Totul e pulbere, e vânare de vânt! Totu-i minciună... nebunie, neant!"[*] Lui Leapa ar trebui să-i dau una după ceafă pentru că nu mă vrea, ticălosul. Da, trebuie să-l snopesc în bătaie!.. „Oh, mamă, cât mi-e de bineee!!!"

În chiar acel moment de elan sufletesc a sunat telefonul şi vocea lui Niger, de la celălalt capăt al firului, s-a înscris perfect în această stare. Mi-a spus pe loc, fără protocol:

— Tu eşti? Hai la plimbare.

„O-ho-ha!!!", mi-am zis în gând, la care el mi-a răspuns urgent:

— Vin. Hai să ne vedem peste o oră la escalator.

— Hai!!!

Deci tabloul era următorul: eu, în picioare, privesc escalatorul, de-acolo apare un rapper înalt, cu o şapcă de culoare deschisă cu inscripţia „NY“, cu urechile iţindu-i-se din ea, cu ochi impertinenţi şi cu un zâmbet vesel lăţit de la o ureche la alta. Umeri largi, zdravăn din cap până-n picioare ca un armăsar. Apare deci şi acţiunea asta nu se mai sfârşeşte. Oh, în sfârşit. Vine spre mine. Sub cămaşa galbenă în carouri poartă un tricou alb, iar mai jos, pantaloni de rapper, pe care se leagănă un lanţ. La faptul că, la un moment dat, cu lanţul ăsta se năpustise asupra unui oarecare individ agasant mi-am dat silinţa să nu mă gândesc.

Îl văd pentru prima oară pe Niger în stare de trezie şi la lumina zilei. Este cu un cap mai înalt decât mine. Chestiune esenţială, dat fiind că băieţii din anturajul meu sunt în cel mai bun caz de înălţimea mea. Lui Leapa, de pildă, dacă mă străduiesc, pot să-i pun mâna pe creştet. Mai ales dacă sunt pe tocuri.

— Salut! a spus bucuros Niger. Salut, pisoi!

Mă încânta prezenţa lui alături. Am mers cu metroul, eu îl priveam de jos în sus şi zîmbeam ca un turist american. Apoi ne-am plimbat pe Nevski Prospekt, am acceptat toate îngheţatele pe care mi le-a luat până ce, într-un final, mai să mi se aplece. Ne-am dus în Piaţa Palatului, am admirat puştimea care se chinuia să facă breakdance. Ne-am aşezat într-un parc din apropiere, lângă o fântână, am cumpărat bere. În fântână se bălăceau copii şi turişti.

Niger mi-a vorbit despre rap, mi-a cântat: „Nu cred ochilor, nu cred urechilor, au dat hip-hop-ul pe mâna idioţilor...“ Apoi s-a fâstâcit. M-a privit cu ochii lui insolenţi şi m-a sărutat.

Puştimea a-nceput să chiuie de bucurie. Turiştii ţăcăneau din aparatele de fotografiat.

We gotta make a change…

Totul a fost pus în ordine, bulibăşelii din capul meu i-au luat locul rafturile ordonate. Totul e pur şi simplu „fără predici, prostioare, fără pic de odi-ihnă..."

Numai că acolo mai era un răftuleţ pe care erau aruncate de-a valma şi la repezeală gânduri despre război şi puşcărie, despre băieţi transpiraţi şi voci dogite...

N-am mai trecut pe la Volkova. Ba ajung târziu acasă, ba uit. Volkova nu s-a ofuscat, mai ales că tocmai se distra cu un „bărbat bogat" şi făcea cu el turul staţiunilor de agrement şi al şaşlîkăriilor.

Ne-am aşezat pe mal, cu picioarele atârnând. Pe râu pluteau în sus şi-n jos vapoare şi şalupe cu turişti. Ne aşezasem cum era mai bine, toţi turiştii care voiau să pozeze Palatul de Iarnă n-aveau încotro şi trebuiau să ne pozeze şi pe noi. Sigur, în fotografii o să arătăm minusculi, ca nişte muşte. Dar, oricum, gândul era haios.

— Ce-ar fi să mă îmbrac normal? m-a întrebat nitam-nisam Niger, privind fix înaintea lui.

— Adică?

— Adică aşa, ca un breaker. Jeanşi strâmţi, tricou...

Niger şi-a strâmbat abia perceptibil buzele delicate. Când se gândise la asta i se păruse, probabil, o idee normală. Dar după ce îi dăduse glas, se dezmeticise. „Ptiu, ce tâmpenie!"

— Dar ce te-a apucat aşa, deodată?

— Păi, i-a lovit pe toţi damblaua asta. Ce-şi zic: ia uite la mine, sunt mare fan DeŢl! S-au înmulţit de n-ai loc de ăştia cu pantaloni de rapper... Gata, ţi-ai tras nişte pantaloni largi pe tine, şi se cheamă că eşti rapper... Şi nu de-aia că-s acum la modă...

Niger şi-a strâns pumnii, belicos:

— În primul rând, e vorba de o cultură-rap. Că altfel, orice bulangiu care ascultă Eminem sau, mai rău, formaţia DeŢl, îşi trage pantaloni largi pe el şi gata — ia uite la mine, sunt mare rapper... Păi, eu umblu îmbrăcat aşa de patru

ani... Rap ascult de cinci... M-apucă damblaua când trece pe lângă mine nu ştiu ce fan DeŢl şi se uită la mine ca la unul de-al lui, adică, vezi tu, e şi el rapper... Deşi, de fapt, nu-i decât un încuiat de breaker şi mai are el până să m-ajungă, ce pana mea...

— O!.. a fost tot ce-am găsit eu de spus.

Niger a tresărit.

— Oh, pisoi, debitez numai tâmpenii! Iartă-mă.

— De ce tâmpenii? La urma urmei, tu nu eşti un piciulică, fă ceva pe toţi ăştia.

— Just, a zis Niger bombându-şi pieptul şi m-a îmbrăţişat, şi-a lipit obrazul rece de al meu. Pisoi, pisoiaş!...

— Ce-i?

— Te iubesc!

> Ne'ndurător, ca un călău, îmi strânge tâmplele
>   durerea.
> Mai trebuia să fac un pas, dar m-am oprit la jumătate.
> Nu înţeleg ce nebunie-mi înceţoşează judecata...
> Ce vorbe spun? Cine-mi explică noima lor?*

— Hipopoţel!

— Caşaloţel?

Volkova şi cu mine ne-am întâlnit, în sfârşit, şi am sărbătorit evenimentul. L-am sărbătorit acasă la Volkova, turnându-ne gin în pahare. Şi-am sărbăăătorit pe cinste! Afară spânzura o negură caldă, dar la noi ardea veioza, mârâia micul frigider şi gâlgâia alcoolul turnat din sticla de doi litri. Pe mine, ca de obicei, asta m-a predispus la sinceritate. Şi pe Volkova o luase apa. Şedeam deci în bucătărie, cu picioarele adunate sub taburete, fără să ne auzim una pe alta, vorbeam „ca între noi, fetele“. Ca între hipopoţel şi caşaloţel.

— Rapperul lu' peşte! Nu vrea s-audă nimic în afară de rapul lui. Mă rog, rapul ca rapul. Dar eu nu mai am voie să zic nimic despre Zemfira. Că el imediat, de colo — e un rahat! mă plângeam eu, teatral.

— Un smardoi, l-a ştampilat pe loc Volkova şi a continuat cu ale ei: Dar să-l vezi pe-al meu: „Nevastă-mea nu mă satisface!“ Ha! Un cretinoid. Şi-atunci i-am spus că vreau la ăsta... localul ăla scumpul... Dracu' să-l ia, cum îi zice. Ce mai, ne-am dus! Cinci miare a spart acolo! Pentru o masă! a spus Volkova şi ochii i s-au rotunjit.

Mi-am zis că a sărit peste cal, ca ce chestie să mi-l facă aşa, din senin, „smardoi“. Am decis să adaug şi nişte plusuri.

— De fapt, tipul n-are nimic contra altora... Numai că eu nu sunt fana nimănui... Ascult câte puţin din de toate, tu ai văzut ce MP3-uri am... Şi-apoi, Niger mă conduce întotdeauna până acasă, şi stă lângă mine pe bancă până la două dimineaţa! Nu ştiu cum ajunge el după asta acasă! Până-n sud-vestul oraşului!

— Brută nesimţitoare ce eşti! s-a luat de mine Volkova. Metroul nu circulă la ora aia!... Cum ziceam... M-a dus, vasăzică, la apartament, continuă Volkova, turnându-mi gânditoare gin. Nu la ăla în care stă cu nevastă-sa. La unul închiriat. Altfel, mişto apartamentul, echipat ca lumea. Televizor. Video... Da' să vezi ce sculă are, a chicotit Volkova în pahar. Să mă pufnească râsul, tu, când am ajuns în pat. Comedia dracului...!

„Totul e privirea orbitelor goale! Totul e cânt de păsări uitate demult! E tot pentru ceea ce am trăit lungă vreme — întreaga lume de azi — oh, vise!... Vise despre nimic, vise de dragul viselor.“*

A venit rottweilerul Volkovei, a privit cu interes. Două gagici mangă.

Am avut baftă în viaţă. După liceu, n-am urmat niciun fel de cursuri pregătitoare şi, pac!, am intrat la filologie. Profii mei au spus într-un glas: „Aah...“ Cred şi eu — o elevă mediocră, inodoră-incoloră în opinia lor, care nu s-a evidenţiat prin nimic, şi — hop! intră la filologie. Până şi premiantele şcolii picaseră şi umblau cu ochi roşii de plâns. Şi eu — dat,

luat, şi umblam cu mutra mea cea de toate zilele, ai fi zis că nici nu mă bucuram.

Băieţii nu cădeau pe spate la vederea mea. Dar ce arunca apa la mal, al meu era. În anul întâi mi l-a aruncat pe studentul fruntaş Saharov. Toate fetele îi iubeau, dar el mă iubea pe mine. La început, amorul a fost reciproc, mai târziu, după jumătate de an, mi s-a urât. Saharov purta cămăşi albe şi pantaloni reiaţi. Zi de zi: cămaşa şi reiaţii. Pantalonilor, purtaţi şi răspurtaţi, le atârna turul ca o paraşută. Îi schimb, îi ştia pe dinafară pe toţi alde Socrate. Dar ce treabă aveam eu cu de-alde Socrate? Eu aveam poftă de bere şi de sex în cantităţi nelimitate, nu cu cinci minute înainte ca mama lui Saharov să se întoarcă acasă. Am auzit un cântec, avea nişte cuvinte cam aşa: „E prea târziu să mă mai gândesc la ceva, ai nevoie de aer, simt asta. Trăim într-o mult prea gigantică hazna...“ şi am decis că, totuşi, e timpul să spun: „tu să mă ierţi, iubirea mea“. Toţi au aplaudat. Saharov a stat luni de zile în casă, arăta ca o stafie. Avea o privire de câine bolnav.

În locul lui Saharov a eşuat la mal Iaşnikov, din anul cinci. Solid, blond, cu un mic surâs fermecător. Şi pe Iaşnikov îl iubeau toate fetele, dar el nu iubea pe nimeni. Mă strofocam toată şi plângeam în pernă. Apoi, într-o bună zi, a apărut la orizont Andrei, şi Iaşnikov a naufragiat pe undeva, în necunoscut. Andrei, spre deosebire de Iaşnikov, n-avea nicio treabă cu facultatea de filologie. Era agent de pază şi era ras în cap. Şi, între noi fie vorba, nu el a eşuat pe mal, el doar a înotat pe lîngă malul meu năpădit de scoici, mi-a făcut un semn cu mâna, şi eu am înţeles pe loc: da, o să fiu cu el. Îl iubesc. N-am ce face. Andrei vedea lucrurile diferit: i-o trag o dată, încă o dată, şi după aia... Ne-am întâlnit toată toamna. De două ori pe săptămână. De fapt, şi el mi se părea super! Doar era vorba de Andrei, ce naiba! Perfecţiunea întruchipată. Mai mare cu şase ani, lingvistica era tărâm virgin pentru el. Avea, în schimb, propria filozofie: „Să-i tragi clapa prostului, bucuria omului!“ şi „Cafteşte-i pe mişei“.

Termenul „mişel“ era aplicabil tuturor, mai puţin fetelor şi amicilor. Mă sedusese romantismul interlop. Până una-alta.

Andrei a fost cel care mi-a pus laţul zdravăn de gât, şi de data asta eu eram cea transformată în câine bolnav. Mă târâiam pleoştită toată. Volkova nu se putea dumiri: cum dracu' mi s-a putut înfige în creier unul ca el?

Andrei mi-a stat înfipt multă vreme în creier, aproape un an. În răstimpul ăsta, Saharov a reuşit să-şi găsească o tipă şi să-i dea şi papucii. Umbla bombându-şi pieptul costeliv. Mă încerca bănuiala că în pieptul acela încă mai pâlpâie amorul pentru mine, dar n-o spuneam cu voce tare. Saharov era înzestrat cu o sensibilitate patologică. S-a afundat în studiu, strângând cureaua pantalonilor lui cu tur tocit şi atârnându-i ca o paraşută. Uneori mă privea umil. Sincer vorbind, stăteam la îndoială: poate ar trebui să mă întorc la el? Să-mi aflu odihna lângă el... Oricum, nimeni nu mai eşuează pe mal. Andrei e o canalie. Şi nimeni altul nu mai e pe lume...

Leapa a eşuat la finele epopeii mele cu Andrei. Îmi scria tot felul de mesaje haioase, de genul: „Te pup tare, al tău din născare.“ Al meu. Al meu oare?

Şi acum, Niger. Sunt la pământ. Credeam că nu se mai fac dintr-ăştia.

Uite că se fac.

Despre fostele mele pasiuni, Niger se exprimă cam la modul: „un dobitoc“, „un fraier“, „un amărât de avorton“. Ajung să nu mai înţeleg cum de mi-am pierdut atâta vreme cu de-alde Andrei. Şi Saharov ăsta — brrr... Iaşnikov e în fond un limbric. Ne-am întâlnit cu el la VMŢ. Iaşnikov s-a repezit să mă salute, scuturându-şi cârlionţii. Niger l-a privit cu dispreţ, de sus în jos. Numai că nu l-a scuipat.

Cu Leapa am făcut cunoştinţă la mine acasă, prin mijlocirea computerului, mai exact, a programului Winamp. Leapa e punkist, nu rapper. Şi chiar dacă lui Niger i-ar fi plăcut punk-rock-ul, în veci n-ar fi ascultat cântecele „«bărbatului»

ăsta al tău, ce-i cu pozele lui aici?“ E gelos puştiul. Nu am decât o fotografie. Leapa, la „Poligon“, cu limba scoasă. Instantaneu dintr-un concert.

— Şi pe Zemfira dacă mi-ai pune-o, şi asta aş zice că e mai bună decât... Leapa ăsta.

E clar, ce mai...

A trecut jumătate de an.

Nu-l mai văd pe Denea. Unde-o fi? Nu se ştie. O fi plecat în Cecenia. Poate are un program de lucru foarte încărcat. Sau, poate, cum spune Volkova, s-o fi însurat. Măcar să fie asta.

Niger este dragostea mea. Devin o interlocutoare înfiorător de plicticoasă când vine vorba de Niger.

Nefericirea — asta da, îi interesează pe toţi până în amănuntele cele mizere. Fericirea este banală. Este la toţi la fel. N-are niciun rost să vorbeşti despre ea: în primul rând, nu vei fi înţeles, în al doilea — e plicticos.

Volkova şi-a lăsat părul să crească şi a slăbit trei kilograme. Acum vine acasă în jeepuri, plesnind de îngâmfare şi aproape dezbrăcată. Vecinele oftează, sunt pizmoase, pe la spate îi spun „curva“, dar pe faţă sunt dulceag-binevoitoare. Vecinele nu sunt frumoase ca Volkova. E clar. Volkova a început să-şi dea aere. Dar eu ştiu că ea este Caşaloţel.

Pe Leapa nu l-am mai văzut toată jumătatea asta de an.

Şi uite c-a venit primăvara. Totul e-n floare, totu-i mireasmă.

M-am dus în sud-vestul oraşului, la Niger, şi în metrou mi-am întâlnit „bărbatul“. E neschimbat — drăgălaş ca un căţel. Ochii îi strălucesc năstruşnic, buzele i se lăţesc într-un zâmbet vinovat şi neînfrânat. Îşi ţine umerii ridicaţi — probabil, ca să susţină rucsacul, sau, cine ştie, de emoţie. E răcoare, dar nu poartă şapcă. Freza cu ţepi îi stă arici.

— Pisoiaş! s-a bucurat el cât îl ţinea gura, cu privirea rătăcindu-i pe undeva pe lângă mine...

Şi iată-ne iarăşi în aceeaşi bucătărie. În cameră îşi făcea de cap restul trupei. Sam şi Craze se păruiau, Vitea juca

GTA2. Înjura cumplit de mamă. Ca să vezi, sticleţii pun mâna pe el tot la cinci minute. Nu e bine făcut jocul, asta e.

Toţi sunt trotilaţi. Sunt după repetiţie. Leapa încă nu e criţă.

— Tu ce bei? Cafea?

— Dă-mi o bere...

S-a înveselit, mi-a deschis cu pocnet asurzitor o „Petrovskaia".

Îmi priveam „bărbatul" şi-mi tot ziceam: un tâmpit de punkist. Un caraghios. Şi nasol pe deasupra. Ca să vezi, „bărbat". Ba încă şi al meu. Ce-ar fi să divorţăm?

— Leapa, hai să, pe scurt, hai să divorţăm! am glumit eu stângaci.

— De ce? a tresărit el. Te-ai plictisit de mine?

„Te-ai plictisit!" Nu ne văzusem de şase luni...

— Îţi sunt indiferentă, i-am răspuns grăbit şi mi-am terminat rapid berea.

Privirea lui Leapa a devenit gânditoare. Ochii lui căutau nu într-o parte, se uitau drept la mine. Nu înţelegea. Glumesc? Dar părea că nu e vorba de băşcălia obişnuită. Atunci, ce e? Nu înţelegea, nu înţelegea, nu înţelegea. Apoi, a înţeles.

— Pur şi simplu, nu mi-am închipuit că te pot interesa în vreun fel...

Falca mea lăuntrică mi-a căzut — trosc, pe podea. „Nu şi-a închipuit!!!" Ei, taci!

— Şi de ce, mă rog? m-am interesat eu.

— Pentru că sunt o pocitanie de punkist mic şi prost.

Mi s-a părut haios. Numai Leapa putea cerşi atât de făţiş un compliment. Ce vreţi, Leapka-Şapka! Un tip simplu şi complicat în acelaşi recipient. E superficial şi haios, dar ce-o fi înlăuntrul lui? Doar „Hai!.. Dă-mi! Hai!.. Dă-mi! Dă-mi un pic de soare?" Auzi, „o pocitanie de punkist".

— Nu cerşesc complimente, a continuat el, înţelegând că a cam sărit peste cal. Poate exagerez, sigur, dar, în linii mari, aşa sunt.

A intrat Sam, a scotocit zgomotos prin frigider, a surâs placid privind la mine şi la ochii holbaţi ai lui Leapa. A ieşit.

Leapa s-a ridicat, mi-am zis că se duce după Sam. Foarte bine, în fond, pe mine mă aşteaptă Niger. Dar Leapa a închis uşa bucătăriei şi s-a întors spre mine.

— Te iubesc, pisoiaş.

— Poftim?

Croindu-şi drum prin propria fâstâceală ca printr-o sârmă ghimpată, lepădându-şi expresia aceea de secătură, care făcea ca faţa să-i pară urâtă şi tensionată, Leapa s-a apropiat de mine, respirând greu.

— Ei... ei... Leapa...

— Gata, gata cu toate prostiile astea, mi-a spus, cu un aer grav.

Şi limba-i era deja în gura mea.

Valerocika

Urcarea în tren a decurs mai mult sau mai puţin organizat, Lidia număra capetele, mamele îşi ştergeau lacrimile şi, pe ici, pe colo, rimelul, taţii strângeau mâini, băteau copiii pe umeri cu urări de „vezi să nu mă faci de ruşine“.

Puştimea se lipi de ferestre, săltându-şi sprânceioarele şi zbierând: „Pa, mami!“ Cei mai măricei se preumblau pe traversele de pânză de pe culoar, trăgeau cu coada ochiului spre compartimentele deschise, se analizau reciproc, nu mai aveau răbdare. Stasik Galkin îşi schimonosise buzele şi plângea molcom, deja nu mai voia în niciun fel de tabără şi-n cot îl durea pe el de misterioasa mare.

Lidia îl prinse de mână pe neobservate, îl conduse la o fereastră, îi şopti: „O să-i scriem mamei o scrisoare. Îi aducem o scoică frumoasă, nici nu ştii tu ce-o să se bucure!“ Stas smârcâi din nas şi făcu şovăielnic cu mâna spre peron. Era de acord.

Tampoanele clănţăniră, roţile se urniră, zburară îndărăt părinţi, peron, gară. Copiii încă se buluceau pe culoar, priveau pentru ultima oară oraşul, apoi se împrăştiară prin compartimente.

Olesea se schimbă, îşi îndesă sacoşa sub banchetă. Le zâmbi politicos celor trei fetiţe de pe cuşetele vecine. Îi zâmbiră şi ele politicos, o priveau cam temătoare. Apoi făcură cunoştinţă. Olesea ieşi din compartiment şi se rezemă de bara din faţa ferestrei. Prin faţa ochilor goneau copaci, când luând-o în jos, când urcând. Soarele clipea fugar printre

frunze. Stasik Galkin stătea în faţa ferestrei vecine şi se uita la storuri.

Roţile ţăcăneau ritmic, mirosea a şine încinse şi a tăiţei chinezeşti. Olesea auzi:

O să-i stâlcesc mutra oricărei pocitanii, oricărei javre,
O să-i pun cu botul pe labe pe toţi amatorii de droguri.
Orice tâmpenie spusă despre mine
O s-o întorc cu vârf şi-ndesat.
Viaţa mea: sport, sex şi lapte.
Şi n-o să fiu căţel pentru nicio căţea.
Iar tu, stârpitură, care puţi a vin şi-a tutun
Vino un pic cu mine, te fac praf unu-doi!...

Vocea aparţinea unui puşti de treisprezece ani, cânta agitându-şi braţele, cu privirea intens concentrată. Îl ascultau, aşezaţi lângă el, alţi doi băieţi, ceva mai măricei. Unul era îmbrăcat în pantaloni de trening, era gol până la brâu, purta un lănţişor de aur, avea părul tuns perie şi faţă pistruiată. Celălalt — cârlionţat, într-un tricou cu două numere mai mare decât măsura lui şi în nişte pantaloni aşijderea.

Tustrei şi-au întors capetele simultan spre Olesea când s-a apropiat de uşă. S-a apropiat cu un interes atât de vădit întipărit pe figură, încât pe respectiva figură nu rămăsese loc de jenă. De după cotul ei privea Stasik. Se pare că el era cel de-al patrulea ocupant al compartimentului.

— Salut, spuse Olesea.

— Salut, răspunse cârlionţatul.

Cel de treisprezece ani privea cu ostilitate: se simţea stânjenit, pentru că Olesea îl surprinsese în momentul său de inspiraţie.

— Scuză-mă, îi spuse Olesea. Am auzit şi mi s-a părut interesant.

Băiatul se dezgheţă. În priviri apăru automulţumirea.

— Şi ce anume e interesant? întrebă el plin de importanţă.

Pe puştiul cu pricina îl chema Ignat. Ignat avea urechi translucide, aduceau cu două pălmuţe de bebeluş lipite de cap. Părul blond îi era tuns perie, dar nu-i stătea ca atare, şi capu-i părea acoperit cu un puf lins. Avea o bubă pe buză. Ignat şi-o atingea întruna, trăgându-şi zgomotos nasul.

Pe cel cu lănţişor îl chema Taras. „Un nume mai cu moţ ca altul, te pomeneşti că le-or fi scotocit în vreun dicţionar?“ ricană Olesea în sinea ei. Încât nu se miră defel când cârlionţatul îi întinse mâna şi se prezentă:

— Innokenti.

— Buclos de buclos, o lămuri Taras, pufnind în râs.

— Joci cărţi cu noi? o întrebă Buclosu.

Olesea înţelese că Buclosu şi Taras erau cunoştinţe mai vechi şi că Ignat merge, la fel ca şi ea, în tabără şi abia făcuse cunoştinţă cu ei. Buclosu şi Taras, se pare, nu practicau obiceiul cunoscut sub expresia „împotriva cui vom fi amici“. Înţelegeau avantajul situaţiei lor. Şi, cu un gest regal, îi invitau pe ceilalţi în gaşca lor.

Olesea se învoi să joace cărţi cu ei. Buclosu îi plăcea. Şi Ignat. Şi Taras. N-avea de gând să-i vrăjească, ştia că tunsoarea ei scurtă, stil „vrabie jumulită“, ochelarii cu ramă subţire, silueta plinuţă nu erau atuuri cu care să te înfiinţezi la o întâlnire.

În compartiment se strecură Stasik, încă nu i se uscaseră cărăruile jilave de pe obraji. Buclosu, surprinzător şi pentru el însuşi, îl săltă şi-l aşeză pe genunchi, spunându-i:

— Dacă te necăjeşte careva, să-mi spui.

— Îţi spun, îi promise Stasik.

Pe când Olesea reveni în compartimentul ei, fetele se împrieteniseră de-acum şi se pregăteau de o gustare la comun. Puseseră pe măsuţă tăiţei, roşii umede, un pui fript, salam şi prăjiturele. Săriră vesele la vederea Olesei. Olesea scotoci prin sacoşă şi adăugă bucatelor un snop de banane, o sticlă de Sprite şi pâine.

Seara, spre toaletă se înşiră o coadă de copii cu prosoape şi periuţe de dinţi. Lidia verifică dacă au toţi aşternuturi, le spuse să-şi ia toţi păturile şi să nu iasă fără treabă pe culoar, să nu alerge, să nu facă gălăgie, să nu fumeze.

Trenul îşi ţăcănea ritmic roţile, feţele de pernă şi cearşafurile miroseau proaspăt-răcoros. Olesea stătea culcată pe o cuşetă de sus, privea pe fereastră goana luminilor. Fetele dormeau. Olesea simţea în stomac o dulce-dureros furnicătură stârnită de ambianţa plăcută din compartiment, de ţăcănitul roţilor, de mirosul covoraşelor. Deasupra ferestrei lumina, palid, o mică veioză. Pe tavan era scris cu carioca: „Aici Lara şi Tania au călătorit spre casă."

Olesea se sculă binişor, împinse uşa grea, păşind în vârful picioarelor. Pe culoar era pustiu, storurile se legănau. Indicaţiile Lidiei erau urmate: avea parte întâmplător de nişte copii grozav de înţelegători. Grupul ăsta era format din băieţi şi fete de-ale angajaţilor uzinei, copii destul de înstăriţi şi de aceea îngăduitori cu tot ceea ce îi înconjura. Olesea se temea să nu apară fără veste Lidia sau conductorul şi s-o trimită la culcare. De aceea se furişă rapid până pe platforma vagonului.

Pe platformă mirosea a fum de ţigară, a fier şi era frig. Olesea tresări. Nu era singură: un puşti mărunţel înaintă spre ea de lângă perete.

— Salut, îi spuse el.

— Salut.

Băiatul era îmbrăcat cu o geacă scurtă, neagră, era ras în cap şi purta ochelari. Un „biciclist" ca şi Olesea.

— N-ai somn? se interesă el.

— Nici tu? răspunse Olesea la întrebare cu o întrebare.

— Îmi plac platformele, spuse puştiul. Pe platforme te zgâlţâie, trage curentul şi se fumează tot timpul. În compartiment e ca acasă. Pierzi plăcerea călătoriei.

— Ba nu pierzi nimic, zise Olesea, prinzând puţin curaj. În compartiment e mai bine. Stai pe cuşeta de sus şi vezi pe geam peisaje care se schimbă întruna. Şi te zgâlţâie şi acolo.

— S-ar putea să fie şi aşa, se învoi fără ifose băiatul.

Se aşternu tăcerea, spartă doar de ţăcănitul roţilor.

— Şi tu mergi în tabără? întrebă Olesea.

— Da, încuviinţă băiatul, dând din cap.

— Şi cum te cheamă?

— Valeri, răspunse el, dar nu fu curios să afle cum o cheamă pe Olesea.

Chestia asta îi zgândări amorul propriu. „Poftim de vezi“, pufni în sinea ei.

Fără să acorde vreo atenţie mutrei ofuscate a Olesei, Valera scoase din buzunar o mingiucă de ping-pong din celuloid. Mingea emana o luminiscenţă lăptoasă în întuneric.

— Uite-aici.

Olesea îşi strânse buzele, dar privi totuşi cu coada ochiului. Valera lovi mingiuca de pământ, apoi îşi luă avânt şi o azvârli pe fereastră. Mingiuca zbură prin spaţiul ferestrei şi Olesea tresări de surpriză. De ce-o fi aruncat-o?

Dar Valera zâmbea larg, dezvelindu-şi dinţii ca de iepure şi mijindu-şi ochii cu gene răzleţe. Olesea îşi încruntă sprâncenele. Ca să vezi, a aruncat-o şi-i pare şi bine. Ciudat, băiatul ăsta.

— Atinge-l, spuse el.

— Ce? nu pricepu Olesea.

— Geamul.

— Care?

Valera îi luă mâna şi i-o lipi de geamul prin care cu câteva secunde în urmă dispăruse mingea. Mâna ei simţi sticla rece. Olesea îşi plimbă palma în sus şi-n jos, geamul era zdravăn fixat în rama cauciucată.

— Şi mingea unde-i? întrebă ea prostită.

— Nu-i, îi răspunse Valera cu veselie.

Noaptea, Olesea visă tot felul de prostii: că mama îi punea nişte lucruri în sacoşă, apoi îi punea cărţile de pe rafturi, apoi acvariul, şi-n vremea asta îi spunea: „Vezi să te îmbraci mai gros! Să mănânci fructe! Să nu bei apa nefiartă!“

Lidia inspectă toate compartimentele, dădu copiilor instrucţiuni severe — să nu se prostească, să facă adunarea, să se îmbrace şi să arunce la coş toate resturile de mâncare şi hârtiile unsuroase.

Peste o oră, trenul se opri în gară şi copiii se bulucirä cu larmă mare spre ieşire. Buclosu şi Ignat târau geamantanul pe rotiţe al Olesei, iar Taras îi târa pe Stas şi rucsacul lui. Lidia era nervoasă, dar încerca să-şi ascundă starea. Le comandă, strigând din răsputeri, să se alinieze în coloană — şi, din nou, „copiii uzinei“ o ascultară, n-o luară la goană pe peron zbierând, cum i se întâmplase Lidiei cu alte serii. Îi înghesui în două autocare, într-unul din ele o lăsă pe post de şef pe Klara Petrova — o fetiţă de paisprezece ani, severă şi responsabilă, cu codiţe strâns împletite şi cu cercel în nas. Cercelul n-o împiedica să fie responsabilă şi să înveţe bine. Klarei i se încredinţau întotdeauna posturi de răspundere: la început, la grădiniţă, fusese sanitar-şef, trebuia să verifice dacă s-au spălat sau nu copiii pe mâini înainte de masă. La şcoală lua cuvântul la toate festivităţile şi învăţa mai bine ca toţi ceilalţi. Fusese numită redactor la gazeta de perete, şi Klara aflase astfel puterea cuvântului scris: elevii deveneau răi sau buni nu pentru că se purtau rău sau bine, ci pentru că se scria astfel despre ei. Iar titlurile la gazetă erau scrise cu carioca. Toţi încercau să-i intre pe sub piele, să-i fie prieteni. Dar Klara se străduia să rămână imparţială şi, fireşte, din cauza asta până şi marele dur dintr-a noua C, Taras Eremeev, nu se lega de ea şi îi recunoştea autoritatea.

Acum, Taras stătea pe scaunul din spatele Klarei, ochii lui insolenţi priveau în cei severi ai fetei prin oglinda retro-

vizoare a şoferului. Klara îşi încruntă sprâncenele. Taras îşi răsuci lănţişorul pe deget.

Olesea stătea lângă Ignat, care-şi legăna vesel picioarele şi fredona pe sub nas: „Viaţa mea: sport, sex şi lapte..." În sinea ei, Olesea se îndoia că toate aceste componente chiar sunt prezente în viaţa lui Ignat, mai ales cea de-a doua, dar zâmbea pe muteşte. O aşteptau marea însorită, bucuria, stropii săraţi, munţi de struguri transparenţi şi pepeni mirosind a zăpadă. Soarele se înălţase deasupra orizontului, scăldând autocarul într-un portocaliu mustos, copiii clipeau şi râdeau fericiţi, aşteptările Olesei erau şi ale lor.

Ieşiră într-o şosea largă, de o parte şi de alta se perindau în goană căsuţe. La început fusese interesant să le vezi trecând aşa, în viteză, mai apoi însă deveni plicticos. Olesea examină autocarul.

Buclosu stătea lângă Stasik şi ţinea în mână o roşie muşcată. Taras privea pe geam absent, fără să clipească. Fetele — vecinele ei de compartiment — chirăiau şi chicoteau. Lângă o fată obeză, îmbrăcată într-un tricou mulat care-o făcea din cauza asta şi mai rotofeie şi mai bucălată, stătea Valera, cu mâinile încrucişate pe un rucsac ponosit. Lângă fata rumenă şi bine hrănită, el părea încă şi mai sfrijit şi mai palid, ai fi zis că tocmai se topise la trecerea iernii.

Valera o văzu pe Olesea şi îi zâmbi, apoi începu să se uite pe geam.

Valera nu-i plăcea Olesei. Nu-i plăcuse încă de-atunci, de pe platformă. Prea era slăbănog, avea buzele dezgustător ieşite în afară, pomeţii proeminenţi, capul ras îi sclipea în soare şi-l făcea să semene cu o râmă.

„Un limbric", îşi zise Olesea.

Klara îi anunţă că au ajuns. Copiii începură să se agite. Buclosu se trezi şi scăpă roşia pe jos.

Olesea fu repartizată într-o cămăruţă confortabilă de patru locuri, cu paturi suprapuse. Cu ea în cameră mai erau

Irka Kriukova — o fetiţă vioaie, roşcată, cu voce guturală, Polinka — veşnic zâmbitoare şi dulce, toată-n lila şi roz, şi fata aceea obeză în tricou — Olia Kliueva.

Polinka le informă cu un glăscior plăcut şi subţirel că se bucură că se află într-o „companie atât de drăguţă“, că precis „o să ne împrietenim“, şi toate se simţiră mai în largul lor. Ai fi zis că pe bune se împrieteniseră pe loc. Îşi aşternură rapid paturile, îşi aranjară bagajele în dulap şi, după ce-şi traseră nerăbdătoare pe ele costumele de baie, se năpustiră, înarmate cu prosoape, mai jos de complexul de căsuţe, spre mare. Era foarte aproape, la vreo sută de metri.

Olesea îşi miji ochii de plăcere. Soarele sudului o prinse în îmbrăţişarea lui, marea fremăta aprobator. Se aruncă din goană în apa sărată, abia vălurită. Celelalte fete îi urmară exemplul, Polinka scotea chiote de bucurie, Olia Kliueva se stropea.

După micul dejun, Lidia îşi adună grupul în careu. Examină copiii uzi, palizi în comparaţie cu seria precedentă.

Lidia nu iubea copiii. Ba nu, la început îi iubise. Citise reviste în care se descriau diferite metode de educaţie. Ştia cum trebuie să se poarte într-o situaţie sau alta. Ştia că un copil nu minte aşa, de florile mărului, şi că e mai bine să nu-i interzici să fumeze — în acest fel, dorinţa va dispărea de la sine. Că, la urma urmei, ce sunt copiii — sunt oameni ca şi adulţii, trebuie înţeleşi şi respectaţi. Potrivit acelor broşuri, toţi copiii erau nişte fiinţe curajoase şi bune, iar obrăznicia şi grosolănia lor nu erau decât reacţii la comportamentul nepedagogic al adulţilor.

Lidia intrase la Institutul Pedagogic. Lucrase apoi la o grădiniţă. Îşi văzuse copiii pe care urma să-i educe: îndărătnici, nesociabili, plângăcioşi, zvăpăiaţi. Dar pe toţi îi va învăţa să fie buni şi înţelegători. Doar iubea copiii. Iar iubirea face minuni.

În prima zi, Kolea Ejikov o făcuse „căţea împuţită“. Lidia nu ştiuse cum să reacţioneze. Îi venea să pocnească mutri-

şoara aceea schimonosită într-un zâmbet otrăvit. Dar nu era pedagogic să loveşti un copil şi, oricum, era ceva reprobabil.

— Du-te şi spală-ţi gura cu săpun, îi ordonase ea lui Kolea, fără vlagă în glas.

— Ştoarfă! strigase el cu veselie.

Venise îngrijitoarea copiilor, Nadejda Semionovna, o femeie mare cât un baschetbalist, cu o claie înaltă de păr cărunt. Îl apucase pe Kolea Ejikov de guler şi îl dusese în dormitor. Kolea aşteptase în dormitor până la prânz, apoi începuse să ameninţe că o să i se plângă lui taică-său, şi taică-său „o să vă reguleze pe toţi". Îi dăduseră drumul.

Dar surprizele nu se sfârşiseră aici. Aliona Griman adusese la grădiniţă un dildo din cauciuc, şi toată grupa se jucase cu el pe ascuns, până îi văzuse Lidia şi le confiscase obiectul. Se îmbujorase toată, Aliona făcea tărăboi şi-l cerea înapoi, iar Kolea Ejikov râdea să plesnească. Roşie, transpirată şi nervoasă, Lidia se dusese să i se plângă Nadejdei Semionovna, dar auzise în spatele ei vocea lui Paşa Zaiţev:

— S-a dus să şi-o tragă!

Lidia se răsucise brusc în loc şi îl pocnise pe Paşa între ochi cu mădularul de cauciuc.

Se speriase în aceeaşi secundă, pentru că tatăl lui Paşa era dintre cei care-i „reguleazǎ pe toţi". Dar, oricât ar părea de ciudat, nu venise nimeni să-i „reguleze", deşi Lidia tremurase de spaimă aproape o săptămână. În schimb, grupa se cuminţise. Şi Lidia înţelesese atunci un lucru: într-un colectiv de copii, şi forţa reprezintă o autoritate. A început să-i stăpânească, să-i încurajeze şi să-i pedepsească, devenind una din acele educatoare grosolane pe care le dispreţuise atâta pe vremuri.

Apoi începuseră taberele. Lidia se prezentase la o firmă, alesese un grup, îl dusese în sud. La început, îşi zicea că o să îmbine frumosul cu folosul, odihna cu munca, adică. Dar avusese parte de nişte copii care nu-i lăsaseră loc de odihnă. Îşi cheltuise tot timpul şi nervii ţinându-i permanent din scurt şi sub control. Copiii fumau în spatele căsuţelor, se scăldau

fără să ceară voie şi cumpărau de la chioşc bere cu gust de scrumbie.

Lidia îi ura şi se temea de ei ca de câini — le dai un şut, dar ce te faci dacă se reped şi te muşcă? Măcar că potaia e mai mică decât omul. Într-un final, Lidia se transformase într-un „comandant“, le dădea copiilor libertate în schimbul cuminţeniei. Se schimbase.

Iar acum, Lidia avea în faţă o nouă serie. Ştia deja că aceşti copii sunt aidoma celor de dinainte — obraznici, grosolani, vulgari. Că printre ei se vor afla câţiva turnători, cel mai probabil fete, care o vor flanca şi-i vor şopti: „Kozlov fumează în căsuţă... Popova i-a băut compotul Gusevei... Lavkin a înjurat de mamă...“ Dar că se vor găsi şi „duri“, cu tătici ca al lui Kolea Ejikov.

Lidia se străduia să-şi ascundă spaima şi ostilitatea. Nu era totuşi plătită ca să strâmbe din nas. Şi-n plus, Lidia îi cunoştea pe câţiva dintre ei. Pe Klara Petrova (fiica unei colege de şcoală), pe Taras Eremeev (coleg de clasă cu Klara), pe Liova Dînin (nepotul unei cunoştinţe de-a mamei), pe Stasik Galkin (locuiau în acelaşi imobil) şi pe Valera Setkin (la grădiniţa aceea de tristă amintire fusese înscrisă sora lui, Nastea Setkina — Valera venea după ea).

Iuri Faddeevici Setkin, tatăl lui Valera şi al Nastei, era directorul adjunct al uzinei (chiar al celei care distribuise biletele pentru tabără la preţ avantajos). Era un bărbat masiv, cu obraji căzuţi, scorojiţi şi cu ochi rotunzi. Părea că se miră sau te sperie înainte de a vorbi. Nastea semăna cu el, era la fel de dolofană şi obrajii-i atârnau la fel. Era urâţică. Guriţă mică şi ochi mici, ca seminţele de pepene. Nastea era fetiţă cuminte, nu se exprima indecent, nu urla, dormea în orele de odihnă şi nu făcea caz de „baştanul“ de taică-său. Lidia era încântată de fetiţă. Nu şi Nadejda Semionovna. „Ce copil, e înspăimântător de molâu şi de leneş, îşi dădea ea cu părerea. Măcar un scandal să facă şi ea, sau să se bată.“ Dar Nastea nu făcea scandal, iar de bătut se bătea într-un stil aparte: îşi trăgea, în tăcere, mânuţa în spate, apoi îşi imprima

pumnişorul drept în nasul adversarului. În felul acesta dobândise respectul colectivului de la grădiniţă, iar Kolea Ejikov umbla după ea ca o piticanie, clipind din genele-i spelbe.

Pe Nastea veneau s-o ia de la grădiniţă, cu un Volvo, mama ei şi Valera. Mama, frumos parfumată, rămânea în maşină, cu faţa îngropată în guler, iar Valera venea după Nastea şi se semna în registru. Nastea se repezea spre fratele ei, erau unicele momente în care-şi îngăduia să fie vioaie. Fratele o lua de mânuţă şi pleca în tăcere.

Setkinii îşi puteau permite o bonă, dar mama Nastei era categoric împotrivă.

— Educată acasă, fata nu se va putea adapta la viaţă, spunea ea. În colectiv, numai în colectiv. Unul de mucoşi ca ea.

Pe mamă o speria până la panică gândul că fiica nu va învăţa să socializeze.

Lidia trecu în revistă cu privirea careul multicolor şi anunţă:

— Pentru micul dejun, prânz, gustarea de după-amiază şi cină ne adunăm cu zece minute înainte de masă. În rest, nu aveţi restricţii. Sunt interzise fumatul şi băutura în incinta taberei. La fel, prezenţa în stare de ebrietate. Disciplina nu-i vorbă-n vânt. Sper că vă veţi comporta cu toţii cuviincios, nu ca nişte ocnaşi evadaţi. Veţi avea obligatoriu grijă de îmbrăcăminte şi de igiena corporală. Ia uitaţi: Valerocika s-a ras în cap, nu ca alţii! Se vede imediat că e un băiat îngrijit!

Lidia arătă spre Setkin. Copiii chicotiră, iar Ignat spuse tare, cu răutate:

— Nu de-atâta îngrijire s-a ras el, s-a ras fiindcă-i un încuiat de skinhead.

— Mitnikov! îl întrerupse Lidia.

— Mitnikov e-o pocitanie, un maimuţoi împuţit! replică răspicat Valerocika.

— Setkin şi Mitnikov fac astăzi curăţenie în căsuţe, spală podelele, spuse Lidia pe un ton care nu admitea replică —

între noi fie vorba, „copiii uzinei“ nici n-aveau de gând să replice.

Cu asta, careul se încheie.

Pe Valerocika îl pândiră în spatele cantinei, unde un lăstăriş de corcoduşi ascundea o mică platformă pietruită. În sud se întunecă devreme chiar şi vara. De aceea Valerocika pică fatalmente în cursă.

Taras îl pocni imediat în nas, ochelarii trosniră. Valerocika se dădu câţiva paşi îndărăt ca să nu cadă, dar oricum căzu — Ignat îl lovise pe la spate cu o ladă de scânduri goală. Valerocika se agăţă de cataramă, dar nu-l lăsară să-şi scoată cureaua — Buclosu îl izbi în stomac, drept în plex. Valerocika se încovoie, ferindu-şi faţa şi stomacul. Taras, Ignat şi Buclosu îl loviră cu picioarele, luându-şi avânt, încât fiecare lovitură se repercuta în tot corpul.

Apoi Taras îl ridică pe Valerocika de geacă (nu-şi scotea geaca asta nici pe arşiţă), iar Ignat îi suflă în faţa zobită:

— Ia zi, pocitanie cheală, care din noi doi e maimuţa?

— Tu, îi răspunse Valerocika.

Nu-şi amintea ce se întâmplase după asta.

Polinka îşi curăţa pantalonii albi cu periuţa de dinţi.

— Ia uite, m-am aşezat nu ştiu pe ce! Cred că pe o gumă de mestecat! i se confesa ea dezolată Olesei, care tocmai intrase.

Irka Kriukova stătea întinsă pe patul de sus şi cânta cu voce guturală:

— *Don't speak, I know just what you're saying, so please stop explaining...*

— Fetelor, am auzit c-o s-avem discotecă! vorbi de pe patul de jos Olia Kliueva.

— Şi ce dacă?

— O să facem cunoştinţă cu băieţi!

„I-auzi... Cu gabaritul tău!“ ricană Olesea în sinea ei. Irka se opri din cântat şi începu să se scotocească prin geantă:

— Păi poţi să faci cunoştinţă cu ei oriunde ai chef, pe plajă, de exemplu! Unde dracu' sunt? A, uite-le... Şi-n plus, aici nu-i niciunul mai de Doamne-ajută! Trebuie să ne odihnim şi să luăm pauză şi de băieţi! Fetelor, e vreo problemă dacă fumez? Că dacă e, pot să ies pe balcon!

I-au dat voie să fumeze în cameră. „Păi, sigur, îşi zise Olesea. Irka poate s-o facă pe nebuna, ea e mişto, i-au rămas probabil o grămadă de tipi în oraş... Pe când putinica asta de Kliueva numai pe-o idilă de vacanţă poate conta!" Îşi aminti, cine ştie de ce, de Valerocika. Faţa lui respingătoare o contraria, şi ea se vârî sub pătură şi începu să se gândească la cât e marea de frumoasă şi de caldă, la cât sunt de drăguţe fetele, şi că Lidia Mihailovna este şi ea OK, măcar că o face pe dura, şi că la prânz au avut cotlete cu sos, şi pepene, şi...

Şi adormi.

La micul dejun, printre fete se răspândi un zvon: lui Valerocika i-au rupt nasul, i-au spart capul şi are un ochi vânăt. Ba nu, ambii ochi.

Olesea se sperie. Cine l-a aranjat în halul ăsta? Se spunea că nişte localnici.

— Ce debandadă! comentă Kliueva cu gura plină.

— Ce porcărie! comentă şi Irka. Nici aici nu poţi trăi liniştit.

Polinka, măcar că era cea mai delicată fiinţă, îşi curăţa dinţii şi pantalonii cu aceeaşi periuţă şi nu ieşea niciodată nemachiată din cameră (nici chiar la plajă), replică:

— N-au fost localnici!

— De ce?

— Cred că a fost Mitnikov. S-au bălăcărit la careu. Pe chestie de prejudecăţi rasiale.

— De care, de care? făcu Kliueva, ridicându-şi ochii din farfurie.

Polinka n-o auzi şi continuă:

— Aşa că, fetelor, eu zic că putem să ne petrecem liniştite vacanţa aici, dar pe Valerocika ăsta-l băgăm în mă-sa.

De mai mare mirarea cum se putea exprima astfel Polinka, toată numai lila şi parfum.

Olesea îl reîntâlnise pe Valerocika după trei zile, pe plajă. Când fusese discoteca. Toţi copiii dansau lângă cantină, ea vrusese să rămână o vreme singură şi trecuse de împrejmuirea taberei, luând-o spre mare.

El stătea pe o bancă, un întuneric violet învăluia totul în jur. La început, Olesea nu-l recunoscuse, apoi el o strigase:

— Salut!

— Salut...

— Stai aici, îi propusese Valerocika.

Olesea se aşezase. Nu înţelegea ce simte. Ciudă? Ostilitate? Indiferenţă? Olesea tăcea. Deschisese vorba Valerocika:

— Ce-i? Ai auzit, probabil, ceva despre mine?

— Da...

— Nu-ţi fă probleme, nu mi-au rupt şi nu mi-au spart nimic.

— Păi, mie, ca să spun aşa...

— Ţi se flutură? ghicise el.

Nu se supărase. Începuse să privească marea în depărtare prin lentilele crăpate. Olesea se ruşinase de propria nesimţire. Îl întrebase:

— Dar ce ţi-au făcut?

— Mi-au rupt un zgârci din nas, răspunsese calm Valerocika, fără s-o privească. Atâta tot. Nimic altceva. Nu-ţi fă griji. Deşi, nici nu-ţi făceai.

Vorbea pe un ton degajat, fără ranchiună, deloc forţat, cu veselie chiar.

Cineva alerga pe plajă, nisipul foşnea. Se auzise vocea Irkăi:

— Les! Eşti aici?

— Da! răspunsese Olesea. Păi, eu mă duc.

— Du-te, îi permisese Valerocika.

— Cu cine stăteai acolo? o întrebă pe drum Irka.

— Ei, aşa..., se eschivă, fâstâcită, Olesea. Cu unul...

Irka n-o ascultă până la capăt.

— Noi am făcut cunoştinţă cu Mitnikov, cu Taras şi cu ăsta...

— Buclosu, îi suflă Olesea.

— Mergem la o băută! o anunţă voioasă Irka şi o apucă pe Olesea de după umeri. O să ne odihnim super! Nu te superi dacă fumez?...

Ignat se miră sincer la vederea Olesei. Poate sperase că „a patra prietenă“ o să fie una mişto, caz în care i-o putea plasa pe Klіueva lui Stasik, care se tot învârtea pe lângă ei. Dar Klіueva îşi făcuse alte planuri. Se rujase violet şi se dăduse cu dermatograf la ochi. Râdea întruna cotcodăcit şi Taras se crispase: spre el râdea, la el se uita. Ignat şi Buclosu respirau uşuraţi pe furiş: „Ce baftă pe noi...“

— Salut, aruncă lejer peste umăr Olesea, văzând uimirea lui Ignat.

O rodea în sinea ei o gheruţă de ciudă. „Şi ce-ai fi vrut? se admonestă ea, necruţătoare. Doar nu eşti Irka, ea şi fără cosmeticale arată bine — ochi verzi, mă rog, cam mici, buze plinuţe, întredeschise, claie de bucle roşcate până la urechi, corp super, cu muşchii ăia uscăţivi ai ei, dar vârtoşi, sub pielea aia care a şi apucat să se bronzeze; nici Polinka nu eşti — creatura asta cu feţişoară albă şi guriţă de păpuşă, cu ochişori machiaţi cu grijă — nu eşti decât o fetiţă drăguţă şi bună cu păr îmbâcsit de gel...“

Urechile lui Ignat luară foc. Observase privirea ei şi, cine ştie de ce, se ruşinase îngrozitor. „Doar nu i-am promis nimic acestei Olesea, îşi spuse el. Ne-am cunoscut pur şi simplu, atâta tot. Nici gând n-a fost de vreo simpatie. Dar chiar să uit că ne-am cunoscut şi că ne-am zâmbit, e totuşi o măgărie.“ Îşi dădu seama că se pripise să se delimiteze de Olesea. Că fata nu avea câtuşi de puţin intenţia de a-l viola aici şi acum. „Hai, că-s handicapat“, se mustră el.

Polinka chicotea vesel. Buclosu o privea tandru, tot netezindu-şi cârlionţii. Irka fuma, fără să-l privească pe Taras, pe înaltul şi spătosul Taras, cu muşchii lui încordaţi şi proeminenţi ca ai unui delincvent minor. Olesea văzuse dintr-ăştia la televizor.

— Mergem? întrebă Ignat fără să le privească pe fete.

La cafeneaua de vară mirosea a ceapă prăjită şi a şaşlîk. Un miros plăcut. O femeie grasă, cu păr negru şi mustăcioară, îşi proptise sânii în tejgheaua de lemn. Tejgheaua era îngălbenită de-atâta geluit. Lângă ea fuma un uncheş îmbrăcat în izmene, cu trăsături de gruzin şi cu mâna stângă în ghips. Pe un scaun de plastic, cu picioarele cafenii adunate sub el, stătea provizoriu un puştiulache. El şi sări în întâmpinarea clienţilor, cu un ştergar pătat de grăsime atârnat de cotul ascuţit.

Băiatul era cam murdărel, avea păr negru, buze crăpate de vânt şi ochi negri, mari. Un băiat frumos. Avea vreo doisprezece ani.

Dădu fuga spre gaşcă atunci când puştimea se aşeză, cam stângaci, la o masă lungă din lemn, sub un castan înfăşurat în volbură.

— Ce serviţi?

Ignat se pierdu cu firea, dar Taras şi Buclosu îi aruncară puştiului o privire strălucind de fericire — aşa îi priveau ei pe toţi — şi bonomia pluti deasupra lor, molipsindu-i pe toţi cei din jur. Îi lega o prietenie în care certurile nu-şi găseau locul, îi desfăta simplul fapt că exista pe lume un om ca Taras Eremeev (gândea Buclosu), unul ca Buclosu (gândea Taras). Nu-şi lămuriseră niciodată în ce măsură contau unul pentru celălalt, nu se legaseră fraţi de cruce, nu-şi juraseră să se ajute la necaz.

— Adu-ne şaşlîk şi bere, comandă Taras.

Olia Kliueva tresăltă de bucurie

Mâncară şaşlîkul în tăcere. Nu se simţeau în largul lor. Numai Irka fuma, ea era deasupra acestor stângăcii copilă-

rești. Olia Klіueva își bea berea cu înghițituri mari, Buclosu glumea cu ea. Părea gata să-și împartă starea de fericire cu oricine, fie și cu grăsana de Olia. Polinka ciugulea carnea ca o păsăruică, aprecia mărinimia lui Buclosu. Ignat se trezise din amorțeală, povestea vesel și-n gura mare cum merge el la bazin, și cum are el un câine pe nume Vulkan. Irka asculta. Taras îi explica Olesei superioritatea lui Counter Strike față de Ultima.

Olesea se duse să facă pipi.

— Amir, condu-o! strigă femeia cea mustăcioasă.

Piciul cu ochi negri sări de pe scaun. O conduse pe Olesea la un fel de anexă, îi arătă o ușă pe care era desenată o ciupercă pestriță.

Olesea își frecționă tâmplele. De câtă bere băuse capul i se bălăbănea ca o bilă pe sforicică. Trase lanțul, apa se prăvăli cu zgomot. Ivărul zăngăni.

La masă, petrecerea era în toi. Buclosu muia carnea în ketchup și mânca mânjindu-se pe buze. Polinka zăcea pe scaun, fleșcăită ca o haină. Irka, Olia și Taras îl ascultau cu atenție turmentată pe Ignat, privindu-l drept în gură. Ignat cânta, agitându-și brațele:

Nu am nevoie de pomana ce-mi arunci.
Pot să te regulez și-așa, oriunde și oricând.
Atât să îmi spui — vrei doar să știi
Că ai pe cineva, așa-i sau nu?
Dacă-i să fie unul dur, mă ai pe mine.
Mi-ajunge cât te plângi de pocitanii imbecile.
N-am timp să ți-i cotonogesc pe toți.
Și pentru ce? Ce altceva vrei de la mine?
Să-ți crape-amicele de gelozie —
Dar eu, cu ce mă aleg eu din toate astea?
Ia și mai du-te-n mă-ta, târâtură.

Și urechile-i erau invadate de suc rubiniu.

Lidia nici măcar nu-i luă la rost când îi văzu chercheliți la poarta taberei. „Și noi o luăm, și noi o luăm de la-nceput...“,

își zise ea înciudată. Taras Eremeev, care o îmbrățișa cam deșănțat pe Irka, se poticni totuși și-și mută privirea tulbure. „Ce-o fi strângând-o așa în brațe?“ gândi Lidia. Pentru că, altminteri, Irka nu se înghesuia în Taras.

Buclosu o trăgea de mână după el pe Polinka, încovoiată ca un iatagan turcesc, îi spunea ceva drept în față, ea nu asculta și se hlizea. Olesea și Ignat Mitnikov mergeau îmbrățișați și Ignat zbiera:

— „O să caftesc oricare pocitanie, orice jigodie!...“ Pe bune, Oles, dacă-ți face vreunul figuri, să-mi spui...

Olesea zâmbi și acceptă: da, o să-i spună.

În urma tuturor se târa, abătută ca un elefant intoxicat, Olia Kliueva.

Lidia se încuie în cameră, își aruncă șlapii cu nisip lipit pe ei. Oftă din rărunchi, alungând toată energia negativă a acelei zile, numără: unu, doi, trei... În minte îi rămase marea caldă, nisipul alb și fierbinte din pulbere de scoici, prunele reci din piață...

„Nu, își zise Lidia, lungindu-se pe pat. Setkin n-a încasat-o așa, din senin... A fost unul dintre ai noștri... Mitnikov? Sau, totuși, niște localnici? Se spune că umblă bande întregi pe-aici... Dar ce voiau? Bani?“ Își aminti fața Galinei, directoarea taberei, o femeie înaltă și uscățivă. „El ce spune? Tace? N-are decât să tacă“, îi spusese Galina cu vocea ei bărbătoasă după ce închisese ușa în urma ei. „Setkin al dumitale o să se vindece repede, dar miliția nu ne va face decât sânge rău și ne va strica vacanța. N-are niciun rost să-i amestecăm în asta pe cei din afara taberei. Dacă el tace, taci și dumneata.“ Ei da, numai că Lidia înțelegea că ea, sigur, o să tacă, dar Setkin o să-i povestească totul tăticului, și atunci, adio, viață liniștită. Lidia își imagina obrajii căzuți, inflamați de țepii bărbii, ochii rotunzi și întunecați, și vocea: „Așaa, deci...“ După acest „așa“ Lidia nu putea imagina nimic, nu știa pur și simplu ce o să-i prăvălească în cap Iuri Faddeevici. Parcă numai vorbe putea prăvăli? „Oh, mămicuța mea...“ chițcăi Lidia, și pete de iritare îi năpădiră fața albă ca o cocă.

„Trebuie să stau de vorbă cu Mitnikov. Să facă bine să-şi ceară scuze. Dar dacă n-a fost Mitnikov? Să-i spun lui Valera să nu-i raporteze lui taică-său? Ce tâmpenie..."

De la Setkin, Lidia trecu la ceilalţi.

„Şi-acum, descreieraţii ăştia... S-au abţiguit... Încep cu îmbrăţişatul şi cu chicotitul, şi după aia-şi iau toate ca una adio de la feciorie! Şi cine o să fie tras la răspundere?" Pe Lidia o luă un tremur la lingurică. Şi-şi aminti feţişoara schimonosită, rea a lui Kolea Ejikov: „Ştoarfă!"

Cineva zgrepţănea în uşa balconului. Polinka întrebă suav:

— Fetelor, cine-i acolo?

— Zburătoorii, rosti cu limba împleticită Irka, tolănită pe pat cu ţigara în mână. Degetele n-o mai ascultară, ţigara căzu peste Polinka.

Olia Kliueva pufni în pernă, se întoarse cu faţa la perete. Olesea se întinse de pe patul ei de sus şi râcâi uşa cu unghia. Îşi simţea capul tulbure, ca îmbibat cu vată, aşa că îşi înfundă la loc nasul în pernă, simţind că mai mult de-atât nu se poate mişca.

În cameră se furişă Taras, după el — Ignat şi Buclosu. Troiţa se purta de parcă s-ar fi înţeles asupra unui lucru anume. Taras îşi luă avânt pe loc, se aruncă în patul de sus, la Irka, cu respiraţia duhnindu-i a alcool dulceag. Ea izbucni într-un râs gutural. Scuipă pe podea. Simultan, Buclosu se aşeză pe marginea patului Polinkăi.

— Salut, chiţcăi cu glăscior de păpuşică Polinka, vălurindu-se de parcă era alcătuită din vată.

Olesea simţi fiori vibrându-i în stomac, prin pâcla din căpăţână i se strecură un gând înfricoşător de plăcut: „Dar Ignat ce face? Doar nu s-o fi dus la Olia Kliueva?"

Buzele lui Taras le găsiră pe ale Irkăi, respiraţia îi era fierbinte, o lingea cu limba lui caldă. Irka îi răspundea. Atunci el începu să-şi scoată cu o mână pantalonii de trening. Ţâşni, ţeapăn, mădularul. Irka îl mângâia uşurel pe spate. Pufni când Taras îi vârî mâna în chiloţi. El trase de ei, în-

curcându-se în picioarele Irkăi. Mugi sau izbucni în râs — nu s-ar putea spune. Grăbit, temându-se că Irka s-ar putea răzgândi, dădu în lături picioarele delicate, îşi conduse mădularul cu mâna, se poticni, orbecăind, apoi nimeri. Scheună înăbuşit, lipi umerii Irkăi de perna căzută într-o parte.

Ignat privea prostit cum Taras se leagănă repezit înainte şi înapoi, cum i se hâţâne lănţişorul de aur. Se uita la Irka, fata îşi desfăcuse picioarele goale şi-şi întorsese faţa de la Taras. I se vedeau buclele mari, roşcate pe pernă. Buclosu se ridicase pe jumătate, cu ochii holbaţi, ascultând cu nesaţ icnetele lui Taras, respiraţia lui greoaie. Un-doi, un-doi... Olesea nu se dumirea: visează cumva? Şi dacă nu? Şi dacă... Şi dacă... Şi-atunci, ce-a rămas Ignat acolo ca buşteanul...? Şi de ce toate astea...? Ooof...

Buclosu emise un sunet bizar, se prinse cu mâna de pantaloni, între picioare, şi se năpusti spre uşă, în balcon. Olesea auzi pământul duduind înăbuşit sub bascheţii lui.

Ignat ţâşni în urma lui.

Setkin nu mai purta geaca, se îmbrăca la fel ca toţi ceilalţi. Umbla într-un tricou fără mâneci şi cu şort. Dar sub şort purta oricum cureaua. Picioarele şi mâinile i se bronzaseră, soarele îi înroşise capul ras. Valerocika devenise aidoma celorlalţi copii, rana de la nas aproape i se vindecase. Poate doar ochelarii crăpaţi să-i mai amintească Lidiei spusele directoarei: „Miliţia nu ne va face decât sânge rău şi ne va strica vacanţa..."

Lidia încercase să discute cu el. „Important este să păstrez respectul copiilor", îşi spunea ea, încordată. Cu acest gând se apropiase atunci de Valerocika, după masa de prânz.

— Setkin! Ce-nseamnă asta?

Cuvintele-i sunaseră nefiresc. Valerocika îşi pipăise nasul şi o privise cu indiferenţă pe Lidia.

— Cu tine vorbesc! Vezi... o să afle... mama! Tata..., se poticnise Lidia. Ce-o să facă tata cu tine?!

Valerocika se trăsese de nas şi-şi îngustase batjocoritor ochii. Apoi o ocolise cu grijă pe Lidia şi o luase spre căsuţele

taberei. Lidia se străduia să-şi reprime tremurul dezgustător al picioarelor. „Canalie mică..., şopti ea pentru sine. Pocitanie scălâmbă...“

Spre deosebire de Lidia, pe Valerocika incidentul cu bătaia nu-l tulburase. Faţa dezagreabilă a lui Valerocika se luminase de o sănătoasă seninătate.

Cu faţa aceasta ieşi de după una din clădiri, îi văzu pe cei patru puşti şi pe Stasik, care ţopăia primprejur ca un căţeluş. Stasik era unul singur, ei erau patru. Şi-n plus, Stasik avea opt ani, iar ceilalţi, treisprezece-paisprezece.

— Sări, jeg pocit! îi spuneau, aruncându-şi unul altuia nişte ochelari de înot.

— Dînea, dă-i un şut!

— Să-i stâlcim mecla, băieţi, ce-şi tot învârte fundul pe-aici?

— Mai du-te-n sula mea, pocitanie!

Valerocika îşi săltă nedumerit sprâncenele negre, dar nu lungi pasul, se apropie fără grabă de gaşcă, doar îşi duse mâna spre şort. Puştii îl priveau încordaţi, nici măcar nu mai înjurau. Chibzuiau dacă ochelaristul ăsta chel a venit cu gânduri bune sau nu. „Dă-o dracului, dacă mă pocnesc ăştia-n nas, sunt terminat..., îi fulgeră prin minte lui Valerocika. Mai bine nu mă iau de ei.“ Şi chiar ar fi trecut pe lângă ei, dar Stasik, disperat, i se agăţă de şort:

— Mi-au luat ochelarii!

„Gata!.. I-au pus gând rău lu' ăsta micu'“, gândi Valerocika, şi inima i se înmuie.

— Îi daţi ochelarii. Urgent.

Cei patru îl priveau, cântărind situaţia: îi venim de hac sau nu? Apoi, unul după altul, începură să zâmbească: „Îi venim.“ Răspunseră insolent:

— Să mi-o sugi, pocitule.

— Pentru „pocit“ o să mi-o plăteşti, răspunse calm Valerocika, strunindu-şi nervii care stăteau să-i plesnească.

Pe vremuri, în situaţii de acest gen avea alături cel puţin cinci inşi, pe când aici nu-l avea decât pe Stasik Galkin, şi nici el nu-i era de vreun folos.

— Du-te-n sula mea! ordonă cel mai solid dintre puşti, ceva mai înalt decât Valerocika.

Pe-ăsta îl pocni primul. Catarama sclipi, înfigându-se mustos într-un pomete. Puştiul se puse pe guiţat. Ceilalţi trei porniră spre Valerocika. Unul dintre ei, jigărit, cu păr încâlcit şi într-un tricou cu inscripţia „Metallica“, reuşi cumva să-l atingă pe Valerocika, şi el văzu scântei în ochiul drept. „Să-i belim pe hip-hopişti, să-i belim pe căcăcioşii de punkişti“, refrenul ăsta i se-nvârtea mecanic prin cap lui Valerocika. Fără să se apere, izbea cu catarama curelei în dreapta şi-n stânga, cu precizie, nimerindu-şi aproape de fiecare dată ţinta. Fără să simtă loviturile primite drept răspuns, îşi mânuia pumnii concentrat, străduindu-se să nimerească în mărul lui Adam. Numai că puştii erau rezistenţi, iar unul dintre ei făcu ce făcu şi îl lovi sub genunchi. Lui Verocika i se muie piciorul şi se lăsă în genunchi. Îl puseră imediat la pământ cu o lovitură în stern. Şi să te ţii. Puştiul cu pometele spart, înecându-se în sânge şi salivă, îl izbi cu picioarele, apoi îi sări lui Valerocika în cap.

„Pe-a mă-sii, ce pana mea m-am amestecat?“ îi trecu prin minte lui Valerocika printre lacrimi. Stasik plângea isteric, cât îl ţinea gura. Nu-i mai trebuiau ochelarii, numai să nu-l mai bată pe cheliosul ăsta... „Măcar să le ţin minte moacele...“, gândea Valerocika.

— Iar al dumitale! spuse cu duşmănie directoarea, congestionată. Acelaşi!

— Setkin...

— Dar ce-i cu dumneata, nu-i supraveghezi? Ţi se vântură aşa... ca vânturile... pe câmpie? continuă directoarea şi flutură din mâini, vrând să demonstreze, pesemne, în ce fel anume se vântură vânturile pe câmpie.

— Ce-are a face asta? mârâi Lidia, năpădită de sentimentul pieirii inevitabile.

„Aşaa, deci..."
— În grupul dumitale disciplina lipseşte cu desăvârşire! Dacă totuşi miliţia se va interesa de cele petrecute, va fi o pată pe prestigiul taberei noastre!
Total pe lângă subiect, Lidia îşi aminti reclama: „Crezi că mă sperie pe mine nişte pete?"
— Bun, conchise directoarea, ştergându-şi transpiraţia de pe gât. Ia măsuri, Lidia Mihailovna. N-ar putea veni părinţii să-l ia?... Adică nu, n-ar fi bine... Până se termină seria, se vindecă... Dacă-i chemăm părinţii acum, or să facă un scandal!... M-ai înţeles, nu?
— Nu, nu v-am înţeles, recunoscu Lidia cu răceală în glas. Ce propuneţi să fac cu Setkin?
— Păi, să te însoţească peste tot..., zise directoarea muşcându-şi buzele.
— Ce vă trece prin cap? Asta-i o tâmpenie, ce Dumnezeu! lăsă Lidia, obosită, să-i scape mojicia şi ieşi din biroul răcoros afară, în arşiţă.
Lângă clădire şedea Setkin. Aştepta, ţinându-se cu mâna de pometele umflat. Îi aruncă Lidiei o privire lipsită de interes. Ea se obişnuise să fie privită astfel de copii. Era un pic slugarnică faţă de ei, pentru ca ei „să-şi ţină gura", ca să nu mai fie pusă în situaţia în care, după cuvinte precum „căţea împuţită", să nu fie în stare să reacţioneze, şi asta pentru că ea nu ştia să fie ca ei...
Era mai bine de aceea s-o facă pe nătăfleaţa distantă.
— Cum e? o întrebă Valerocika. Pot să plec?
— Dar despre ce e vorba, de fapt? îl întrebă Lidia strângând din buze. De ce tot timpul te bate careva?
Valerka înălţă a lehamite din umerii bronzaţi. Lidia văzu iţindu-se sub tricou o cataramă care avea gravată pe ea o stea şi literele „V.S." într-un colţ.
— Pot să plec? repetă Valerocika.
— Poţi.
Băiatul se ridică, îşi vârî mâinile în buzunarele şortului deschis la culoare, o ocoli pe Lidia şi porni spre mare.

Se dezbrăcă pe plajă, se lungi pe scoicile pisate. Îşi puse tricoul pe faţă şi se pomeni într-o beznă înăbuşitoare. Soarele îl cuprinse în razele lui, începu să-l prăjească. Împrejur se agita puştimea, se auzeau plescăit, larmă şi explozii de râs.

„La dracu', gândi Valerocika fără veselie. Aşa mulţi împotriva mea... Ăia trei... Plus ăştia patru... Şapte. Cam mulţi..."

În apropiere, lângă baraca de închiriat bărci, se bronza Klara Petrova. Cele două cozi groase zăceau de o parte şi de alta a ei, de parcă se bronzau de sine stătător, separat de Klara. Cercelul din nas sclipea, sclipirea lui se reflecta în ochii lui Taras.

— Klara, toarse el şovăielnic. Am auzit c-o să treci direct într-a zecea, la liceu...

— Termină, se încruntă Klara fără să-şi deschidă ochii.

— Ce-o iei şi tu aşa, deodată, cu „termină"?

Klara păstră o tăcere concentrată, doar nasul îi zvâcnea, ca la hamsteri.

— Hai să facem diseară o plimbare, propuse Taras.

— Eremeev, zise Klara deschizându-şi ochii şi străduindu-se să-şi dea feţei o expresie mânioasă, nu mă laşi să mă odihnesc!

— Ei, asta-i, îţi stau cumva în soare? exclamă Taras furios.

Klarei i se făcu milă de el.

— Bine, facem...

Irka privea de departe mutra fericită a lui Taras, o privea pe Klara, cu figura ei indiferentă, şi avea senzaţia că înghite pumni întregi de nisip fierbinte. Îi ardea gâtlejul.

Polinka şi Olesea tăceau, pline de tact, în fundul sufletului le încerca un sentiment confuz, ceva între bucurie — vezi bine, ele nu păţiseră „una ca asta" —, o anume spaimă tardivă — „şi dacă s-ar fi..." —, compasiune faţă de Irka şi duşmănie faţă de Taras, Ignat şi Buclosu...

Olia Kliueva triumfa în tăcere. Faptul că era insipidă şi nu avea succes la băieţi se transformase subit în spirit de prevedere — ştiuse ea că nu te poţi aştepta la nimic bun din partea handicapaţilor ăstora, numai la necazuri.

Olia avea cugetul împăcat şi vesel.

Irka sări în picioare, se depărtă de ele, adunând cu tălpile goale o movilă de scoici. Fetele priveau în urma ei. Irka ridică din umeri, de ca şi când le-ar fi simţit privirile. Se împiedică, împrăştiind nisip în jur...

— Hei, vezi pe unde calci, ce dracu'!... se stropşi Valerka de sub tricou.

Şi-l săltă un pic. Irka văzu un ochi aproape închis, care făcea corp comun cu pometele, zgârieturi pe buze şi pe capul ras. Făcu o mutră plângăcioasă.

— Ce-i? mormăi Valerocika. Fă paşi...

Şi se acoperi la loc cu tricoul.

Taras se tot lipea de Klara, ea strângea din buze şi se depărta. Taras se lipea iarăşi, ea îl împingea. Muzica bubuia, clipeau lumini multicolore. Klara dansa degajat, fustiţa scurtă i se unduia în jurul şoldurilor, alături hăhăiau Ignat şi Buclosu, care apucaseră să dea o fugă până la chioşc după bere. Ei doi dădeau buzna peste cercurile celor care dansau, râdeau, le apucau de mâini pe fete, ele se fereau vesele.

Veselia celor doi „hăbăuci", cum le spunea Klara Petrova, se manifesta ca atare şi pentru că, în urmă cu o jumătate de oră, pe căsuţa nr. 4, care avea partea laterală îndreptată chiar spre plajă (şi, de aceea, putea fi văzută de toţi), scriseseră cu alb de plumb „fuck da Setkin". Scriseseră cu litere groase, din toată inima. Şi acum erau fericiţi.

Buclosu şi Ignat plăceau tuturor. Lor şi lui Taras li se lipise glorioasa etichetă de „duri". Ceilalţi băieţi se temeau de ei. Iar fetele voiau să le fie prietene. Acum, de pildă, Katia Moiseeva, care avea paisprezece ani, buze atent rujate şi păr negru, drept, nu se grăbea să-şi scoată mânecile bluzei transparente de sub nişte palme transpirate. Dansa lipită de Ignat.

„Hei, unde vă sunt mâinile, hei, unde vă sunt mâinile, să ridicăm toţi mâinile şi să dansăm!...“ Katia Moiseeva îşi ridică braţele, apoi şi le prăvăli pe umerii lui Ignat. Acesta, fără să stea pe gânduri, îşi întinse buzele spre ale ei, se mânji de ruj, iar Katia îi sorbi silitoare saliva.

Se depărtară de copiii care dansau şi de cei care se vânzoleau primprejur. Clătinându-se ca doi beţivi, se duseră în spatele cantinei, unde era spaţiul pavat înconjurat cu lăstăriş de corcoduşi. Începură să se îmbrăţişeze. „Numai să n-o fac ca mârlanul, că se sperie şi fuge...“, gândea maşinal Ignat. Mâinile îi lunecară pe şoldurile fremătânde ale Moiseevei. Pe Ignat îl năpădi spaima şi frenezia. Cu inima pierită, se lipi mai strâns de ea, stomacul îi fu străbătut de fiori. Observă cu coada ochiului un zid scund din piatră care îngrădea spaţiul şi pe care creştea un fel de iarbă scurtă, ca un muşchi. O duse acolo pe Moiseeva şi o trase în jos. Katea se culcă docilă, palmele-i transpiraseră de emoţie. Ignat începu repede, prea repede să-i scoată Moiseevei chiloţii, pentru că ea, de fapt, nici nu se împotrivea. Chiar trăgea jos pantalonii lui Ignat. Ignat se lăsă cu toată greutatea peste ea, se scotoci cu mîinile, îşi direcţionă membrul spre intrare. Zvâcni brusc înainte. Katia respira greu, speriată. Mădularul lunecă pe coapsele robuste, Ignat şopti abia auzit: „Ah, căţea...“ Îi desfăcu mai larg picioarele. Ajutându-se de ambele mâini, îşi introduse în sfârşit mădularul. Katia ţipă, strivită sub Ignat. El zvâcnea febril, sprijinindu-se în mâini, şi după două minute îşi înfundă în umărul Katiei faţa scăldată în sudoare. Ea se sperie de buza lui umedă care-i atârna, de gura lui deschisă, de ochii lui demenţi. Încercă să se smucească de sub el, dar el zăcea cu picioarele atârnând, doar se legăna domol. Katia Moiseeva era cât pe ce să izbucnească în plâns, intrase în panică. Încercă să scape de sub Ignat, agăţându-se de el cu degetele. Ţipă:

— Ce mama dracului, ce faci, ce faci?..

Ignat îşi ridică puţin capul bălai, îşi veni oarecum în fire.

— Ce fac, iepuraş? Te iubesc! Te iubesc... De mult, de când am venit... Iepuraş...

Nu ţinea minte cum o cheamă, de fapt, nici nu ştiuse vreodată.

— Serios?

— Serios, iepuraş.

Pe Katia o invadă un val de căldură. „Iată, în sfârşit, şi iubirea“, se calmă ea, bucuroasă.

— Şi eu te iubesc, Ignat.

Valerocika stătea pe balustrada balconului, cu picioarele atârnate spre stradă. Scria pe spatele unei etichete de „Cream-Soda“:

„1. Mitnikov — căsuţa nr. 6.
2. Eremeev — căs. 6.
3. Buclosu — căs. 6.
4. Dînin — căs. 4.
5. Burtosu — căs. 4.
6. Ghena J. — căs. 4.
7. Artiom — căs. 4.“

Pe lângă el se învârtea Stasik Galkin, care-i oferea cu plăcere informaţiile. Îl privea pe Valerocika drept în ochi.

— Ignat, Buclosu şi Taras merg în fiecare seară la cafenea! Îi zice Scaunele.

— Poate Douăsprezece scaune?

— Da! După masa de seară..., îl informă Stasik, strâmbând din buze.

— Mulţumesc, îl gratulă rece Valerocika, după care sări de pe balustradă în balcon şi se închise în cameră.

Stasik îşi râcâi o zgaibă de pe nas şi fugi spre plajă.

Culcat pe patul de sus, Valerocika ţinea eticheta în faţa ochilor. Mişca fără sunet din buze. „Să-mi stric eu tot restul vacanţei ca să-mi reglez conturile? Deşi pe jigodiile astea le puteam pune cu botul pe labe într-o săptămână... La dracu'... Chestia e că ăştia nu umblă singuri... Poate, când se duc să se pişe... Altă tâmpenie — să stau de planton la closet... Pe dracu'...“ Gândurile-i intrară în impas.

— Uite, pe-aia am regulat-o, se lăuda Ignat, arătând cu degetul prin geam spre Katia Moiseeva.

— Super, se bucură pizmos Buclosu, frecându-şi tricoul mânjit cu vopsea albă.

Taras, cu aerul unui cunoscător, dădu aprobator din cap.

— Dar ce-are de stă aici? întrebă Buclosu.

Ignat ridică din umeri.

Katia Moiseeva stătea pe o băncuţă lângă căsuţa numărul şase, privind când spre balconul băieţilor, când spre intrarea în căsuţă. Era îmbrăcată în aceeaşi bluziţă sintetică transparentă. Transpirase. N-avea astâmpăr, râcâia nisipul cu piciorul.

— Asta nu se mai dezlipeşte de-aici, prognoză Taras.

Ignat se încruntă.

— O ştorfuliţă, o preţălui ezitant Buclosu, după un minut de gândire.

— Ţi-a supt-o? îi aruncă viguros Taras.

— Da. Adică nu, se corectă Ignat. Nu, nu mi-a supt-o.

Katia examină ferestrele căsuţei, se aşeză mai comod. Era limpede că avea de gând să stea acolo până iese Ignat.

— Ce-o să faci? îl întrebă Taras, mijindu-şi maliţios ochii.

— Nu ştiu...

Ignat se înfurie. Nu voia ca Moiseeva să alerge după el şi să creadă că el o iubeşte. Nici măcar de dragul unei a doua partide de sex nu-i putea permite să i se-agaţe de gât. Îi făcea greaţă. „Ce să spun, sex, mare lucru, gândi el. Rahat..."

— Şi Klara ta? îşi aminti el brusc.

— Eh, Klara..., spuse Taras şi se strâmbă.

Ar fi vrut, sigur, să se laude, dar, surprinzător şi pentru el, spuse sincer:

— Mi-a zis „Du-te-n mă-ta..." Verde-n faţă... Şi m-am dus. Nici măcar n-am încercat s-o sărut...

— Hm..., icni compătimitor Buclosu. Hai să mergem.

Ieşiră în coridor şi săriră în stradă prin balconul celor mici. De cealaltă parte a căsuţei, Katia rămase în aşteptare.

Irka stătea tolănită pe plajă, lângă ea Polinka, Olesea şi Olia Kliueva mâncau struguri. Nu vorbeau despre băieţi. Irka scormonise pe fundul mării după crabi, şi acum Olia Kliueva îi răsucea scârbită cu un beţigaş.

Olesea trăgea cu coada ochiului spre un băiat solid, în slip albastru: avea jumătate de faţă înfăşurată în bandaje. „Mda, îi trecu ei prin cap. Fantomas. Ce Dumnezeu, toţi s-au ţicnit pe-aici?“

Băiatul stătea aşezat pe nisip cu o chitară în mâini, îi ciupea strunele şi cânta:

„Schimbarea!... Noi aşteptăm schimbarea!...“

În jurul lui stăteau pe jumătate culcaţi câţiva băieţi mai mici. Beau apă gazoasă Banana şi ascultau moleşiţi. Unul dintre ei, cel mai mărunţel, dar nu cel mai mic de vârstă, îi făcu Olesei cu ochiul. Olesea se îmbujoră.

El se târî atunci spre ea ca o şopârlă, zâmbind cam nătăfleţ. Le examină pe fete şi spuse cu veselie:

— Pe mine mă cheamă Ghena!

— Ce-ai, eşti crocodil?[1] replică Irka fără pic de interes, stingându-şi ţigara în nisip.

— Ba crocodil eşti tu, făcu Ghena jignit.

Polinka izbucni în râs. Râsul ei îl îmblânzi pe Ghena după grosolănia Irkăi.

— Vai, dar ce-aveţi voi aici? exclamă el, arătând spre crabi.

Exclamaţia fusese absolut copilăroasă, iar buzele crăpate i se lărgiră într-un zâmbet.

— Crabi! răspunse plină de importanţă Olia Kliueva, prefăcându-se că nu se teme câtuşi de puţin de crabi.

— Băi, gagiilor! strigă Ghena în direcţia băiatului cu chitara. Aici au crabi!

„Gagiii“ se foiră pe nisip, se ridicară, se apropiară cu mers legănat. Toţi, fără excepţie, cu priviri galeşe. Numai Ghena zâmbea credul, scuturându-şi ciuful negru-pana corbului. El şi începu să facă prezentările.

---

[1] Ghena-Crocodilul, personaj umoristic, erou al multor anecdote.

— Ăsta-i Tioma, ăsta-i Burtosu, ăsta-i Dînea!
— Dar ce-a pățit Dînea la față? se interesă Irka.
— Am căzut de pe-o bancă, răspunse Dînea fără chef.
— Ca să vezi, făcu Irka, zâmbind din colțul buzelor. Cum cad toți subit de pe bănci...
Ghena își învârti capul ca un corb.

Pe Lidia o durea capul. Stătea culcată pe pat și se uita în tavan. Apoi decise să examineze documentele copiilor. Se așeză, deschise mapa. În mapă erau aranjate ordonat certificatele de naștere și banii încredințați spre păstrare. „Kriukova Irina Aleksandrovna...“ Lidia își aminti: venise în ajun și îi ceruse o sută de ruble. Apoi se așezase pe pat, răsucindu-și nefiresc gâtul. Lidia avusese de gând s-o întrebe dacă s-a întâmplat ceva, dar se jenase. Îi fusese peste mână.

„Mitnikov Ignat Sergheevici...“ Lidia nu avea nici o îndoială: Mitnikov spoise peretele. Directoarea mai să se sufoce de enervare. Literele albe, vopsite pe fondul albastru-închis, săreau în ochii tuturor celor care veneau de la plajă. Și-n plus, directoarea știa engleza.

Lidia se întinse după apa minerală. Mapa se înclină și actele lunecară pe podea cu foșnet ușor. „Pe dracu'...“ Se aplecă, le adună.

„Setkin Valeri Iurevici...“ De ce și-o fi trimis Iuri Faddeevici progenitura în tabăra asta, când putea foarte bine să-l trimită și-n Elveția?! Păi sigur, se-nțelege! Ca să crească într-un colectiv de „mucoși ca el“. Să învețe să socializeze. Să se adapteze la mediu. Doar nu putea să-și închipuie că aici or să-l burdușească sistematic din cauza lipsei de supraveghere a educatoarei.

Pe Lidia o trecură toate răcorile. Închise dosarul, se întinse pe pat. „Doamne, Doamne...“

„Ștoarfă!“ îi aminti, vesel, Kolea despre existența lui.

Valerocika ieșea acum cel mai des din tabără în oraș și se plimba pe străzile înguste și liniștite, năpădite de viță-de-vie și nuci. În timpul zile nu trecea mai nimeni pe-acolo, doar

când şi când apăreau nişte ţingăi cu slipuri de baie ude sau fetiţe cu plase. Din plase se iţea ceapă. Valerocika se plimba cu mâinile înfundate în buzunarele şortului. Cerceta casele „super“, aducând a palate. Îşi arunca câte-un ochi în sălile de joc. Acolo erau îngrămădite claie peste grămadă televizoare Record vechi şi console de plastic Sony Playstation părăduite.

Valerocika coti într-o ulicioară străjuită de castani, cu trotuar înclinat. Mergea, dând câte-un şut micilor sfere ghimpoase de castan. Vântul îi sufla pe sub tricou. „Jigodiile, gândea calm Valerocika. Auzi, «fuck da Setkin»... Pocitanile...“ Îşi ridică privirea.

Îi veneau în întâmpinare doi puşti.. Unul mai mare, unul mai mic. Cel mai mare era îmbrăcat într-un tricou cu mânecile tăiate, era ras în cap şi învârtea într-o mână un lanţ. Cel mai mic — cam de-o vârstă cu Valerocika —, tuns şi el chilug, mergea cu pumnii vârâţi în buzunarele şortului kaki. Valerocika se pierdu cu firea, îşi plimbă privirea de la unul la altul, apoi şi-o întoarse, pentru că băiatul mai mare îl cerceta pe sub sprâncenele groase. „Zang-zang...“, zornăia lanţul. Valerocika trecu pe lângă ei, apoi se opri. Se răsuci din tot corpul.

Cei doi se opriseră locului şi îl priveau...

Polinka se îndrăgostise. Chiar aşa şi spuse:

— M-am îndrăgostit!

Şi specifică, veselă:

— De crocodil!

— Mare proastă mai eşti! îşi dădu cu părerea Irka, pe acelaşi ton.

Toate râdeau de se prăpădeau. Olesea şedea turceşte pe podea şi bea vin Cohors dintr-un pahar de plastic. Fetele beau Cohors toată ziua. Din cauza asta aveau dinţii albăstrii. Râdeau. Irka fredona „Don’t speak, I know just what you’re saying“ şi „Eu vomiiiit“ pe tema lui *Only you*. Era trei dimineaţa. Nechezau pe întuneric şi vecinii băteau în pereţi. Asta

era şi mai haios. Din care cauză izbucnea un nou hohot de râs. Şi tot aşa, la nesfârşit.

De regulă, se trezeau la şapte şi jumătate şi şlepăiau ca nişte struţi pieriţi spre micul dejun. Apoi îşi făceau restul de somn până spre prânz, mergeau la masă şi se duceau să se scalde şi să se bronzeze. Până la cină. După cină, îi luau pe Burtosu, pe Tioma şi pe Dînea şi ieşeau în oraş la o bere. Se simţeau bine cu băieţii ăştia. Niciunul nu le vâra mâna pe sub fuste. Se plimbau, vorbeau câte-n lună şi-n stele. Până şi Olia Kliueva îşi găsise pereche — slăbănogul pletos cu tricou „Metallica"...

Într-una din seri nu s-au dus nicăieri. Se adunaseră cu toţii în camera fetelor şi mâncau pepene. Sucul curgea pe podea, seminţele înotau în el ca nişte gândaci negri cu picioruşele strânse sub ei. Irka fredona cu voce guturală:

— Eu vomiiiit... Zilnic vomit un piiic... La, la, la, lai, la, lai...

Ceilalţi se înecau de râs. Apoi Ghena băgă de seamă că li s-a terminat berea. Băieţii se hotărâră să meargă să mai ia un rând. Plecară. Irka, Olea Kliueva şi Polinka se repeziră să prindă rând la coada de la toaletă. Olesea rămase în cameră, liniştea, după hohotele de râs, năvăli peste ea, şi simţi o furnicătură în stomac. Olesea chicoti pe-nfundate. Şi auzi o bătaie uşoară. Tresări.

O mingiucă albă din celuloid sări pe podea dinspre fereastră. Olesea îşi concentră privirea, mai să-i iasă ochii din orbite de efort. Fereastra era închisă ermetic. Nu avea nici oberliht, nici nimic. Geamul era fixat etanş. Nici măcar crăpături nu avea. Olesea prinse maşinal mingiuca — ea o fripse o clipă cu răceala ei, apoi i se încălzi în mână.

„Precis a pus-o vreuna din fete pe pervaz", îşi explică ea.

Directoarea veni într-o goană în camera Lidiei la ora unu noaptea. Era palidă, buzele cenuşii îi tremurau. De furie, de spaimă, cine ştie.

— Lidia Mihailovna! Te-am prevenit! Te-am prevenit!

Repeta cuvintele astea de parcă îi răsucise cineva cheiţa în arc, accentuându-le tot mai apăsat cu fiecare rostire. Primul gând care-i fulgeră Lidiei prin cap fu: „A murit Setkin.“ Şi, mai departe, derulându-se ca un mosor: acel hain „Aşaa, deci...“, tribunalul, lovituri peste faţă şi la rinichi, şi spaimă, spaimă, spaimă.

Lidia se repezi spre telefon. Printre scrâşnete răzbătu vocea surdă a unui bărbat, care se prezentă, apoi întrebă cine e ea. „A, însoţitoarea grupului. Foarte bine... Atunci, trebuie să vă prezentaţi de urgenţă.“ Lidia îşi notă adresa cu degete care nu voiau să se îndoaie. O prinse apoi de mână pe directoare, aceasta nu se împotrivi, şi o luară amândouă la goană spre porţile taberei, unde era o staţie de taxi.

Dar sectoristul exagerase gravitatea incidentului. Cu bună ştiinţă sau nu — Lidia nu ştia asta. Ea alergă pe coridoarele jilave şi sonore ale punctului sanitar, cu directoarea galopând în urma ei. În faţa ochilor îi licăreau fugar bandaje şi pete de tinctură.

Buclosu suferea mai rău ca toţi ceilalţi: rămăsese fără dinţi, şi încă fără cei din faţă. Mai avea şi vânătăi pe tot corpul şi un ochi tumefiat. Lui Taras îi cususeră tăietura de pe cap. Ignat se alesese cu nasul spart şi cu o palmă umflată. „Fractură sau entorsă?“ încerca febril să ghicească Lidia. Ghena-Crocodilul se ţinea de faţa zobită: ambii ochi i se transformaseră în nişte fante liliachii. Tioma scâncea, o infirmieră îi bandaja degetele. Văzându-i faţa schimonosită de durere şi tricoul „Metallica“ plin de sânge, Lidia îşi muşcă buzele ca să n-o podidească plânsul şi pe ea. „Ce-i cu mine? Ia mai ducă-se pe pustii toţi puştii ăştia cu nasurile şi cu mâinile lor cu tot! N-au decât să crape toţi!“

Liova Dînin stătea pe un scăunel şi se uita spăsit la Lidia. Capul îi arăta ca un cocon, pentru că pometelui cicatrizat i se adăugaseră acum o ureche sfâşiată şi două răni noi la cap. Burtosu stătea ca o scândură în vreme ce un doctor îi punea la loc nasul smucit din loc.

— Dar unde-i berea noastră? se smiorcăi, întinzându-se, Polinka.

— Or fi crăpat toţi, ce mai, zise Irka, aruncându-şi ţigara. Gata, hai să ne culcăm!

Lidia se aşeză pe un scaun vopsit în gri. Îşi trase sufletul. Fusese rugată să aştepte, şi ea se chinuia să aştepte, dar indignarea-i dădea pe dinafară, îi dădea brânci să se mişte, să se descarce cât de cât.

Sectoristul se aşeză lângă ea.

— Cine i-a aranjat în halul ăsta? suspină Lidia cu limba împleticită.

— După cum au declarat ei, au fost nişte adolescenţi, vreo zece la număr... I-au bătut cu lanţuri şi cu bâte... şi cu picioarele.

— Pe fiecare separat?

— Pe patru dintre ei i-au agăţat lângă chioşcuri, pe strada Morozova. După jumătate de oră — alt apel, de lângă cafeneaua Douăsprezece scaune. De la chioşcuri până la Scaune se fac douăzeci de minute pe jos, nu mai mult. Dacă alergi — zece, cincisprezece. I-au aranjat aceiaşi indivizi..., zise sectoristul şi-şi şterse sudoarea de pe frunte. Nenorociţii...

— Dar adolescenţii aceia, cam câţi ani aveau? întrebă Lidia.

— Între paisprezece şi optsprezece, răspunse sectoristul respirând greu şi ştergându-şi cu batista grumazul congestionat. Nu te lasă nici să dormi, copii nenorociţi. Otrepe. Lepădături.

— Vor fi prinşi? întrebă, fără vreo speranţă, Lidia.

Sectoristul dădu din mână a lehamite.

— Nu cred. Nu există niciun martor... Nicio do-va-dă.

Pe acelaşi ton îi ordonase Lidiei să vină „de ur-gen-ţă".

Lidia căzu pe gânduri. Mai exact, se prefăcea că face asta. Nu putea gândi. Sectoristul tresări brusc.

— Asta nu aparţine cumva vreunuia din cei şapte ai dumitale?

Lidia aruncă o privire fugară şi simţi că se sufocă.

Sectoristul ţinea în palmă o cataramă. Cu o stea şi cu literele „V.S.“ gravate într-un colţ.

— Am găsit-o lângă cafenea, îi explică sectoristul.

— Asta... asta... nu-i... nu-i a noastră... nu-i, repeta Lidia, pe care o luase cu tremurici.

Sectoristul îi aşează stângaci o mână pe umăr.

— Ei, dar nu te mai frământa atâta... Or să se facă bine toţi... O să treacă totul...

Mai erau două săptămâni până la încheierea seriei.

„Or să se facă bine, se învoise Lidia în sinea ei. Dar tot e bine că nu au fost de-ai noştri, au fost din afara taberei. Ce puteam eu să fac?“ Lidia stătea culcată, privind în oglinda dulapului răsăritul tulbure de soare. Se liniştea, se autoconvingea. Îşi interzicea să se gândească la consecinţe, la „taţii duri“. Toţi se ascund în spatele cuiva, de-asta îşi permit să fie impertinenţi. Mitnikov — în spatele lui Taras şi al lui Buclosu. Dînin — în spatele troiţei lui... Kolea Ejikov — în spatele lui taică-său... Dar ea, Lidia, într-al cui?

Se ridică brusc din pat.

Bine, dar Setkin n-o să-i spună nimicuţa lui taică-său, ni-mi-cu-ţa! gândi ea silabisit ca sectoristul. Pentru că, în acest caz, va ieşi la iveală că şi-a cotonogit colegii... Deşi... Taică-său e director adjunct... Iar părinţii celorlalţi sunt subalternii lui... Setkin e *hors concours*... El n-o să păţească ni-mi-cu-ţa! Oare? Păi ce te faci cu maică-sa, care se dă de ceasul morţii să nu-i rămână copilul în afara colectivului? A colectivului din tabără, pentru că bandele de cartier nu reprezintă un colectiv, ele sunt nişte bulboane care atrag copilul spre droguri şi alcool... Cât despre Setkin, acestuia trebuie să-i spună, simplu: „Ştiu totul.“ Lidia îşi şi imagină cum i-o va spune: calm şi ferm. Şi cum Setkin se va speria.

Setkin nu se sperie. Ridică din umeri. Şi-şi încruntă fruntea îngustă.

— Ce ştiţi?

— Tu l-ai bătut pe Mitnikov.

Din nu se ştie din ce pricină, Lidia îl alesese tocmai pe el dintre toţi.

— Nu există dovezi, clătină calm din cap Valerka. A fost o bandă din afara taberei.

— Ba există, există dovezi, spuse Lidia. S-a găsit catarama ta. Şi dacă o să spun că e a ta...

Valerocika nu se miră şi nu se sperie. Zâmbi cu gura lui umedă şi spuse, simplu:

— N-o să spuneţi. Ce să mai...

Lidia îi văzu ochii: ochi prietenoşi, cu scânteieri ştrengăreşti în pupile. Asta o dădu gata. Copiii nu vorbesc aşa, copiii nu privesc aşa.

— E-n regulă, n-o să spun, bălmăji ea.

Şi expresia de pe faţa ei, compusă cu atâta grijă în fiecare dimineaţă, deveni nu aspră, ci pur şi simplu femeiască.

Sectoristul avusese dreptate, se vindecaseră. Băieţii aveau să plece bine-sănătoşi acasă, dacă nu luai în seamă cele câteva cicatrici şi dinţii sparţi. A, da, şi degetele lui Tioma.

Dar astea, oftă cu uşurare Lidia, erau fleacuri. Directoarea taberei fusese de acord cu ea, dând mărunt din cap în semn de aprobare.

Ignat, Taras, Buclosu, Dînin & Comp. râdeau ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Îşi târâră geamantanele şi sacoşele din tren pe peron. Katia Moiseeva îşi notă numărul lui Ignat: „23-14-18..." Deşi, de fapt, nu era 14, era 37. Ei, mare lucru, două cifre acolo. Ignat zâmbea distrat. Taras molfăia o gumă de mestecat şi se uita la Klara şi la Irka. Stasik Galkin stătea lângă valiză, concentrat şi roşu la faţă.

Olesea îşi întoarse capul. Deodată, în mijlocul feţelor zgomotoase şi voioase, văzu gura aceea umedă şi dizgraţioasă cu buza de sus proeminentă, dinţii de iepure. Ochelarii

lipiţi cu scotch. Peria neagră şi umedă de păr răsărit pe capul mic.

Valerocika se strecură spre ea, o luă în tăcere de mână.

— Olesea..., şopti Valerocika după ce se depărtară de mulţime, tu...

— Ce-i?

Olesea observă că e pus la ţol festiv: sub geaca scurtă îmbrăcase un tricou curat, încercase să-şi netezească părul crescut perie. Nu se putea dumiri: îi place viermele ăsta slut sau îi provoacă repulsie? Îi venea să-şi lipească buzele de gura lui întredeschisă şi, în acelaşi timp, să plesnească gura asta cu o scândură murdară.

El tăcea. Apoi se ciupi vesel de buză:

— Nu-mi dai numărul tău de telefon?

— De ce?

— Ca să te sun, răspunse Valerocika, fără ca întrebarea să-l mire.

Se bronzase, umerii i se lărgiseră, în locul veşnicei voioşii superficiale, pe faţă îi apăruse o umbră de autosatisfacţie.

„O fi vreun dur“, gândi cu scepticism Olesea. Observase că Ignat, Taras şi Buclosu evitau tema „fuck da Setkin“ în discuţiile lor cu alde Klara şi Katia (vai, ce porcărie!), deşi iniţial li se lăudaseră pe chestia asta. Se întorseseră atunci bătuţi măr — şi nici pâs nu ziseseră. Setkin stătea la cantină lângă ei, dar ei păreau să nu observe asta, nu-l mai luau în balon ca înainte.

Polinka râdea cu râsul ei gâlgâit, îmbrăţişându-l pe Ghena-Crocodilul. Îi promise că o să-l sune şi o să-i scrie. Ca să se întâlnească într-un fel. Neapărat. Alături gâfâia Olia Kliueva. Tioma al ei dispăruse nu se ştie unde, luând probabil decizia că „romanul de vacanţă“ trebuie să rămână în limitele genului. Lângă Olia ţopăiau Dînin şi Burtosu şi, laolaltă cu ei, Klara Petrova. Ce-o fi căutând ea în compania asta?

— Îmi dai telefonul? repetă Valerocika, îndreptându-şi rucsacul pe umăr.

— 53-03-10, răspunse Olesea, privindu-l în lentilele crăpate.

În spatele lor îi vedea ochii — de un cenuşiu luminos, cu vinişoare aurii. Valerocika îşi scrise numărul în palmă. Apăsă gros, păstos, fiecare cifră.

Ce-are a face că nu-i 10, e 76? Doar două cifre. Mare lucru.

Olesea îşi aranjă bretonul, îşi fixă ochelarii pe nas. Valerocika o salută milităreşte şi dispăru în mulţime.

Lidia îi alinie pentru ultima oară pe „copiii uzinei" în coloană, le reaminti să nu uite ceva din lucruri şi comandă sonor: înainte, marş! Băieţii şi fetiţele porniră spre ieşire. Bronzaţi, veseli, cu obrăjorii rotunjiţi.

— Mama! strigă voios Stasik Galkin.

Song for lovers

Dar ce contează, mai bine crăpi aşa
Decât pe nimeni să nu fi iubit vreodată.
Delfin

1

Aşteptam să fiarbă crenvurştul. Difuzoarele răcneau din răsputeri: „You can't say, I didn't give it, I won't wait another minute!“

M-a sunat Oleg şi mi-a spus că, dacă nu vin în clipa asta, se aruncă pe geam. Unde pui că nici măcar nu e vreun adorator de-al meu. E o simplă cunoştinţă. I-am spus:

— Mănânc.

— Şi ce dacă? a făcut el mirat. Omul îşi pune capăt zilelor, şi ea mănâncă!

— Ştii ceva...

A tăcut preţ de o secundă în semn de dezaprobare, după care:

— Te porţi ca şi când ţi s-ar rupe.

Nu înţelegeam de ce trebuia să fie altfel. Atunci, Oleg a închis telefonul.

Oleg e muzicant. Cântă la chitară într-o formaţie alcătuită chiar de el din studenţi din anul lui (şi, pe cale de consecinţă, şi dintr-al meu). Se produceau în cluburile din zonă, şi după ce se produceau se îmbătau crunt şi se tăvăleau care

pe unde apuca. Basistul nu era în general niciodată treaz. Chiar se spunea că periodic cădea de pe scenă. Se rădea chilug şi umbla cu capul acoperit ca de-un puf. Pe baterist îl pasionau piercingul şi iarba. Fuma iarbă şi cânta. Era genial. Dacă nu s-ar fi drogat, ar fi putut compune. Dar iarba i se părea mai interesantă. Oleg însă compunea. Locuia la cămin, de fapt nu locuia însă acolo, bântuia pe la cunoscuţi laolaltă cu basistul. Sau îl uita Dumnezeu la baterist acasă şi fumau până li se apleca. Odată au organizat un bairam şi au invitat tot anul. Eu am venit cu o amică. Pe amică o chema Sveta. Când, mai târziu, băieţii noştri erau întrebaţi cine e Sveta Reabova, se extaziau şi ţocăiau din limbă. Deşi ar fi fost de mirare ca vreunul dintre ei să-şi mai amintească ceva. Poate mai curând din spusele altora. Pentru că la bairam, toţi, cu rare excepţii, s-au făcut mangă. Iar Lioha Petrov chiar a dat la raţe pe covor, dar bateristul nu s-a pus pe-njurat. El era în general cam năuc.

Aerul era albastru şi ochii te usturau de-a dreptul insuportabil. Naska Kulakova fuma ţigară de la ţigară. Oleg şi încă unul dintre băieţi, Saşka Berdîşev, cântau melodii de-ale lor şi străine. Galea Romanova şi basistul se regulau în baie. Eu mă vânturam fără rost de colo-colo, negăsind unde să mă aşez. Apoi m-am dus la bucătărie.

Pe pervaz şedeau Maşa Nikonova şi Kostea Petruşev. Kostea fuma, iar Maşa bea gânditoare votcă dintr-o sticlă.

— Salut, mi-a spus Kostea.

— Salut, i-am răspuns.

Maşa ne-a aruncat o privire gânditoare şi mi-a întins oftând sticla.

— Vrei?

Adusese sticla pe furiş, şi toată seara o ţinuse ascunsă, ca să nu-i fie luată şi băută la comun.

— Nu, mersi, i-am răspuns eu, iar Maşa a ridicat gânditoare din umeri. Nu înţelegea cum e posibil să nu vrei să te-mbeţi.

Kostea şi-a stins ţigara pe geamul ferestrei şi s-a dus în camera de zi. El voia să se sărute, Maşa voia să se îmbete.

Stările lor nu coincideau. În plus, Maşa era îndrăgostită cronic de Steklov, din ultimul an şi în mintea ei nu încăpea altul.

— Ce-ţi mai face Steklov? am întrebat-o.

Fusese o vreme când Maşa nu putea vorbi despre nimeni altcineva în afară de Steklov, iar eu îi cucerisem dragostea prin faptul că îi ascultam ore în şir poveştile. Despre el.

— E OK, mormăi Maşa şi trase o duşcă din sticlă.

Părea că se epuizase. I se descărcaseră bateriile. Nu vorbea despre, dar se gândea la el permanent. Simţeam asta. Ceilalţi, nu. M-am aşezat alături de ea pe pervaz, stăteam amândouă aşa şi ne uitam la asfaltul negru, care lucea ca uns cu ulei, şi la picăturile felinarelor oglindite în băltoace. Maşa bea şi tăcea. Despre el.

Din cameră a răzbătut o bubuitură şi un hohot sălbatic de râs. Apoi în bucătărie a intrat Oleg, jilav şi roşu la faţă. S-a aşezat lângă noi, şi-a aprins o ţigară şi ne-a înştiinţat vesel:

— Lioha s-a culcat pe dulap şi s-a buşit de-acolo. Şi a făcut praf un scaun.

— Dar capul? îl întrebă Maşa.

— Nu ştiu, făcu Oleg, ridicând din umeri.

Am mai stat o vreme, apoi Maşa s-a dus să se culce. Oleg şi-a adus chitara şi a început să-mi cânte. Toţi dormeau, noi doi stăteam în bucătărie şi el cânta. Şi fuma. Apoi el s-a dus undeva şi s-a întors cu un ceainic.

— Asta-i bună, voi beţi ceai aici? l-am întrebat eu.

— Credeai că numai votcă?

— Îhî, am încuviinţat eu din cap.

Apoi Oleg şi cu mine am băut ceai şi am tăcut. El şi-a săltat brusc capul, de parcă s-ar fi dezmeticit, şi m-a întrebat:

— Ai văzut ultimul clip al lui Ashcroft?

— Ăla în care el o aşteaptă pe ea, şi după aia nu aude cum ea bate la uşă şi continuă să o aştepte? Şi după aia se duce să se pişe?

— Nu... Nu să se pişe. Crede că e cineva în baie şi se duce acolo. După aia tipul dă drumul la apă.

— Se pişă.

— Ba nu...! Tipa era acolo.

— Păi cum a ajuns tipa acolo?

Oleg îşi ţuguie buzele şi ridică din umeri.

— Intrase. Îi şi gătise!

— Ei, bravos! Era mâncare, Ashcroft o gătise, şi după aia n-a mai rezistat şi a halit-o. Şi a dat drumul la muzică, şi după aia a oprit-o.

— Bine, bine, spuse Oleg, punându-şi ceaşca deoparte. Să zicem că n-a fost nicio tipă şi că Ashcroft s-a dus să se pişe.

Eu am încuviinţat din cap, iar el a continuat:

— Dar el a oprit muzica atunci când i s-a părut... când s-a dus, conform viziunii tale, să se pişe. Da?

— Da.

— Şi atunci, cine a dat drumul din nou la muzică?

— Tipa? l-am întrebat eu nesigură.

— Exact!

Am amuţit amândoi o vreme. Apoi Oleg mi-a spus:

— Uite, şi acest *Song for Lovers*. Probabil aşa li se întâmplă întotdeauna amanţilor. Vine, nu vine, pune muzică, nu pune. La MTV l-au tradus *Cântec pentru îndrăgostiţi*. Dar cântecul este despre amanţi. N-au tradus bine.

— Şi care-i diferenţa?

— Îndrăgostiţi înseamnă soţ şi soţie. Asta aşa, vulgar exprimat. Pe când amanţii se află într-o situaţie ilegală...

— Nu sunt cu nimic datori unul altuia?

— Da, răspunse Oleg zâmbind şi-şi aprinse o ţigară. În general, oamenii nu sunt datori cu nimic unul altuia.

Am amuţit iarăşi o vreme. Oleg fuma, mijindu-şi ochii din cauza fumului. Apoi şi-a stins ţigara într-o farfurioară şi a luat chitara.

— Cântă-mi ceva de-al tău, l-am rugat.

Dar după o clipă de gândire el a-nceput să cânte *Song for Lovers*. A căutat tonul pe strune, a început să cânte, s-a încurcat şi a început iarăşi. Apoi ne-am dus la culcare.

Crenvurştul a fiert. L-am îndesat în batonul scobit şi am turnat ketchup deasupra. A ieşit un „hot dog“. Traducerea din engleză nu e deloc „câine fierbinte“, ci „câine în călduri“. Şi asta deoarece crenvurştul aduce cu una din părţile corpului unui câine aflat într-o asemenea stare... Aşa li se păruse unora dintre americani. Lioha Petrov mi-a spus chestia asta.

A sunat iar telefonul. Am ridicat receptorul.

— Alo...

— Gata, ai terminat de mâncat...?

— Nu.

După bairam, Oleg a dispărut nu se ştie unde, iar basistul şi bateristul, după ce s-au trezit, l-au căutat două zile la rând. Într-a treia l-au găsit. Mai exact, s-a găsit singur. Călătorise, se pare, în alt oraş cu o fătucă. Nu-şi amintea cum o cheamă. Sau, poate, îşi amintea, dar nu spunea.

Apoi ne-am dus, toţi colegii de an, la concertul lui Oleg şi al trupei lui, în nu ştiu ce club răpănos. Şi iar s-au îmbătat toţi criţă. Se tăvăleau prin unghere. Maşa Nikonova era trează şi căzută pe gânduri. M-am aşezat lângă ea, cu un pahar de gin în mână.

— Ce-ţi face Steklov?

Chipul i s-a luminat şi a zâmbit chinuit.

— Ca de obicei.

— Dar tu?

— Ca de obicei, a repetat ea, aşa cum îi repeţi controloarei când te întreabă a doua oară: „La ce staţie coborâţi?“

Am ridicat din umeri şi am tras o înghiţitură din pahar. Pe scenă a urcat Oleg cu chitara. Un individ cu mutră unsuroasă a început să-l aplaude frenetic. Oleg şi-a branşat chitara, era singur pe scenă. Basistul şi bateristul zăceau în nesimţire la toaletă. Oleg era şi el matol. Sau aproape. S-a aplecat înainte şi s-a prins de microfon. Îi plesneau timpanele. A scuturat din cap şi a început să cânte la chitară. Şi solo voce.

Maşa asculta cu obrazul sprijinit în mână. Toate cântecele pe care le auzea erau despre Steklov. De aceea îi plăcea orice fel de muzică.

Oleg cânta, toţi ceilalţi beau sau zăceau pe podea sau pe mese. Chestia asta e enervantă, fireşte. Să nu vezi în faţa ta decât mutre turmentate. Să cânţi şi să nu te audă nimeni. Şi nici măcar pentru că nu te ascultă. M-am ridicat şi m-am apropiat de scenă. Oleg avea ochii închişi şi-i zâmbea microfonului:

— ... sing the song for lovers...

Îl priveam de jos în sus. El şi-a deschis ochii şi m-a privit. A zâmbit şi a început să cânte privindu-mă pe mine. Apoi a coborât de pe scenă şi s-a apropiat de mine.

— Ce mai faci? m-a întrebat el.

Am ridicat din umeri:

— Bine...

— Ce zici de noi?

Noi? Bateristul şi basistul zăceau la toaletă. Oleg îmi plăcuse. Ei — nu.

— Super, i-am răspuns.

— E clar, a clătinat Oleg din cap şi a strâmbat din nas.

— Mi-a plăcut, pe bune.

Oleg a zâmbit şi şi-a aprins o ţigară. Stăteam aşezaţi pe scenă şi tăceam. Maşa Nikonova se uita la noi din sală şi zâmbea cu gândul la Steklov.

M-am mânjit cu ketchup deoarece crenvurştul ieşea tot timpul din baton. La televizor se dădea *Big in Japan*. „Things will happen while they can, I wait for my man tonight. It's easy when you're big in Japan...", şi tot aşa. Am pus ceainicul la fiert. Apoi am început să-mi beau cafeaua. Cu turtă dulce.

Dacă acum un an mi-ar fi spus cineva că o să beau cafea, nu l-aş fi crezut. Încă din copilărie cafeaua fusese inamicul meu numărul unu. Îmi făcea greaţă, la fel grişul cu lapte.

După club, ne-am dus toţi la Saşa Berdîşev. Să ne culcăm. Pe baterist l-au uitat în toaleta clubului.

Ne-am culcat care pe unde-am apucat. Maşei Nikonova i-a trăsnit ideea să se înghesuie pe două taburete aşezate între dulap şi canapea. Naska Kulakova şi Galea Romanova s-au culcat pe masă. Iar Kostea Patruşev — în cadă.

Pe canapea am încăput patru inşi. Oleg îmi respira în ureche. Apoi m-a întrebat în şoaptă:

— Dormi?

— Nu, i-am răspuns tot în şoaptă.

— Vrei o bomboană?

— Vreau!

Sugeam câte-o bomboană Barbaris lipicioasă şi ne era bine, ne simţeam ca doi complici. Oleg mirosea a mere şi a fum de ţigară.

— Unde ai călătorit atunci? l-am întrebat.

— A..., a făcut Oleg şi şi-a fluturat vag mâna în aer. Tipa mi-a zis: „Hai la mine“, şi m-am dus. Mda, eram beat.

— Eşti un haios.

— Nu-s un haios, sunt un ciudat.

— De ce ciudat?

— De-aia.

Oleg şi-a vârât mâna în buzunar şi a scos de acolo un mediator.

— Ia uite, e din New York.

— Serios? am făcut eu, incredulă.

— Mi l-a adus un amic. Marfă, nu?

— Marfă. Dar lui ce şi-a adus amicul?

— O chitară... Mori dac-o vezi! M-am înamorat pur şi simplu de ea!

— De chitară?

Oleg a încuviinţat din cap, oftând. Ar fi vrut, pesemne, ca lucrurile să stea altfel. Să primească adică nu mediatorul, ci chitara. Dar era bun şi mediatorul.

— Cântă-mi ceva compus de tine, l-am rugat eu, nu ştiu de ce.

— Cum să cânt? Dorm toţi. Şi chitara...

— Cântă-mi aşa. La ureche...

— La ureche?

Mi-a şoptit la ureche cîntecele ca pe nişte versuri. De-ale lui şi de-ale altora. Nu mă prea pricepeam la trupele rock actuale şi mi s-a părut că toate cântecele erau compuse de el. Şi mi-era bine, mă simţeam ca într-un adăpost antiaerian.

Apoi am adormit. Şi Oleg a adormit. Şi a continuat probabil să cânte şi-n somn.

Am spălat vesela. La radio, Zemfira căuta pe cineva. Apoi Britney Spears şi-a ieşit din minţi. Telefonul a sunat imperativ.

— Vii? a întrebat Oleg nemulţumit.

— Am treabă!

Ca ce chestie trebuia să vin undeva?

— Dar ce, îţi pică rangul dacă vii? Trebuie să mă târăsc în genunchi în faţa ta?

— În general, oamenii nu le sunt datori nimic unul altuia, i-am repetat eu fraza.

— Nu le sunt, a recunoscut el. Înseamnă că n-ai înţeles nimic.

Şi mi-a închis telefonul.

2

Cerul se întunecă brusc, frunzele mesteacănului, care până atunci fluturaseă cu larmă în bătaia vântului, încremeniră ca desenate cu tuş pe hârtie Whatman bleumarin. Mirosea pătrunzător a mălin jilav şi a pervaz de tinichea. Vântul era gata să răbufnească iar, cu îndoită putere, dar i-o luară înainte zgomotul ritmic de tinichea lovită şi foşnetul frunzelor.

Picături grele plesniră pagina de hârtie lucioasă, bulbucându-se. Maşa îşi ridică privirea. Afară ploua vesel, copacii stădeau drepţi ca sub bombardament, îşi agitau cu zbucium

crengile. Maşa se şterse la nas cu un colţ al aşternutului, se dădu jos din pat şi deschise fereastra. Vântul şi ploaia năvăliră vesel în cameră, perdeaua se umflă ca o pânză de corabie şi alte câteva picături se umflară pe paginile lucioase. Maşa rămase aşa o vreme, zgribulindu-se. Îşi trase nasul şi-şi şterse ochii. Ploaia bătea aprobator pe pervaz. Maşa se duse la baie şi luă foarfecele din pahar. Îşi privi încheietura mâinii stângi. Sub pielea delicată, albăstrie, se umfla vena de un bleu-gri. Unghiile erau încovoiate şi luceau zmeuriu, ca nişte dropsuri, scânteind în ape şi închipuind hieroglife. Maşa începu să şi le taie cu foarfecele mare, răspândind căpeţele pătrate de unghie. Îşi şterse lacul. Apoi apucă hotărâtă o şuviţă de păr ondulată cu grijă şi vopsită cu albastru de China. O tăie şi o aruncă în chiuvetă. Apoi se privi în oglindă şi se puse pe plâns. Plângea în hohote, îi curgea nasul, lacrimile i se prelingeau pe obrajii roşii de enervare. Şuviţele de păr cădeau pe duşumea. Într-un sfârşit, Maşa puse la loc în pahar foarfecele şi dădu drumul la apă. Îşi aruncă buclele în găleată şi rămase lungă vreme în picioare, frecându-şi faţa cu apă rece. Apoi îşi trase pe ea maieuaşul cu danteluţe. Fusta, care se mula pe şoldurile colţuroase. Se privi: slabă, palidă, piept plat. Îşi muşcă buzele şi se aşeză într-un colţ al băii, cu spatele lipit de faianţa rece.

Steklov îi spusese: „Nu mai fugi după mine, clar? Toate magazinele Sisley şi Benetton de le-ai goli, asta tot n-ar schimba nimic. Ai priceput?"

Ea nu pricepuse. Ba îi era chiar cu neputinţă să îşi imagineze că TOTUL se poate nărui atât de uşor şi pământu-ţi dispare de sub picioare şi râde cu insolenţă.

Sună telefonul şi Maşa se sculă, dar în loc să ridice receptorul o porni spre dulap, unde se umpleau de praf tot felul de boarfe, inutile acum. Scoase din el nişte jeanşi albiţi de atâta purtat, cu care umblase acum doi ani, şi un tricou verde închis al Katkăi, sora ei mai mică. Tot acolo, într-un colţ, erau aruncate grămadă nişte şosete. Apoi Maşa scoase din poşetă cheile şi două hârtii de câte zece ruble. Îşi vârî

picioarele în adidaşii de grădinărit ai lui taică-său, cenuşii din cauza noroiului uscat. Şi trânti uşa în urma ei.

Ploaia o întâmpină bolborosind în băltoace. Aerul văratec dens te îmbăta cu mireasmă de ierburi şi flori. Ciorchinii albăstrui, proaspeţi de liliac miroseau pătrunzător şi-şi înfoiau inflorescenţele. Maşa rămase o vreme în prag, apoi o porni pe stradă. Era deja întuneric şi felinarele se oglindeau, ca nişte pete de tuş galben, în asfaltul lucios ca uns cu ulei. Maşa mergea prin băltoace şi adidaşii se înnegriră instantaneu. Picăturile dese, compacte de ploaie se amestecau cu lacrimile şi i se prelingeau pe sub guler. În cap i se învârtea, ca o panglică de hârtie creponată: „... asta n-ar schimba nimic... n-ar schimba nimic..."

Maşa ajunse în staţie şi se aşeză pe banca de sub copertină. Lumina care venea de la un chioşc se reflecta plăcut pe asfaltul de un negru strident. Maşa se zgribuli. Părul i se lipise formând un fel de ţurţuri, iar adidaşii se îmbibaseră în aşa hal, încât îi trăgeau în jos picioarele, lipindu-i-le de asfalt. Se apropie o femeie şi o întrebă cât e ceasul.

— Unsprezece, îi răspunse Maşa.

Femeia arătă cu degetul spre chioşc:

— Cară bani... Uite, în sacoşa aia au o pungă cu bani...

Maşa îşi întinse gâtul, văzu sacoşa. Dădu, din politeţe, aprobator din cap.

— Bagă banii acolo şi-i cară, continuă femeia. Locuiesc aici de-o grămadă de vreme... de treizeci de ani... şi ei tot cară la bani.

Maşa se îndoia că în toţi cei treizeci de ani chioşcarii căraseră bani. Dar decise să păstreze tăcerea.

— De patruzeci de ani locuiesc aici, mai zise femeia şi arătă cu degetul spre chioşc. Şi au ăştia la bani, de unde-or avea atâţia...

„Alcoolică...", îşi zise Maşa.

— Mie mi-au tăiat geanta, i se confesă brusc, încrezătoare, femeia. Mi-au furat buletinul şi carnetul de pensie... Vocea prinse să-i tremure: De doi ani tot umblu.

— Se poate face alt buletin, spuse Maşa.

— Şi carnetul de pensii... Buletinul — cinci mii... Carnetul — şase. Şi eu n-am bani.

Femeia îşi desfăcu braţele şi mormăi:

— Nenorocitul de fi-meu mă dă afară din casă. Zice: ţi-a venit pensia, căţea? Îmi ia banii şi-i bea... Un porc... E roşu tot la faţă şi sub ochi, zise femeia şi arătă unde anume, uite-aşa nişte vânătăi negre are, de nu i se văd nici ochii... O să-l scot dracului din spaţiu... Mă duc pe strada Weiner şi-l scot... Şi după aia, la miliţie... Să stea o vreme la zdup, să vadă şi el ce şi cum...

— Dar câţi ani are băiatul?

— Optsprezece...

„Steklov are douăzeci, gândi Maşa. Şi eu am şaptesprezece..."

De staţie se apropia un 50. Maşa se ridică.

— La revedere.

Femeia îi adresă un zâmbet ştirb. Maşa scoase banii din buzunar şi îi îndesă în mâna femeii. Aceea o privi uimită.

— Dar ce...? molfăi ea, însă, zărind la lumina felinarelor două hârtii de câte zece ruble, zâmbi din nou.

Maşa sări în autobuz. Aici era lumină şi era cald, şi-n plus erau puţini călători. Maşa privi în jur.

Aproape de ea şedea o bătrânică într-o rochie înflorată şi roşie la faţă. Cu mâinile vânjoase, înnegrite de pământ, ţinea zdravăn două sacoşe cu răsaduri crescute în cutii de lapte şi chefir. În faţa ei stătea un tătic tânăr cu figură palidă şi chinuită şi cu ochelari. Pe genunchii lui dormea o fetiţă durdulie de vreo patru anişori, cu pălărioară de pai şi în colanţi. Rochiţa de culoarea mazărei era toată vârâtă în colanţi. Într-o mână fetiţa ţinea o ramură de liliac alb, deja veşted. Lângă ei, un băiat ras în cap, cu căşti pe urechi. Picături de ploaie îi sclipeau pe capul zgrunţuros. Se apropie controloarea.

— Biletul la control.

Maşa tresări şi tăcu buimăcită.

Controloarea aştepta.
— Păi, eu..., bâigui Maşa.
Controloarea o privi cu atenţie.
— Lasă, mergi aşa...
Maşa se uită la controloare şi oftă. Controloarea răspunse cu o jumătate de zâmbet trimis de buzele rujate într-un roz-chimic nefiresc. Maşa îşi sprijini fruntea înfierbântată de geamul rece. Băiatul ras în cap îi aruncă o privire şi genele lui spelbe sclipiră.
Maşa coborî în centru. Aici viaţa clocotea încă, se plimbau perechi şi clipeau faruri de maşini. Maşa o luă pe Nevski Prospect, altminteri fără să-i dea prin minte încotro merge, totuşi. Ploaia încă bolborosea şi gâlgâia în gurile de canal.
— Bună, fetiţo.
În faţa ei erau doi puştani — unul îndesat, botos, celălalt — mai chipeş, aducând cu Roma Iagupov de la Zdob şi Zdub.
— Bună, răspunse Maşa, zăpăcindu-se.
— De ce umbli singură la ore târzii? o întrebă botosul.
Maşa ridică vag din umeri. Zdob şi Zdub fuma, mijindu-şi ochii.
— Unde mergi? insistă botosul.
Maşa ridică iar din umeri.
— Hai la noi, propuse Zdob şi Zdub şi pufni în râs, văzând cât de speriată se trăsese Maşa îndărăt. Nu-ţi fie frică. Nu suntem de-ăia psihopaţii.
Botosul izbucni şi el în râs. Maşa se uita când la unul, când la altul, şi nu-i dădea-n gând ce să facă.
— Să mergem, vorbi iarăşi Zdob şi Zdub.
— Nu, mulţumesc, refuză Maşa, amintindu-şi brusc titlurile din ziare, gen „Avea doar şaisprezece ani" şi altele asemenea.
— Păcat. Mare păcat, clătină botosul din cap. Poate vrei să te conducem?
— Nuu! ţipă repezit Maşa.
Zdob şi Zdub zâmbi:
— Bine, e-n regulă, cum vrei...

Maşa porni în pas grăbit mai departe, apoi o luă la fugă. Mai să dărâme cu cotul de pe trotuar o tanti.

— Hei, tinere! strigă aceea.

— N-au pic de ruşine, clătină din cap un bătrânel cu o sacoşă doldora de sticle goale.

Maşa se opri lângă monumentul lui Lenin, gâfâind şi privind în jur. Nu fugea nimeni după ea. Ocărându-se pentru propria laşitate, Maşa se aşeză pe treptele de piatră. Erau umede şi Maşa sări urgent în picioare. Şi auzi:

— Maşka? Nikonova?

În faţa ei era Saşka Berdîşev, un coleg de an, cu o sticlă de bere în mână. Maşa zâmbi, bucuroasă.

— Salut!

— Salut!

Saşka o examină cu o privire neîncrezătoare. Maşa semăna acum mai mult cu Taylor Hanson decât cu Maşa Nikonova.

— Tu eşti?

— Ei, da, zise ea, şi uimirea lui o înveseli.

— Mda...

Saşka se scărpină la ceafă şi îi propuse:

— Hai cu mine la un bairam.

— Hai.

Au mers multă vreme, au trecut prin nişte curţi, lui Saşka i-a piuit de două ori pagerul, i se spunea pe unde s-o ia, şi de două ori a nimerit aiurea. Maşa obosise şi amuţise. Saşka o ţinea de mână şi o trăgea după el ca pe-un ataş. Ajunseră în sfârşit la o intrare, uşa de fier era încuiată. Saşa fluieră, zbieră „Lio-o-oha!“, Maşa izbucni într-un hohot de râs, iar asta-l sperie de moarte pe Saşka. Apoi însă au râs amândoi şi au terminat sticla de bere, aşezaţi pe balustrada udă. După jumătate de oră le-au deschis uşa.

Toţi cei care o cunoşteau pe Maşa au rămas surprinşi, dar pe majoritatea ea nu-i cunoştea şi aceştia o luară drept o tipă „à la garçon“. Ceea ce, la urma urmei, nici nu era cea mai rea dintre variante.

Maşa se înghesui între o punkistă şi un băiat beat, gol până la brâu. Cântau, beau votcă, fumau şi râdeau de ples-

neau. Maşa râdea şi ea, fuma şi ea, iar punkista adormi pe umărul ei. Saşka Berdîşev luă chitara lui Oleg şi începu să cânte: „Ce-ar fi să-mi cânţi tu mie un cântec de iubiiire...“

— Bună...

Maşa se răsuci şi-l văzu pe Steklov.

— Salut, răspunse ea cu voce răguşită.

Gâtul i se încordase instantaneu, până la durere.

— Eşti super...

Steklov îi privea părul.

Maşa dădu din cap, nu era în stare să rostească un cuvânt.

— Nici prin minte nu-mi trecea c-o să te văd aici, spuse Steklov.

— Nici mie, stoarse cu greu cuvintele Maşa şi îşi muşcă buzele.

Îşi împinse îndărăt, cu o înghiţitură, lacrimile. O luase ameţeala şi-i venea să urle.

Maşa se extrase de sub fata adormită şi se duse în bucătărie. Îşi lipi fruntea fierbinte de geam şi izbucni în plâns. Un plâns amarnic, ca de înmormântare.

— Ce s-a întâmplat? auzi deodată o şoaptă.

Lângă ea stătea un puşti în cămaşă roşie, ţinând compătimitor un pahar cu apă în mână.

— Nimic, spuse Maşa, îşi şterse faţa cu poalele tricoului şi luă paharul. Mulţumesc.

Începu să bea. Gâtlejul i se contracta cu disperare.

— Dar parcă te-am mai văzut undeva, spuse deodată puştiul.

Maşa îl privi.

— Şi eu te-am mai văzut...

Maşa oftă din rărunchi şi respiraţia îi deveni mai lejeră. Gâtlejul încă o mai durea puţin, dar era deja un fleac.

El îi întinse mâna.

— Vova.

— Maşa... Dar... Dar semeni cu Roma Iagupov de la Zdob şi Zdub.

Vova încreţi din nas şi zâmbi cu zâmbetul acela pe care-l afişezi când auzi despre tine ceva de care ţi s-a lehămeţit, dar taci, pentru că vrei să placi interlocutorului.

3

Anton se târî afară din apartament dis-de-dimineaţă ca să meargă la pâine. Soarele apucase să se trezească înaintea lui şi acum îi bătea vehement în ochi. Anton îşi strânse pleoapele, îşi frecă faţa buhăită de somn şi înjură cu jumătate de gură.

După ce cumpără o franzelă şi patru sticle de bere, se întoarse şi era cât pe ce să adoarmă în lift. Dar acolo puţea a urină. În apartament dormeau claie peste grămadă cinci sau şase inşi. Anton îl împunse cu piciorul pe cel mai apropiat — un puşti blond şi cârlionţat, în cămaşă galbenă. Acela începu să se foiască şi mormăi ceva.

— Oleg, îl chemă Anton, hai să bem, am cumpărat şi o pâine.

Oleg-cârlionţatul căscă să-i trosnească fălcile şi se aşeză pe podea. După ce-şi dezlipi ochii, îl privi cu mirare pe Anton.

— Dar ce-ai păţit la ureche?

Anton îşi atinse cheagul cafeniu de sânge de pe lobul stâng şi constată nedumerit:

— Mi-au smuls cercelul...

Trecură în bucătărie. Oleg puse ceainicul la fiert şi căută în dulăpior după cafea, iar Anton se aşeză pe pervaz şi îşi aprinse o ţigară. Oleg adulmecă aerul şi privi peste umăr:

— O iei cu noaptea-n cap?

— Şi ce? mârâi Anton, ascunzând pacheţelul cu iarbă. Mâinile-i tremurau şi îl scăpă pe jos. Se năpusti rapid să-l culeagă.

Oleg nu spuse nimic şi se aşeză, aşteptând să fiarbă apa. Luă chitara şi începu să zdrăngăne ceva. Anton se dezmetici,

începu să îngâne stângaci ceva, nu ştia cuvintele, de aceea se tot foia pe pervaz şi mieuna:

— La, la, la... na, na... ei, ei...

Apoi îşi frecă nasul în care avea prins un inel şi se interesă:

— Ăsta-i The Verve, da?

— Ashcroft, solo voce...

Ceainicul începu să şuiere şi Oleg, după ce aşeză chitara pe un taburet, umplu două ceşcuţe cu apă fiartă, apoi amestecă în ele cafeaua.

— Eu nu beau, refuză grăbit Anton. O dau pe bere...

— Bea...

— Bine, bine... Mda... Dar ce-i?

Stăteau la măsuţă şi beau cafea.

— Azi cântăm la Cocină, spuse Oleg.

— Te-ai dilit? Vineri cântăm.

— Dilit eşti tu, azi e vineri.

Anton privi calendarul cu file detaşabile, agăţat lângă chiuvetă. Citi: „Marţi."

— Azi e marţi, zise el şi împunse calendarul cu degetul.

Oleg privi fila.

— Citeşte data, tembelule.

„Optsprezece ianuarie", se conformă Anton. Privi pe fereastră — în spatele ei se legănau voios ramuri de arţar, foşnindu-şi frunzele. Privi iarăşi spre calendar. Deasupra datei era scris cu creionul: „Dima, te doresc." „Cine-o fi Dima ăsta?" îşi zise Anton.

Oleg încremeni brusc, cu ceşcuţa la buze. Apoi ochii lui rotunzi se pironiră într-ai lui Anton.

— Ce-i? făcu acesta speriat.

— Azi avem seminar la rusă, mama mă-sii.

— Fuck! constată Anton. Sunt bâtă. La cât e, la nouă, nu?

Oleg încuviinţă din cap.

— Atunci, nu te mai opări, îl linişti Anton. E şapte jumate.

În bucătărie intră o fată destul de ciufulită, cu faţa şifonată şi buzele umflate. Ochii-i erau buhăiţi şi părea că nu-şi

ştersese seara rimelul. Fata desfăcu o sticlă de bere şi i se aşeză lui Oleg pe genunchi.

— Reabova, spuse Oleg şi o pişcă nepăsător de fund. Stai colo pe scaun, bine?

Sveta Reabova se ridică, privi nedumerită în jur, apoi se privi pe sine şi începu să-şi râcâie petele albe de pe tricou. Anton începu să necheze.

— Cu cine ţi-ai pus-o aseară? o întrebă Oleg, aprinzându-şi o ţigară.

Îşi miji ochii, suflă fumul într-o parte.

— Cu Toha.

— Nu ţin minte, recunoscu sincer Anton.

— Ia mai du-te şi-n mă-ta...

Anton lăsă expresia să-i treacă pe lângă urechi şi se întinse după ţigară, i-o puse Svetkăi între buze. Ea dădu aprobator din cap.

Şedeau tustrei şi fumau în tăcere, iar Anton se chinuia să-şi amintească ce făcuse în ajun. Mai ales cu Svetka. Apoi îşi aminti că astăzi au de cântat şi începu să se gândească la asta. Îşi zise că ar trebui să se spele şi se duse la baie, se închise acolo.

Oleg şi Svetka stăteau şi fumau. Svetka se uita la Oleg, Oleg se uita pe fereastră, la arţar. Svetka se gândea că mai bine şi-ar fi pus-o cu Oleg. Dar Oleg nu avea nevoie de ea. Chiar dacă s-ar fi îmbătat până n-ar mai fi ştiut de el, Oleg tot n-ar fi regulat-o. Svetka îşi amintea că, la un moment dat, în timpul bairamului, îi spusese lui Oleg: „Te iubesc", iar el o privise ca pe proasta satului şi se dusese la bucătărie. Se aşezase tot pe locul ăsta şi fumase. Apoi stătuseră şi cu Iulka Muhina, prietena Svetkăi, şi Svetka se îmbătase, şi toţi băieţii o regulaseră. Aşa vrusese ea. Ei şi, i se rupea...

Anton ieşi din baie, ud leoarcă şi gol. Trecu în bucătărie, scotoci prin dulăpioare, se uită sub masă. Svetka îi privi spinarea costelivă, protuberanţele coloanei vertebrale. Acolo se rostogolea un dragon imens, cu coada solzoasă răsucită-n inele. Anton se îndreptă şi Svetka văzu că are piercinguri pe

ambele sfârcuri şi în buric. „Super“, dădu Svetka aprobator din cap.

— Oleg, n-ai văzut prosopul? întrebă Anton.

— Doarme Sanea pe el.

Anton clătină din cap şi intră în cameră. Peste un minut, de-acolo răzbătu urletul lui Saşka Berdîşev:

— Şi eu sunt cel mai la modă! Şi în mod sigur sunt cel mai frumos!

Anton era tufă la gramatică. Stătea în bancă şi se scremea să priceapă unde-n propoziţie este subiectul şi unde — predicatul. Apoi adormi. Îl trezi cu un ghiont Oleg, şi Anton îi luă fiţuica şi se duse să răspundă. Citi tot ce apucase să scrie cu zece minute în urmă mâna lui Oleg şi luă un „satisfăcător“. Calificativul de trecere odată luat, ieşi pe culoar să fumeze. Pe lângă el trecu Naska Kulakova.

— Nast! o strigă Anton.

— Ce-i?

Ea se apropie încruntându-şi sprâncenele şi repezindu-şi pe spate buclele brun-roşcate. Anton o trase spre el şi o sărută pe buze cu disperare, ai fi zis că acuş-acuş îl podideşte plânsul. Naska îl luă de după gât cu ambele mâini şi îi spuse:

— Prost mai eşti, Toha, Doamne, cât eşti de prost...

Anton încuviinţă din cap, sufocat de un văl dens, trandafiriu, care-l trăgea în mrejele lui, îl aspira într-o bulboană voluptuoasă şi ameţitoare.

— De ce n-ai venit ieri? întrebă el cu voce răguşită, stingându-şi ţigara de perete.

— Să vin, de ce?

Naska accentuase cuvintele, şi Anton amuţi, nedumerit.

— Ştii ceva, Toha, spuse ea din senin, ce-ai zice să fim doar prieteni?

— Adică? nu pricepu Anton. Mă părăseşti, sau ce?

— Nu, nu, deşi, da... Nu te părăsesc... Dar hai să fim doar prieteni...

Anton îşi scoase cu un gest maşinal o ţigară din buzunar, şi-o aprinse, trase în piept, abia după asta vorbi:

— Dacă aşa vrei tu...

— Bravo, minunat!

Naska îl sărută ţocăit pe buze, se răsuci pe călcâie şi plecă.

— Nastea! strigă Anton, ca trezit din somn.

Ea se întoarse, nemulţumită.

— Cântăm astăzi la Cocină. Vii?

Naska nu-i răspunse şi merse mai departe. Anton se aşeză pe jos, se sprijini de perete şi izbucni în plâns.

La Cocină era un fum să-l tai cu cuţitul, mirosea a băutură şi, curios lucru, a liliac. Oleg era pe scenă cu chitara şi cânta, aproape urla. Serioga, basistul, era aşezat pe un amplificator, bâţâia din picioare, capul ras îi strălucea. Anton izbea vehement tobele şi zbiera cuvinte disparate. În stomac îi tuna, în cap îi persista un sunet. Îşi scutură capul încercând să scape de sunet, dar nu izbuti, şi strânse până la durere beţele în mâini.

M-ai aşteptat prea mult, ai obosit, te-ai mistuit,
Eu am adunat şi-am păstrat pentru mine minutele,
M-ai părăsit, ai dispărut o vreme,
Şi-acum nu vrei, nu ştiu de ce, să te întorci...

cânta Oleg, cu microfonul lipit de buze.

Te-ai regulat te miri pe unde, sunt gata să te iert,
Nu-i sărutai pe ei, şi nici pe mine, dar ce,
Dar ce gândeai atunci, la pieptul altuia culcată?
Mă ocărai, eu nu te las să trăieşti, eu stric totul...

prinse cântecul din zbor Anton.

Dar fără tine eu mă prăpădesc,
Ştii asta?
Nu ştiu să te păstrez, ce vrei...

Mă prăpădesc şi gata,
Nu zbura, dar tu-ţi iei zborul,
Nu te-am păstrat, nu ştiu s-o fac, eu doar stric tot,

rosti basistul cu uimire copilărească, de parcă făcea această descoperire chiar în clipa aceea şi încă nu ştia cum ar trebui să se simtă.

Pe Anton îl fulgeră brusc o durere în coate, parcă i le răsucea şi i le rupea cineva ca unei găini fripte. Continuă să bată tobele muşcându-şi buzele, dar nu mai cânta. Simţea un gust sărat în gură, îşi trecu mâna peste buze şi privi uimit dunga întunecată. Oleg îşi întoarse capul spre el cu o expresie cumplită. Anton se grăbi să numere cu beţele „un, doi, trei“ şi porni să izbească în tobe:

Nu ai vrut să mă superi, ai plecat pur şi simplu,
Mi-ai spus că nu te-am iubit niciodată,
Dar spune-mi, pe cine-ai minţit în clipa aceea,
Nici tu nu credeai ce spunea-a-a-i...,

cântă el cu voce spartă.

Nici eu n-am crezut...

reluă Serîi pe un ton convingător.

Umblai singură prin curţi întunecoase,
Eu nu eram cu tine, credeam c-aşa e bine,
Mi-am pus o ramă-n jur, şi m-am minţit că nu e,
Dar eu credeam, ştiam că-mi eşti alături,

şoptea Oleg, cu buzele lipite de microfon.

După ei, pe scenă a urcat următoarea formaţie, şi ei s-au dus să bea. Serioga s-a îmbătat pe loc, Oleg privea scena cu ochi sticloşi, bătând cu un deget tactul pe masă. Anton era treaz şi se gândea la Naska. El se droga adesea, dar reuşise totuşi să compună câteva cântece, şi toate — despre Naska.

Şi acum nu le putuse cânta. Nu putuse fizic, pur şi simplu. Îşi aminti cum făcuseră ei dragoste lângă Oleg, care dormea, şi cum după aceea făcuseră toată ziua haz că el nu văzuse şi nu auzise nimic. Sau cum, odată, el înnoptase la ea, şi vigilenta mamă a Naskăi intra din oră în oră în cameră. Naska stătea în pat, îngropată în aşternut, iar Anton — pe canapeluţă. Vorbiseră despre Beatles şi despre Ruki Vverk!, despre Pelevin şi Tokareva, despre internet, câini, sex, cosmos, despre copilăria lor şi a prietenilor lor, despre rude şi votcă şi despre trupa în care el atunci abia începuse să cânte. Fusese noaptea cea mai emoţionantă din viaţa lui.

Lângă ei se aşezară două puştoaice, păreau să aibă vreo cincisprezece-şaisprezece ani. Una dintre ele avea buzele rujate strident, dar tot se vedea că e minoră. Cealaltă era palidă, mărunţică, avea degete delicate şi urechi transparente. „Fani“, îşi zise Anton. Oleg începu să spună nişte porcărele, dându-se mare dur, iar fetele îl priveau drept în gură. Pe Anton scena îl amuza. Fetiţa mai delicată îl privi la început uimită, apoi pe chipul ei se aşternu o expresie venal-slugarnică şi îl luă pe Anton de mână. Anton îşi trase mâna ca fript şi sări de pe scaun. Oleg îl conduse cu o privire mâhnită, apoi se întoarse spre fetiţe.

Anton ieşi din club şi o porni pe stradă, îndesându-şi mâinile în buzunare. Mergea pe carosabil, pe lângă el treceau maşini claxonând cu turbare. Dar lui nu-i păsa. Era chiar mai bine să crape. Deja crăpase. Şi acum zbura în tării, cu braţele tatuate larg desfăcute, cu capul dat pe spate, şi lacrimile-i picurau, sclipind în lumina felinarelor ca roua dimineţii. Cânta: „La-la-la... na-na... ei-ei!“ şi râdea, ca să nu izbucnească în plâns şi să cadă. Se prinse de pervazul unei ferestre şi fu lipit cu o izbitură zdravănă de un zid de cărămidă. Îl dureau sfârcurile şi buricul — cerceii i se încrustaseră în piele. Mirosea a pervaz ud şi a mălin. Îşi dorea să bea. Îşi dorea să audă vocea Naskăi. Coti pe cea mai apropiată străduţă, intră într-o cabină telefonică răpănoasă, cu geamurile sparte şi cu un beculeţ chior. Se scotoci prin

buzunare, dar acolo nu găsi decât iarba învelită în hârtiuţă, şi începu să agaţe cu degetele discul la plesneală. La început, două bipuri grave se pierdură în eter, apoi Anton auzi un ţăcănit şi o voce nemulţumită:

— Ce faci, vii?

— Am treabă, i se răspunse impertinent.

— Dar ce, îţi pică rangul dacă vii? Trebuie să mă târăsc în genunchi în faţa ta?

— Bine, bine, vin imediat, potoleşte-te...

Linia se întrerupse. Anton mai rămase acolo un timp, strângând receptorul la ureche, apoi îl puse cu grijă înapoi în furcă. Ieşi din cabină privind neîncetat în jur, apoi o porni grăbit spre staţie. Se răcorise. Se zgribuli din cauza vântului care se înteţise. Câteva picături de ploaie îi căzură pe nas şi-l arseră ca nişte bucăţele de gheaţă. Bubui un tunet, apoi începu să plouă cu găleata. Anton înjură, îşi ridică gulerul şi o luă la fugă spre staţie. Autobuzul îşi închise parcă de-al dracului uşile chiar în nasul lui şi plecă fâşâind. Anton scuipă înciudat şi intră sub copertină. Acolo stătea o femeie într-un impermeabil verde şi privea drept înaintea ei. Anton se aşeză la oarecare distanţă şi se gândi la Naska. Dar nu putea gândi. De parcă i s-ar fi închis o uşă care ducea spre creier. Anton scutură din cap, iar femeia mormăi, dezmeticindu-se parcă:

— O să mă duc... da, şi ce dacă?... şi-o să-l scot din spaţiu... las' să stea la zdup, ticălosul, să se gândească.

Anton se ridică şi plecă. Îl dureau coatele. Spinarea-i îngheţase de ca şi când i-o ţintuia cineva cu privirea, şi i-o tot ţintuia, şi i-o ţintuia, i-o ţintuia... Anton o luă spre o casă oarecare şi, după o clipă de gândire, intră în hol. Se aşeză pe treptele reci şi începu să-şi răsucească un joint. Apoi îşi închise ochii, cuprins de beatitudine, şi văzu un nor trandafiriu şi vâscos. Gâtlejul i se strânse şi-l năpădi o senzaţie de sufocare. Cineva îl înşfăcase de guler şi îl lovea cu putere în cap cu ceva greu. Anton îşi deschise larg, preţ de o clipă,

ochii şi văzu în faţa lui o mutră roşie şi unsuroasă, nişte mustăţi şi o chelie.

— Drogatul dracului, şuieră mutra cu voce de bas.

Anton se sperie şi în aceeaşi secundă simţi cum îi sunt smulse urechile, începu să ţipe smucindu-şi gâtul, şi sângele îi năvăli în gură. Se înecă şi căzu, înfundându-se în vălul trandafiriu...

Îşi veni în fire într-o băltoacă, pe nişte moloz. Zăcu aşa o vreme încercând să înţeleagă ce se petrecuse, apoi îşi pipăi capul. Ceafa îi era lipicioasă, iar urechea stângă îl ardea şi atârna ca un jeleu, de pe fleandurile ei picura sânge. Anton se ridică şi plecă sprijinindu-se de zidul zgrunţuros, se îndreptă de spate şi o porni îndărăt.

Ploaia bolborosea monoton în canal.

4

Dinspre fereastră adia o boare fierbinte, verdeaţa mustoasă care acoperea curţile se reflecta în geam. Mâţa grăsană, care până atunci zăcuse calm şi paşnic pe pat, se întinse, umflându-şi burta pufoasă, şi o privi în scârbă pe Galea. Galea îşi privi mâţa la fel, iar mâţa îşi întoarse capul cu un aer îngândurat. Difuzoarele instalate pe masă bubuiau ritmic, în cameră se revărsa: „So give me coffee and TV, be history...“ Galea clipi des, dar tot simţea înţepături în ochi. Soarele, abia răsărit, îşi revărsa insuportabil strălucirea proaspătă, şi Galea îşi strânse pleoapele, înjurând. „I've seen so much, I'm going blind and I'm brain dead virtually...“ Stătuse toată noaptea pe chat, de-asta capul îi trosnea şi-i plesnea. Făcuse însă cunoştinţă cu trei puşti, numai că acum Galea n-avea chef să vadă pe nimeni. Nu voia să meargă te miri pe unde, să-i aştepte, să le vorbească despre ea, să le asculte biografia. Galea ieşise de pe net şi rămăsese aşa, aşezată pe scaun. Apoi gonise din pat mâţa, care apucase să

adoarmă buştean, şi se prăbuşise instantaneu în somn. Grăsana, folosind prilejul, îi morfolise la început în joacă picioarele, îi stătuse apoi un timp pe cap, după care se întinsese alături şi adormise la loc.

Galea visă că sare de pe o clădire pe alta, ca în *Matrix*. I se tăia respiraţia şi în momentul zborului inima îi îngheţa de spaimă. Se trezi la ora patru, când soarele încingea aerul şi pârjolea frunzele, silindu-le să-şi risipească mireasma dulceagă. Galea îşi aminti visul şi-şi spuse: „Cresc, înseamnă."

Galea Romanova nu avea de ce să mai crească — cu acel un metru optzeci al ei îşi domina colegele de an, ba chiar şi colegii. Nu voia să devină manechin, bănuind, şi pe bună dreptate, că nu ar putea suporta restricţiile culinare şi alte particularităţi ale vieţii de manechin. Nici baschet nu voia să facă, pentru că nu-i plăcea baschetul. Încă pe când era în liceu, mingea grea şi prăfuită care tot zbura drept în nasul Galei şi i-l spărgea, umplând-o de sânge, îi tăiase, la propriu şi la figurat, orice chef de baschet şi de orice alt joc cu mingea.

Aşa încât înălţimea Galei nu-şi găsise utilizarea. Pentru că, din cauza ei, nici bărbaţii nu dădeau grămadă, preferând fetele mai scunduţe. Dar Galea nu se strofoca prea tare pe chestia asta, obişnuită fiind încă din copilărie să se mulţumească cu doi-trei prieteni, ceilalţi fiindu-i „simple cunoştinţe".

Sună telefonul, grăsana mârâi ofuscată şi plecă să facă pipi, iar Galea ridică receptorul.

Era Steklov, voia să ştie ce mai face. Galea îl iubea pe Steklov aşa cum îşi iubea mâţa-grăsana. Era vesel şi plăcut (mâţa nu era veselă şi plăcută, dar o unea de Steklov statutul de fiinţă dragă — pentru că nici pe mâţă, nici pe Steklov Galea nu-i iubea „ca pe un băiat"). Se sunau reciproc, uneori se întâlneau pe Dig şi mâncau îngheţată. Steklov îi povestea despre viaţa lui, Galea — despre a ei. Mergeau unul la celălalt la zilele de naştere, se duceau împreună la cursuri şi făceau schimb de mesaje pe mail. Galea observase

că unele dintre colegele ei de an (Steklov era cu doi ani mai mare) erau înamorate de Steklov, şi asta i se părea nostim. În general, ei multe i se păreau nostime.

— Ţi-ai scris referatul? se interesă Steklov.

— Nuu... Am stat pe chat. Dă-l încolo, o să-l scriu...

— Hai să ţi-l pasez pe-al meu.

— Dar tu la ce profă-l ai?

— La Lopuhova.

— Păi şi eu tot la Lopuhova îl am. Dar ce, crezi că s-a sclerozat? O să se prindă...

— Mai modifică-l şi tu pe ici, pe colo.

— Nuu..., se văicări Galea. Paşa, mi-e aşa o lehamite! Habar n-ai tu ce lehamite mi-e!

— Ba am, zise sceptic Steklov. Precis n-ai dat nici engleza...

— O s-o dau... Mai am trei zile-n cap până la engleză! Paşka! Hai să ieşim undeva, bine? Mi-e urât.

Steklov rămase un timp pe gânduri, apoi spuse încurcat:

— Păi... Azi... azi am cunoscut o fată... Azi merg cu ea... Iartă-mă, Galea... Ieşim altă dată, bine?

— Mmm? Ce fată?

— Una mişto. E deşteaptă, frumoasă şi o cheamă Daşa.

— Sunt nebună de fericire! rosti Galea cu voce mormântală.

— Galea, nu te supăra! insistă Steklov.

— Nu mă supăr, îi promise Galea. La revedere, dragule.

— Toate bune!

De la toaletă se întoarse grăsana, se aşeză pe masă şi-şi pironi privirea în perete.

— Pis, pis..., o chemă Galea.

Mâţa îşi întoarse alene capul, clătină din el — adică, după cum vezi, ţi-am apreciat entuziasmul — şi pironi iarăşi peretele cu privirea. Apoi se năpusti brusc înainte, înşfăcă un păianjen şi îl înfulecă pe loc, strâmbându-se dezgustată.

— Dar ce-ai, n-ai destule vitamine? urlă Galea la ea.

Grăsana se stropşi şi o muşcă pe Galea de-un picior, apoi se depărtă spre balcon şi se aşeză acolo pe balustradă, aşteptând ca Vanecika, vecinul de şase anişori, să-şi întindă mâna ca s-o mângîie, iar ea să zgârie şi să muşte mâna aceea. În sinea ei, grăsana se credea, probabil, câine. Sau cal.

Galea se aşeză la computer, dar n-avea chef să intre pe chat, aşa că-şi verifică mail-urile. Avea trei mesaje de la fan-clubul Foo Fighters, unul de la o amică din Israel şi unul de la Paşa Steklov. El scria: „Soare:) am luat trei la literatură... o să-mi alini durerea? Ha-ha!:) sâmbătă pe Dig e concert, mergem dacă vrei. Aşa că totul e-n regulă, fă-te mâine la decanat cu un ram, trebuie doar să dai un clic... OK? asta-i tot, pa, Paşa:)“.

Galea zâmbi chinuit şi-şi zise că ar trebui totuşi să meargă la întâlnire cu cei trei puştani. Îi chema Neo, WildWildDen şi Busta. Iar pe chat Galea era Cleo. Până şi Steklov i se adresa uneori astfel la facultate. Iar cei din jur nu pricepeau de ce spune el: „Salut, Cleo!“, şi Galea-i răspunde: „Bună, Pepper!“ Fetele îndrăgostite de Steklov se uitau chiorâş, nemulţumite, ele îi spuneau lui Steklov Paşa sau Pavlik şi n-o plăceau pe Galea.

Grăsana veni de pe balcon, se pisici pe lângă Galea şi adormi pe genunchii ei. Pe mâţă o chemase cândva Murka, nume banal pentru o pisică, dar nimeni nu şi-l mai amintea, toţi îi spuneau, simplu, „Grăsana“. Grăsana nu protesta.

5

Maşka Nikonova ieşi din toaletă şi o porni spre vilă, aranjându-şi şortul. Afară mirosea a fum şi a şaşlîk. Aerul era uşor şi proaspăt, ţînţari nu ţiuiau, puf nu zbura, ce mai, raiul pe pământ. Maşka o luă spre grătar şi tresări. Lângă grătar, cu spatele la ea, stătea proţăpit Steklov, care stropea şaşlîkurile cu vin îndoit cu apă, dintr-o sticlă de plastic boţită. Sub

pielea spatelui gol jucau muşchii aproape de copil, îşi suflecase jeanşii negri, şi asta ar fi arătat destul de caraghios dacă ar fi fost vorba de un altul, şi nu de Steklov. Dar era vorba de Steklov — şi el era, ca întotdeauna, firesc. Îşi încălţase sandalele pe piciorul gol şi învârtea frigăruile.

Maşka rămase un timp ţintuită locului, apoi se depărtă şi se aşeză pe un scăunel piant. Şedea pur şi simplu. Ce, n-ai voie să şezi? Totul se sfâşia în stomacul Maşei şi zbura în jos, până-n călcâie, îngheţând acolo.

Steklov fredona ceva pe sub nas, mişcând din şolduri. „O fi gay", îşi zise Maşka. Stătea şi privea spinarea lui Steklov, îi privea buclele şi fundul. Frumos. Steklov o atinse cu o privire piezişă şi se întoarse la loc. Maşka privi încordată într-o parte, spre o tufă de coacăz.

Steklov se întoarse din nou, dar mişcările lui trădau deja stinghereala. Ca să nu se simtă prost în cătarea privirii Maşkăi, începu să fredoneze iarăşi, încetişor, nişte melodii. Maşka prinse cu vârful urechii: „Sweat baby sweat baby sex is a Texas drought..." După o bucată de vreme, Steklov vorbi aşa, ca-n spaţiu:

— Şaşlîkurile sunt aproape gata...

Se adresase nu Maşkăi, ci aşa, parcă sieşi.

— Acum le întoarcem ultima oară...

Maşkăi i se tăie respiraţia — omul pe care îl iubea şi îl detesta cu atâta patimă îi vorbea, şi încă atât de blând, cu tandreţe aproape. Mirosul de carne friptă îi gâdila nările.

Steklov ridică o frigăruie, se întoarse spre Maşka şi rosti la fel, spre niciunde:

— Cred că sunt gata...

Maşka nu se clinti din loc, cu privirea lipită de tufa de coacăz. Simţi brusc cum se întoarce îndărăt, la fragmenţelul acela din viaţa ei, în care totul fusese disperare, întuneric şi pustiu, în care se lovea întruna de pereţi umezi şi cenuşii şi ţipa, dar glasu-i suna înăbuşit sub bolţile cutiei de piatră. Îşi dădu la o parte părul de pe frunte, dar el lunecă la loc şi începu să i se legene prin faţa ochilor, dându-i Maşei un

aspect de băiat chipeş. Steklov o privi, cu frigăruia în mâini. Apoi o puse la loc şi rămase o vreme nehotărât lângă grătar, şi ochii lui negri lunecară peste Maşa. Ea şedea cu ochii aţintiţi în pământ. Steklov se apropie de Maşa şi se lăsă pe vine în faţa ei. Maşkăi i se tăie răsuflarea simţindu-i mirosul şi căldura, apropierea şi privirea. Steklov tăcea, neştiind ce să spună. Zise, în sfârşit:

— Ce-i cu tine?

— Nimic, răspunse Maşka abia reţinându-şi lacrimile, după care izbucni într-un plâns cu suspine şi-i porunci: Pleacă!

Steklov nu se urni din loc.

Din vilă ieşiră Saşka Berdîşev şi Galea Romanova, aduceau farfurii cu roşii şi castraveţi. Maşka sări brusc din loc şi îl privi speriată pe Steklov, care se depărtă şi el brusc, iar Maşka citi în ochii lui, pe lângă sperietură: „Fuck..."

Saşka, Steklov, Galea Romanova, Maşa şi încă şapte inşi stăteau în jurul focului şi mâncau şaşlîk, beau bere şi votcă. Dar, între noi fie vorba, se putea spune şi invers: beau bere şi votcă, dregându-le cu şaşlîk. Trosneau vreascurile şi castraveţii, Lioha Petrov îşi pătase cu suc şi seminţe de roşii tricoul pe care scria „How much is the fish". Maşka se aşezase în aşa fel încât să nu-l vadă pe Steklov, iar el spunea bancuri şi făcea glumiţe, stârnindu-le Galei Romanova şi Iulkăi Muhina crize isterice de râs. Naska Kulakova nu râdea, îl privea pe Steklov cu un fel de indiferenţă atentă, şi el se ciocni de privirea ei. Oleg şi Saşka Berdîşev cântau încetişor: „Dar dacă am în buzunar un pachet de ţigări se cheamă că nu-i totul pierdut pe ziua de azi..." Svetka Reabova le ţinea isonul, ceea ce-i stârni o grimasă Marinkăi Travkina. Apoi Steklov amuţi şi cântară cu toţii: „Ce-ar fi să-mi cânţi un cântec de iubi-i-ire..." şi „Tu în doar două ceasuri m-ai uitat, şi nici măcar nu-ţi aminteşti ce a fost ieri..." De foc se apropie mâţa Galinei şi încercă să-l muşte feroce pe Kostea Patruşev, dar acesta i-o aruncă abil lui Lioha Petrov, în care mâţa îşi înfipse ghearele, şi le trebui

ceva vreme să i le desprindă. După ce i le desprinseră, mâţa se frecă şireată de Svetka Reabova şi o muşcă din tot sufletul de deget, după care o luă la goană.

Maşka se ridică uşurel şi se duse mai întâi la toaletă, apoi ieşi pe portiţă şi o luă spre râu. Era deja cam răcoare, dinspre râu adia un aer proaspăt. Aerul se răcea în plăci, mai sus era încă dens şi cald, iar lângă pământ era deja rece, şi Maşkăi îi îngheţară picioarele. Se duse pe mal şi se aşeză pe o piatră, aruncându-şi adidaşii şi adunându-şi picioarele sub ea. Amurgul clar, răcoros, luminat de o dungă aurie la orizont, o îmbrăţişă şi o legănă, de pe celălalt mal veneau fum de sobe încinse şi voci de prichindei, plescăit de peşti şi lătrat de câini. După un timp, auzi în spatele ei paşi precauţi şi, un minut mai târziu, cineva se aşeză alături de ea. Maşa îşi întoarse capul şi văzu buclele lui Oleg, aurii în ultimele raze roz-pal ale soarelui în asfinţit. El îşi extrase de după ureche o ţigară şi şi-o aprinse, privind spre râu. De pe malul celălalt se auzi limpede:

— Kolea, treci acasă!

— Acuşica...

Oleg zâmbi şi o privi pe Maşka. Zâmbi şi ea. Apoi au rămas o vreme aşa, în tăcere, privind apa încreţită de vălurele şi ascultând sunetele care răzbăteau până la ei de pe malul celălalt. Claxonă o maşină, câinii începură instantaneu să latre vehement şi vesel, răzbătu ţipătul cuiva, apoi un hohot de râs, o voce de copil declară: „Nu vreau aşa!“ O maşină începu să huruie, câinii care abia se potoliseră se porniră să latre iar, la unison, dar amuţiră imediat. Se auzi un „Muuuu“ tărăgănat, apoi un plescăit de apă şi ţipătul unei femei:

— Kolea, ieşi numaidecât din apă!

Oleg îşi zvârli cu un bobârnac chiştocul într-o parte, îşi scoase cămaşa şi i-o puse Maşkăi pe umeri. Se apropiară de ei doi câini: unul mare, lăţos, cu un bot larg şi blajin şi ochi linguşitori, celălalt — jigărit, şturlubatic, de două ori mai mic decât însoţitorul lui, cu urechile ciulite şi o expresie şmecheră

pe botul delicat şi catifelat. Câinele cel blajin se aşeză mai la o parte, în vreme ce şturlubaticul se apropie cu un aer preocupat de Oleg şi de Maşa, le împunse mâinile cu botul şi le adulmecă buzunarele. Oleg scoase din buzunar doi biscuiţi înveliţi în hârtie şi-i întinse şturlubaticului unul. Acesta îl apucă cu dezgust şi îl înfulecă. Oleg aruncă al doilea biscuit câinelui blajin, şi acela dădu recunoscător din coada încâlcită. Şturlubaticul se îndepărtă imediat, după el şi blajinul.

Maşka izbucni în râs. Şi Oleg pufni şi-şi netezi părul.

— Ai ciulini în păr, observă Maşka.

El îşi roti ochii.

Maşka îl trase spre ea de o şuviţă de păr şi începu să-i smulgă ciulinii din bucle. Oleg se strâmba şi se văicărea teatral, de fapt, nu întotdeauna teatral. Maşca îi scoase ultimul ciulin. Oleg îşi înălţă capul şi se priviră unul pe altul de foarte aproape. Maşka simţi un dulce frison privind buzele şi ochii de felină ai lui Oleg. El îi zâmbi prietenos şi se aşeză ca mai înainte. Maşa fixă şi ea cu privirea apa, dar capul deja îi plutea în nori şi urechile-i ardeau. „Ce-i cu mine, dracu' să mă ia?“, gândi ea speriată, adunându-şi genunchii la piept şi cuprinzându-i strâns cu braţele, încercând parcă să se facă mai mică.

Pe potecă se auziră voci şi râsete şi de mal se apropiară Kostea Patruşev şi Iulka Muhina.

Iulka exclamă bucuroasă:

— Oleg!

Apoi, la fel:

— Maşka!

— Salut!

Kostea se aşeză alături de Oleg, iar Iulka alături de Maşa.

— Închipuiţi-vă, Serîi s-a îmbătat iar şi s-a încuiat în toaletă, anunţă vesel Iulka. Ce haios! E ceva de groază! Aţi pierdut tot!

— Am pierdut? făcu Oleg izbucnind în râs. Serîi face asta în fiecare zi, se poate spune deci că azi am făcut o pauză din cotidian.

Maşka zâmbi, iar Iulka întrebă:

— Dar Toha unde-i?

— Nu ştiu, ridică Oleg din umeri. A spus că vine dacă poate.

— Dacă trece examinarea aia tâmpită pentru pregătire militară, ricană Kostea.

— Ihî.

— Bietul Toha! Dacă-i vede Baranov inelele şi tatuajele, îl termină.

— Să sperăm că nu.

Oleg îl privi cu coada ochiului pe Kostea şi găsi că tipul e haios.

— Pe tine nu te-a terminat, şi ai şi tu un tatuaj pe piept, ştiu eu. Şi pe-o tâmplă.

— Şi ce dacă? Ce dacă? Pe tâmplă nu se vede! sări Kostea şi pe toţi îi înveseli graba cu care ripostase.

— Arată-mi-l pe cel de pe piept! ceru Iulka.

Kostea îşi trase îndatoritor tricoul peste cap şi Maşka văzu un bot de tigru, sub care era scris „It's not my problem". Pesemne intenţia fusese ca mutra tigrului să pară fioroasă, dar Maşkăi expresia fiarei i se părea cam nătăfleaţă. Kostea se îmbrăcă la loc, satisfăcut.

— Super, super, aprobă Iulka. Dar a lui Anton e mai kinki.

Au stat aşa o vreme în tăcere. Apoi, fără să se fi înţeles în prealabil, se ridicară cu toţii şi o porniră fără grabă spre vila Galei. De nu se ştie unde ţâşniră Şturlubaticul şi Blajinul şi alergară alături de ei, dând ritmic din coadă.

În curtea vilei focul era pe cale să se stingă, toţi ceilalţi erau în casă şi se dedaseră cu pasiune jocului de cărţi.

— Jucăm gajuri! aruncă Lioha în pauza dintre două „ham-ham"-uri, trecând în goană pe lângă ei.

— Eu vreau pe dezbrăcatelea! declară Kostea.

— Dezbracă-te! îl sfătuiră amabil cei din casă.

În casă atmosfera era plăcută din cauza luminii care scălda pereţii într-o nuanţă gălbuie.

— Hai să jucăm învârte-sticla! propuse Svetka Reabova.

— Hai! o susţinu, surprinzător, Iulka, luând loc lângă Steklov.

— Dar dacă se poate, nu pe sărutatelea, spuse Lioha gâfâind. Să zicem, pe asta... ăă... pe făcut sex.

— Super! zise Marinka Travkina şi îl privi pe Steklov, care dădu afirmativ din cap, cu prefăcută seriozitate.

— Hai! se înfierbântă Oleg.

Votară pe loc cu toţii „pentru“, încercaţi de un ciudat amestec de teamă şi poftă de risc.

Aduseră o sticlă de bere, se aşezară în cerc în jurul mesei.

— Şi dacă pică fată cu fată, trebuie să facă... la fel? întrebă Galea, privind neliniştită sticla.

— Nu, numai dacă vor ele asta.

Dădură drumul la radio. „Crazy... I'm so into you!“ bubui înăbuşit în toată vila. Kostea învârti sticla. Stomacul Maşkăi paraliză, doar inima îi bătea undeva în cap.

— Svetka... şi Marinka! anunţă Kostea. Ei, cum e, sunteţi gata? O faceţi?

— Nu, mulţumesc, spuse Marinka, privind pieziş spre Svetka.

Kostea învârti din nou sticla. Oleg începu să se foiască în scaun, iar Lioha strănută subit şi toţi tresăriră, pentru că nervii tuturor erau încordaţi şi ai fi zis că zbârnâie.

—Paşka... şi Oleg!

— A, nu, sunt contra, se disocie Steklov de Oleg. Azi nu-i ziua ta norocoasă.

Toţi nechezară uşuraţi. Kostea învârti iarăşi sticla şi anunţă bucuros:

— Oleg şi Maşka!

— Ohoho! îi scăpă lui Steklov.

Maşka îl privi pe Oleg cu un zâmbet confuz.

— Mergeţi sus! le porunci Naska şi, scotocind în gentuţa-banană agăţată la brâu, scoase un prezervativ. Şi ca să fie totul cinstit, vă prezentaţi înapoi cu ăsta...

— Folosit, îi suflă Lioha.

— Îhî!

„Interesant, era cauciucul pentru Toha...“, își zise Oleg și se ridică. Mașka, la fel. Urcară la etaj și închiseră ușa. Camera era întunecoasă și prăfuită și domnea în ea o liniște nefirească. De jos răzbătea „You drove me crazy!“ Mașka stătea în picioare, dezorientată, în fața lui Oleg, el se așezase pe pat și tăcea. Apoi el vorbi:

— Ei... ce-o să facem?

— Nu știu, spuse Mașka ridicând din umeri.

— Cam idioată chestie...

— Da...

— Tu vrei?

Mașka ridică din umeri, Oleg oftă:

— Și eu la fel...

Mașa se așeză lângă el, se simțea îngrozitor de jenată. Oleg o privi cu coada ochiului și rămase nemișcat. Apoi propuse:

— Păi... hai măcar să ne sărutăm, totuși...

Mașka ridică iarăși din umeri și o cuprinse brusc frisonul acela, ca mai înainte, pe mal. Se întoarseră unul spre celălalt și se sărutară pe gură. Oleg era atent la propriile senzații și oftă. Rămaseră așezați așa, în tăcere. Mașka zvâcni brusc și ieși în goană din cameră, tropăi pe scări în jos și trânti ușa. Oleg se ridică, nedumerit.

Mașka alerga pe cărare, lacrimile o sufocau, aluneca pe iarbă și-și zgâria mâinile în tufe. Cărarea o conduse la mal. Apa vineție se legăna maiestuos, era liniște, doar când și când se auzea câte un plescăit sau un câine lătrând. Mașka se așeză pe o bârnă care slujea drept bancă pentru pescari și-și cuprinse capul în mâini. Încerca să înțeleagă ce anume se petrecuse, înțelegea că, în fond, nu se petrecuse nimic, dar urechile și obrajii îi ardeau, și-n fața ochilor îi apăreau când Oleg, când Steklov.

— Fac ceva pe voi toți! șopti disperată Mașka.

Se auzi o respirație zgomotoasă. Mașka îi zări pe Șturlubatic și pe Blajin, stăteau lângă ea și dădeau din coadă, zâmbind cu boturile lor negre, cu limbile scoase.

Maşka se întoarse după două ore, îngheţată, cu ochii roşii şi umflaţi, cu şortul plin de păr de câine. În vilă dormeau deja cu toţii. Ea păşi uşurel, zări un loc liber lângă Iulka Muhina, se culcă acolo, alungând în prealabil mâţa. Aceasta nu se opuse, ba nici măcar nu încercă să o muşte feroce pe Maşka, dimpotrivă, începu să toarcă şi se cuibări la picioarele ei, fără să reacţioneze la prezenţa părului de câine.

— N-am mai jucat, şopti brusc Iulka. Am început să jucăm pe sărutatelea, dar pe urmă tot la gajuri am ajuns...

Maşka dădu din cap şi Iulka se întoarse, zâmbind, spre perete şi adormi.

Maşka privi în jur — toţi dormeau, respirând zgomotos. Galea Romanova îl îmbrăţişa pe Kostea Patruşev, iar Marinka Travkina — pe Oleg. Chiar în faţa Maşkăi, pe duşumea, pe nişte scurte îmblănite de oaie, dormeau Steklov şi Saşka Berdîşev. Steklov strâmba din nas în somn, răsufla sacadat pe gura copilăros întredeschisă. Îşi pusese o mână sub obraz, şi în clipa aceea era parcă un copilandru de doisprezece ani. „Prostul“, îşi spuse Maşka şi-şi închise ochii.

Era pe punctul de a aţipi când auzi deodată o bătaie precaută în uşă. Ascultă cu atenţie. Toţi dormeau. Se auzi iarăşi bătaia în uşă. „Knock, knock, Neo.“

Maşka se sculă şi porni spre uşă. Intră în vestibul şi trase ivărul.

În prag era Anton, înfăşurat într-o scurtă impermeabilă, prea largă pentru el.

— Bună..., zise Maşka, perplexă.

— Salut, răspunse Anton cu glas scăzut.

— Intră...

Anton clătină cu gravitate din cap şi intră, păşind cu grijă. Maşka închise uşa şi intră în cameră. Se culcă din nou lângă Iulka Muhina.

Anton privi în jur. Pe vechea canapeluţă dormea Naska, înfăşurată într-o pătură. El păşi tiptil într-acolo, apoi se culcă alături de ea şi o îmbrăţişă precaut. De parcă s-ar fi temut că se va trezi şi îl va alunga.

„Ce-i cu ritualurile astea?“ se minună Maşka.

Naska începu să se foiască, se întoarse şi, brusc, deschise larg ochii. Ea şi Anton stăteau atât de aproape unul de altul, încât buzele li se atingeau. El îşi pierdu capul definitiv, tot restul corpului i se încordă. Naska îl privi un timp nedumerită, dar când Anton o sărută, se dezmetici.

— Nu face asta, Toha.

— De ce? şopti el fierbinte şi tânguitor.

— Acum suntem prieteni...

— Şi ce dacă?

— Prietenii nu fac asta.

Anton vru s-o întrebe ce fac în cazul dat prietenii şi dacă există oarece reguli de conduită pentru prieteni, poate sunt scrise pe undeva? În loc de asta însă, piui:

— Te iubesc.

Naska se strâmbă şi se depărtă cu grijă de el.

— Toha, înţelegi tu, mie îmi place alt băiat...

La început, Anton nu înţelese, dar când sensul ajunse la înţelegerea lui, avu senzaţia că zboară undeva în jos, în noroi, agăţându-se de pereţii de beton ai unui puţ. Naska îl privea. „Ca un prieten.“

— Cum aşa, de tot? întrebă Anton sufocându-se.

— De tot.

— Pentru totdeauna?

Naska dădu afirmativ din cap.

— Şi eu? Eu ce să fac?

Disperarea începu să-l absoarbă, Anton încerca să se agaţe de ceva, dacă Naska ar spune măcar ceva... ceva dătător de speranţă, ar fi o ieşire... Dar mâinile-i alunecau, nu găseau nici cel mai mic ciot de care să se agaţe.

— Nu ştiu ce să faci.

De parcă i-ar fi retezat mâinile cu toporul. Trosc — şi gata!

— Bine, dar tu..., exclamă Anton şi amuţi.

Ar fi vrut să spună că Naska e cel mai preţios avut pe care îl are, că numai ea îl cunoaşte şi îl înţelege, că nimeni niciodată nu-i va lua locul, pentru că... Dar vorbele i se

împotmoliră în gât. Şi Naska i le putea citi doar în ochi. Dar ea nu voia asta.

Anton suspină sacadat. Îşi lipi buzele de umărul Naskăi. Îi şopti:

— Fără tine mă prăpădesc.

— Dar mă ai. Ca prieten...

Naska îl mângâie pe păr. Cu grijă, de teamă să nu-i dea speranţe.

— Promiţi?

Naska îl privi în ochii larg deschişi, de culoarea chihlimbarului, cu gene umede, şi spuse:

— Promit.

Era jurământul lor cel mai cumplit. Şi Anton se simţi mai bine. Nu mult mai bine. Dar, oricum. El coborî lunecând de pe canapeluţă — prietenii nu dorm împreună (cine-o fi zis tâmpenia asta?) şi se aşeză pe podea. Îl înţepau umerii izbiţi de beton. I se uscase gâtlejul. Stomacul, în zona plexului, era parcă apăsat de pietroaie — şi totuşi, în el pulsa „dar mă ai... mă ai...“ „O să mă prăpădesc“, gândi Anton. Aşteptă ca Naska măcar să-l mângâie pe cap, dar ea se întoarse şi-şi închise ochii. Prietenii nu se mângâie unul pe altul pe cap. Dracu' ştie atunci ce fac în general prietenii.

6

Samson duhnea a hrană pentru câini. Svetkăi mirosul ăsta îi făcea greaţă. Mai ales dimineaţa, când o împungea cu botul în faţă, după care o lingea cu limba lui lungă şi rozalie, de parcă ar fi frecat-o cu o cârpă. Blana lui Samson mirosea şi ea acriu, încât dimineaţa Svetka se sufoca pur şi simplu.

Telefonul începu să sune. Samson urlă fericit şi se porni să latre aprig. Fără să-şi deschidă ochii, Svetka trase receptorul din furcă şi şi-l lipi de ureche.

— Alo...

— Eu sunt.

— Salut...

— Salut. Ţi s-au cărat babacii la serviciu?

Sverka dădu afirmativ din capul înfundat în pernă.

— Îhî...

— Vin imediat.

— Îhî...

În receptor se auziră păcănituri sacadate. Svetka vârî receptorul sub pernă.

Trebuia să se târâie afară din pat, să se spele pe dinţi şi pe faţă. Ora şapte... Colocviul la literatură universală e la douăsprezece. Ar fi putut dormi până la zece, dar era greu să-i explici lui Serîi că e mai bine să dormi decât să te regulezi.

Svetka se lăsă să lunece pe podea. Samson începu să dea bucuros din jumătatea lui de coadă. Pe când era pui, crezuseră că e terrier negru şi-i tăiaseră coada. Cu trecerea timpului se vădise că Samson e un fel de ogar german, dar nu-i mai putuseră coase coada la loc.

Nu era apă caldă. O dureau dinţii. În gură îi persista gustul pastei de dinţi indigene Signal. Pe după urechi păru-i stătea zburlit în toate direcţiile, iar pe frunte-i stătea lipit compact. Svetka şi-l netezi cu apă. Apoi îşi pulveriză pe gât apă de colonie şi se dădu pe obraji şi pe buze cu cremă antirid. Alta n-avea.

Nici mic dejun n-avea. Restul de cafea şi-l făcuse mama în ajun, atunci când tata plecase trântind uşa în aşa hal, de-ai fi zis că vrea s-o facă fărâme. Lângă găleata de gunoi era castronul de aluminiu al lui Samson, cu resturi cafenii uscate pe margini. Mama uitase ieri să bage salamul în frigider, şi acum avea o nuanţă verzuie. Dar Samson îl hăpăi cu plăcere.

Svetka luă o franzelă şi trecu în living. Se aşeză în faţa televizorului. Îl porni pe canalul cinci, acolo avea MTV-ul. „Mare petrecereeee-i acasă la DeŢl!“ Svetka începu să ciupească şi să mănânce franzela.

Îl cunoscuse pe Serîi la admitere. Fuseseră împreună la lucrarea scrisă. Apoi stătuseră împreună la coadă la exame-

nul de istorie. Serîi purta o cămaşă albă, era palid precum cămaşa aceea, şi era chel. În sensul de ras în cap. Capul îi era indecent de golaş şi rugos. Serîi uitase să-şi aducă pix, şi Svetka îi dăduse pixul ei de rezervă. Nici că i-l mai înapoiase vreodată.

Svetka nu luase examenul şi fusese nevoită să plătească pentru studii. Maică-sa turbase de furie.

Serîi obţinuse cincisprezece puncte şi luase examenul. Stătea pe trepte şi fuma. Parcă nici nu se bucura. Svetka stătea lângă el şi era îngrozitor de tulburată.

— Cum te cheamă? o întrebase Serîi.

— Sveta... Reabova.

— Pe mine — Serîi.

Tot acolo, pe trepte, îl cunoscuseră pe Oleg — el făcuse paisprezece puncte. Şi el era „admis". Apoi aflaseră că Oleg e fan al formaţiei Oasis. Serîi era şi el înnebunit după Oasis. Svetka nu ştia ce-i aia, dar se declară şi ea fan Oasis. Oleg o privise atunci cu interes, şi Svetka îi văzuse ochii — limpezi, aurii. Şi buclele îi erau aurii. Nenorocitul...

Apoi Oleg şi Serîi o conduseseră până în staţie şi o urcaseră în autobuz. Iar ei doi se duseseră la o bere. Ca să sărbătorească întâlnirea istorică — sigur, la vremea aceea încă nu ştiau că este istorică. Fusese doar un pretext.

Peste o lună îşi alcătuiseră deja propria formaţie şi începuseră să cânte în doi la subsolul imobilului în care locuia Serîi. Serîi era basist, Oleg — chitarist. Compuseseră atunci un cântec totalmente ţicnit, pe care-l cântau peste tot. „În praful roz se prelinge apa, respiră din adânc, şi venele ţi se vor sparge... Nicicând a mea tu nu vei fi, nicicând al tău eu nu voi fi!" Cu cântecul ăsta deveniseră starurile tuturor bairamurilor posibile, iar Svetka era mândră că, până una-alta, era singura care-i cunoştea „atât de îndeaproape". Şi, în plus... se înamorase de Oleg.

Ora opt... Svetka se duse la baie şi-şi pudră obrajii. Începu să-şi machieze ochii cu dermatograf. Avea ochi de un verde

pal, cu gene spelbe. Îi era somn. Serîi tot nu se arăta. După ce se rujă, Svetka începu să facă ordine. N-ar fi vrut ca Serîi să vadă dezordinea din casă. Voia ca Serîi s-o considere zână.

Oleg nu-i răspundea cu aceleaşi sentimente, de altfel, Svetka nici nu-şi permitea iniţiative în direcţia asta. Până una-alta. Când însă începu să vadă buclele lui Oleg pretutindeni, când băgă de seamă că din statutul de „prietenă a formaţiei“ devine treptat „doar o colegă de an“, hotărâse să ia frâiele în mâini. La cursuri stătea tot timpul lângă Oleg, el o conducea până-n staţie. Dar după acel „Salut — Salut“ nu se petrecea nimic. Svetka se consola cu gândul că Oleg e ocupat cu formaţia şi cu studiul. Cu formaţia, da, cu studiul însă — ha-ha, vezi să nu.

El şi Serîi au dibuit un baterist, un fumător înrăit, tot numai piercing şi tatuaje. L-au găsit în ultima bancă. Era Anton. Cu Anton treburile le-au mers mai bine, curând au început să fie invitaţi să cânte prin cluburi. Au devenit mari duri. Iar pe Svetka, fireşte, au uitat-o. Măcar că nici înainte n-o prea băgau în seamă.

Apoi toată formaţia fusese la un bairam acasă la Anton. Svetka se îmbătase şi se hotărâse. Se aşezase lângă Oleg şi-i spusese, plonjând parcă într-o bulboană:

— Oleg... Eu... Eu te iubesc.

Oleg o privise descumpănit pe Svetka. Ea aştepta. El se ridicase şi se dusese la bucătărie să fumeze.

Fusese cel mai împuţit moment din viaţa de şaptesprezece ani a Svetkăi.

În timpul aceluiaşi bairam se regulase cu Serîi (de fapt, nu doar cu Serîi) şi începuse să se considere iubita lui. Deşi, probabil, Serîi n-o considera ca atare. Dar tot era bine că măcar nu protesta.

Se întâlneau şi se regulau. Uneori Svetkăi i se năzărea că-l iubeşte. „Când ţi se năzare ceva, fă-ţi cruce!“, spunea bunica.

Lui Serîi nu-i plăcea Samson. Spunea că-i cade părul şi că duhneşte. Svetka era de acord. Câinele era însă un fleac din pricina căruia nu merita să te cerţi.

Svetka nu avea alţi prieteni în afară de Iulka Muhina, o colegă de an, şi de Valea Kliueva din Magnitogorsk, pe care o cunoscuse prin corespondenţă pe bază de pasiune comună pentru Di Caprio. Deşi acum nu mai înţelegeau ce anume le plăcuse atât de mult amândurora la tipul ăsta.

La ora nouă începu la televizor *Comisarul Rex*. Stăpânul lui Rex, Moser, aducea puţin cu Serîi. Numai că Serîi era ras în cap, pe când Moser avea chică.

I se făcu sete. Svetka bău pur şi simplu apă fiartă cu zahăr. Samson se culcă pe covoraşul de lângă uşă.

Svetka se culca cu Serîi şi se gândea la Oleg. Serîi era în permanent contact cu Oleg, deci într-un anume sens Serîi era Oleg. Oarecum. Totuşi, se vizitau. Ce tâmpenie.

Cu puţin timp în urmă, la alt bairam, Svetka „se apropiase" de încă o parte din Oleg — de bateristul Anton. Anton venise ca vai de steaua lui, cu o ureche sfâşiată. Se aşezase pe canapea şi se pusese pe băut. Arăta destul de jalnic. Era şi aşa un tip pirpiriu şi posac. Avea cercei în ambele urechi, în nas, într-o buză, în sfârcuri şi în buric. Chestia asta era kinki. Şi mai era şi tatuat pe toată spinarea. Asta-i plăcea Svetkăi la el. Dar Anton n-o lăsa să se apropie prea mult — în general, nu prea lăsa fetele să se apropie. Doar pe Naska.

În noaptea aceea, lui Anton i se rupea de tot pe lume şi mai era şi beat criţă. Svetka, la fel. Ea se aşezase la picioarele lui şi îi descheiase pantalonii. La început, Anton stătuse aşa, adormit. Apoi se uitase cu mirare în jos, închipuindu-şi, pesemne, că visează. Un tâmpit de vis erotic.

Serîi n-a aflat nimic. Dar şi dacă ar fi aflat... Şi el lucra „pe două fronturi". Şi, probabil, chiar pe mai multe. Doar era starul cartierului.

Ora zece. Svetka începu să-şi adune cărţile şi caietele pentru facultate. Nu repetase la literatură universală. Mai ducă-se şi dracului. Samson lătra. Carnetul de note se lăfăia sub pat. La televizor, Nike Borzov îi promitea Svetkăi: „Te voi iubi mereu...“

Ora unsprezece. Svetka ieşi din casă şi o luă spre staţie. Autobuzul veni cu mare întârziere. Iar când veni, era plin ochi.

Douăsprezece. Svetka stătea pe culoar şi citea febril despre romantismul german. Trecură pe lângă ea Oleg şi Serîi.

— Salut!

— Salut! răspunse Svetka şi-şi muşcă buzele.

— Tu, ştii... N-am putut. Altă dată.

— Îhî...

— Bun, e-n regulă, îi zise vesel Serîi. Tu ce mai faci?

— Bine...

— Super. Şi Samson?

— Samson a crăpat.

— Perfect. Păi, Oleg şi cu mine am plecat. Noi dăm mâine colocviul. Iau conspectele tale mai târziu, bine?

Svetka încuviinţă din cap. I se năzări brusc că duhneşte a hrană pentru câini. Serîi îi zâmbi. Totul era OK.

7

Galea Romanova şi Iulka Muhina s-au dus seara pe Dig. Luaseră toate examenele, toate colocviile, ba îşi predaseră şi lucrările de an. Îşi predaseră carnetele de student şi permisele de intrare la bibliotecă. Dăduseră tot ce era de dat şi acum erau într-o stare de fericită prostraţie. Nici măcar să bea n-aveau chef. Ieşiseră să respire pur şi simplu.

Soarele scălda zidurile clădirilor într-un portocaliu intens, în aer plutea mireasmă de flori şi amurg. Pe Dig treceau cai — cincizeci de ruble pentru iniţierea în tainele lumii animale.

Fetişcane nervoase, cu picioare bronzate, ţineau caii de dârlogi, plimbând pe ei nişte mujici turmentaţi. Caii îşi rodeau zăbalele şi urinau pe trotuar. Nişte băbuţe umblau prin mulţime şi adunau sticle goale, pe care le vârau în sacoşe. Câţiva puradei murdari le făceau concurenţă.

O mulţime de oameni forma un semicerc în faţa cafenelei de vară. Galea şi Iulka se apropiară şi ele.

„Aceeaşi apă la robinet, acelaşi scaun şchiop de-un picior..." cânta un puştiulache scund, îmbrăcat într-o cămaşă lungă, rotindu-şi ochii speriaţi. Semăna cu Ceburaşka[1]. Tot acolo tronau nişte tobe, un sintetizator şi două amplificatoare. Pe unul din ele şedea basistul, cu picioarele atârnând. La clape era un puşti cu caschetă, fuma şi cânta. În tobe bătea un ochelarist chel. Lângă el îşi legăna capul ca un cal, în ritmul muzicii, chitaristul — purta un tricou pe care scria „Nirvana". Mai era şi un saxofonist gras — ăsta şedea pe un scaun. În faţa lor dansau pe muzica asta nişte puşti abţiguiţi.

— Super, spuse Iulka.

— Super, se declară de acord Galea.

Cei din jur gândeau, în linii mari, cam la fel. Ceburaşka simţea asta şi zbiera avântat în microfon, horcăind şi mugind. Băiatul cu caschetă îi ţinea isonul şi râdea — să fi avut vreo cincisprezece ani, nu mai mult. Saxofonistul cel gras râdea şi el. Toboşarului îi sclipeau ochelarii şi îşi scosese limba de atâta râvnă.

— Îmi amintesc de hip-hopii noştri, spuse Iulka.

— Care hip-hopi?

— Păi, Oleg şi trupa lui.

— Şi ce, asta-i rău? întrebă Galea şi se întoarse nedumerită.

— A, nu, de ce. Şi ăştia-s mişto, şi nici trupa lui Oleg nu-i rea....

---

[1] Ceburaşka, personaj hazliu, imaginat ca un animăluţ nostim, erou, de cele mai multe ori alături de Ghenka-Crocodilul, al anecdotelor şi glumelor.

Apoi, după o clipă de gândire, spuse:

— Nu... Ai lui Oleg sunt mai mişto, pe bune...

„Culcă-te, odihneşte-te şi ascultă ce-ţi voi spune“, începu Ceburaşka. Fetele se porniră să zbiere. Îi iertau lui Ceburaşka lipsa vocii, de dragul muzicii şi al lucrurilor plăcute de care ea le amintea.

— Potoleşte-te şi închide gura, dădea Galea din buze odată cu el.

Iulka îi zâmbi.

Îi priveau pe muzicanţi. Şi au văzut. Brusc, de parcă s-ar fi izbit cu capul de un zid.

Iulka l-a văzut pe basist. Basistul şedea şi privea, ca rupt de lume, drept înaintea lui. Părea să aibă vreo douăzeci—douăzeci şi patru de ani. Pantaloni albaştri şi tenişi. Tricou alb şifonat şi pălărie albastră de pai. Chipul lui exprima un calm desăvârşit, de-a dreptul olimpian. Ai fi zis că dacă totul în jur ar exploda şi s-ar nărui, el ar rămâne în continuare aşa, aşezat pe amplificator, privind în gol, clătinând din cap în ritmul muzicii şi plimbându-şi degetele pe strune. Gura Iulkăi se deschisese cam prosteşte. În timpul ăsta, basistul îi aruncă o privire toboşarului şi îi zâmbi.

Asta o termină pe Iulka.

Se amoreză instantaneu de el din pricina unui singur zâmbet. Dar ce zâmbet! Cel mai tandru, cel mai copilăros, cel mai modest zâmbet pe care-l văzuse Iulka vreodată. Ca-n cântecul lui Bon Jovi: „I will love you... Aaaaal-ways!“ Iulka... îşi pierdu minţile pe bune. Îşi zicea că, dacă în cele mai sumbre momente ale vieţii ei i s-ar fi zâmbit ASTFEL, „mai uşoar i-ar fi fost să trăiască, mai veselă viaţa i-ar fi fost“. Nu de rahat, cum era în general.

Iar Galea l-a văzut pe băiatul cu caschetă. Era mărunţel de statură, îi ajungea probabil Galei până la umăr. De sub caschetă îi ieşeau buclele bălaie. Avea nas coroiat şi gură mare. „Ce purceluş adorabil!“, gândi Galea. Avea poftă să-l atingă.

— Ia uite! zise Iulka, împungând-o cu cotul.

— Ce-i? întrebă Galea, venindu-şi în fire.
— Basistul! îi şopti Iulka în ureche, cu veselă disperare.
Galea îl privi conştiincios pe basist. O faţă suptă, posacă, un tip care şade acolo ca lovit cu leuca.
— Ce-i cu el?
— Mişto tipul, nu crezi?
Galea se frecă la nas şi vorbi nesigură, ca să nu işte un conflict:
— Păi, ştiu şi eu... nu ştiu... Băiatul de la clape e mai mişto.
Iulka îl privi — un puşti destul de înfumurat pentru anii lui, aducea cu un brotac.
— Nimic special...
Amuţiră amândouă o bucată de vreme. Apoi Galea observă, precaut:
— Slavă Domnului, avem gusturi diferite.
— Aşa e! se declară pe loc de acord Iulka.
Aşadar, nu basistul era nasol, gustul Galei era... diferit.
Fetele se înveseliră, iar Ceburaşka îşi luă cascheta de pe claviatură şi porni să strângă bani. Privea oamenii cu o căutătură speriată, iar oamenii îi puneau acolo bancnote de câte zece ruble.
— Vreau să fac cunoştinţă cu ei, spuse Galea.
— Şi eu.
— Cum facem?
Iulka rămase pe gânduri. Nu făcuse niciodată cunoştinţă cu cineva aşa, pe stradă, dar, pe de altă parte, nici nu întâlnise vreodată ASEMENEA basişti. Cel mai simplu era să se apropie de el şi să-i spună ceva, dar lângă basist se adunaseră deja patru fete, care aşteptau, doar-doar o s-o aleagă pe vreuna dintre ele. Iulka nu voia să fie a cincea. Deşi cinci este un număr norocos. Iulka îl privi pe basist. El trăia undeva, în propria dimensiune. Nu le acorda atenţie nici Iulkăi, nici celor patru.

Spre miezul nopţii, publicul începu să se risipească, deşi noaptea albă era încă îndeajuns de luminoasă. Muzicanţii îşi

strângeau cablurile. Galea se topise pe undeva. Iulka se așezase pe un parapet scund de piatră și privea apa, întorcându-și capul. Se răcorise. Brusc, țâșni de niciunde Galea — nebună de fericire, cu băiatul de la clape de braț.

— Faceți cunoștință! strigă ea vesel. El e Stasik!

— Bună, spuse Stasik.

— Salut, îi zâmbi Iulka.

Stasik se uita când la ea, când la Galea, ce-și zicea, uite, a ieșit soarele și pe strada mea — am deja fani. Fetele aflară că el era numitul WildWildDen de pe chat. Galea râdea, lipindu-se de Stasik. Se pare că ei doi apucaseră să ia la bord pe undeva. Fetele celelalte, mai puțin băftoase, se așezaseră pe treptele de piatră din apropiere și o priveau pizmașe pe Galea.

— Stasik o să-ți facă cunoștință cu basistul ăla, îi promise Galea. Da, Stas?

— Sigur... Pot și-acum.

— Lasă, zise Iulka speriată, dar era deja prea târziu. Galea o înșfăcase și o târa prin mulțimea adunată în jurul muzicanților. Basistul și toboșarul stăteau la o bere.

— Max, Bob, faceți cunoștință, făcu Stasik prezentările. Ea e Galea, și ea e...

— Iulia, îi suflă Galea.

— Iulia.

Toboșarul întinse mâna, fetele i-o strânseră pe rând. Basistul le privi, dar chipul lui rămase tot impasibil.

Peste o oră, întreaga formație, plus Iulka, Galea și încă patru fete (cele care așteptaseră) erau la Cocină și beau. Iulka se așezase lângă basist. El le zâmbea tuturor fetelor pe rând și bea bere amestecată juma-juma cu votcă.

— N-are rost să le amesteci, îi spuse una dintre fete, Elvira.

— Mi se rupe...

Și chiar așa, i se rupea și i se brehănea de toate.

Iulka tăcea, cu o expresie nătângă pe figură. Galea se cherchelise și se săruta cu Stasik. Pe Bob, toboșarul, priveliștea îl distra la culme.

Apoi au stat cu toţii o vreme aşa, ca năuci, iar basistul o îmbrăţişă pe Iulka. Pe ea o străbătu un fior din cap până-n călcâie. „E ireal!“, gândi ea, sufocată de fericire. Basistul îi zâmbi. Cu zâmbetul acela. Şi Iulkăi îi fugi pământul de sub picioare.

— Haidem la mine, îi propuse basistul.

— Haidem, acceptă Iulka cu voce răguşită, necrezându-şi urechilor.

Pur şi simplu nu putea crede că poate fi atât de simplu — într-o singură zi, brusc, totul. Un asemenea concentrat de viaţă!

Nu-şi mai amintea cum ieşiseră din club, cum prinseseră o maşină, cum urcaseră până la etajul patru.

Îşi venise în fire pe canapeaua basistului. El se aşezase alături. În faţa lor lucea palid televizorul. Abia veniseră, probabil. Basistul începu să se dezbrace, apoi o întrebă:

— Tu de ce stai?

— Dar ce să fac? icni Iulka speriată.

— Dezbracă-te.

— De ce?

Basistul amuţi mirat, apoi se ghemui pe vine în faţa Iulkăi:

— Pentru ce ai venit aici?

— Pentru tine.

— Atunci, dezbracă-te!

— Şi ce-o să facem, o să ne regulăm? se sperie iarăşi Iulka.

— Ţi-am propus să vii cu mine, ai fost de acord, rosti basistul sacadat.

— Oriunde în lume m-aş duce cu tine, dar n-o să mă regulez cu tine, îi spuse franc Iulka.

Basistul se scărpină în cap. Se vede treaba că încă nu fusese pus într-o situaţie atât de idioată. Îşi îmbrăcă tricoul şi se aşeză alături de ea.

Au rămas aşa o vreme. Basistul îşi aprinse o ţigară. Apoi duse ţigara spre buzele ei. Fumau împreună o singură ţigară. Doi oameni care nu se cunoşteau absolut deloc. Iulka îşi

ieşise din minţi. Basistul puse muzică. „My baby got the bends, we don't have any real friends..."

— Vreau să mă culc, spuse Iulka.

Basistul se pierdu definitiv. În loc s-o dea afară, începu să-i aştearnă Iulkăi pe canapea. El îşi aşternu pe jos. „I wish I could be happy, I wish I wish, I wish that something would happen..." Iulka se culcă şi ea şi îşi închise ochii. Canapeaua era încăpătoare, ar fi avut loc trei inşi pe ea. Basistul o privi.

— Culcă-te aici, îl chemă ea cu voce răguşită.

Tipul îi plăcea îngrozitor, ca un salt de pe acoperiş. „I will love you... always".

Basistul îşi scoase tricoul şi se cuibări lângă Iulka. Apoi ea îl trase sub pătură. Lui îi pieri definitiv curajul. Nu ştia ce să facă, să insiste, sau ce? O întrebă:

— De fapt, cum te cheamă?

— Iulia.

— Pe mine — Max.

— Ştiu...

— De unde-ai apărut aşa cum eşti, Iulia? întrebă speriat basistul.

— Trăiesc aici dintotdeauna. Doar că nu ne-am întâlnit până acum...

— Slavă Domnului...

— Cânţi grozav, spuse precaut Iulka şi se chirci lăuntric.

Venise într-o casă străină, era culcată acum într-un pat străin şi îl bate la cap pe un bărbat străin.

— Mulţumesc, spuse basistul şi zâmbi. Dar tu cu ce te ocupi?...

— Sunt studentă. În anul doi. Tocmai am terminat sesiunea.

— Ai optsprezece ani?

— Am. Dar tu?

— Douăzeci şi trei.

Păstrară un timp tăcerea. Le era somn. Basistul căscă.

— Dar ce fel de formaţie e asta a voastră? întrebă Iulka abia ţinându-şi deschise pleoapele grele de somn.

— Una corcită, zise zâmbind somnoros basistul. Eu fac parte din alta...

Au adormit curând, strâns îmbrăţişaţi, ca doi oameni atât de dragi unul altuia, încât le e teamă să nu se rătăcească în viaţă unul de altul. Întotdeauna se întâmplă aşa când e vorba de tineri chercheliţi.

În zori, Iulka se trezi pe pieptul gol al basistului şi nu-i veni să-şi creadă ochilor. Stătea aşezată pe canapea şi nu credea. Dar deloc. Basistul respira regulat. Iulka îi privi cu nesaţ. Îl adora. Dar nu putea crede că se poate petrece totul aşa. Într-o singură zi. Hocus-pocus — şi totul deodată! Iulka îşi zicea că or s-o omoare ai ei acasă. Se sculă binişor, îşi luă poşeta şi plecă, străduindu-se să nu facă zgomot. Mai târziu, când povestea toate astea, spunea că habar n-avusese ce face. Plecase pur şi simplu acasă. Nu crezuse, pur şi simplu. În concentratul de viaţă.

Trei zile mai târziu, Iulka şi Galea s-au dus din nou să se plimbe pe Dig. Iulka era deprimată în asemenea hal, încât Galea decisese să-i aerisească puţin creierii.

Pe Dig era iar o mulţime de oameni. Ceburaşka & co. erau iar în vervă.

Iulka îl văzu pe basist. Era aşezat pe un amplificator, îşi legăna picioarele şi capul. Chipul lui nu exprima nimic şi zâmbea. Alături se instalaseră trei fete şi beau bere. Alte două dansau. Iulka îşi făcu loc, ca un zombie, până în faţă. Se înălţă. Basistul n-o văzu. Se uita la ea şi n-o vedea. Sau, poate, nu voia s-o vadă. Iulka rămase aşa o oră întreagă. Ceburaşka în timpul ăsta cântă zece melodii şi strînse două caschete cu bani. Basistul trăgea cu ochiul spre fete. Spre cele trei, cu berea.

Iulka se întoarse şi plecă. Sufletul îi era cuprins de un sentiment oribil, parcă i s-ar fi smuls o bucată de carne din ea, sau parcă ar fi fost scuipată de sus. Mare nevoie avea basistul de ea. Avea acum trei bucăţi... poate chiar mai multe.

El le duce acasă. Le reglează. Cum a vrut să facă şi cu Iulka. Poate ar fi trebuit să accepte?

Basistul privi în urma Iulkăi. Parcă o mai văzuse undeva. Dar unde — nu-şi amintea.

8

Pe tavan se legăna ritmic umbra unei crengi. Mirosea a ploaie şi a fum de ţigară, dar nu pătrunzător, doar ca un fond. Naska privea umbra de pe tavan. I se părea că tavanul coboară şi din cauza asta ea respiră mai greu... Apoi, mai uşor. Umbra se legăna ca o mânuţă îndoită de copil... Naska se chirci sub pătură, atinse umărul cald al lui Paşka. El respira alături, pe el nu cădea tavanul. Naska se aşeză pe pat.

În ajun se plimbaseră prin dumbravă. Apoi se duseseră în Parcul Tineretului, se dăduseră o dată pe montagne russe (Paşka mai vrusese o dată, dar picioarele Naskăi se muiaseră şi-i tremurau mărunt), băuseră bere, apoi se duseseră la Paşa „să bea un ceai".

Naska n-avusese niciodată noroc la băieţi. Mai exact, ei nu aveau noroc cu ea. Dar nici ea. Se îndrăgostea de câte unul (de cel mai ciudat — chiar aşa putea fi catalogată alegerea ei: nu frumos, nu deştept, ci chiar aşa, ciudat), dar nu ştiu cum se făcea că acesta era deja îndrăgostit de o colegă de clasă (vecină, prietenă, star de cinema) în taină şi pentru totdeauna. Sau nu era îndrăgostit, dar era, oricum, prea prins cu prietenii, cu munca, cu heroina. Naska nu-şi putea pur şi simplu înţelege inima — sau, poate, nu inima era cea în sarcina căreia cădea dragostea, ci o anume celulă din creier — da, mai curând, asta era — şi aşa se face că întotdeauna nimerea „peste cine nu trebuia". În jur se învârteau şi alţi băieţi, sigur, nu foarte mulţi, dar totuşi... Naska voia să-i iubească — dar să iubească din cei accesibili, ca să nu sufere. Cu unul dintr-ăştia, Vova, fusese odată la o întâlnire. Erau într-a zecea, colegi de clasă. Amicele se

culcau deja cu băieţi, povesteau care mai de care despre tot felul de poziţii şi despre ce-o să spună mama, pe când Naska nici măcar nu se sărutase cu vreunul. O proastă. S-a dus cu Vova. Să se plimbe în parcul din apropiere. Se pare că şi Vova ieşea pentru prima oară „cu gagica lui“. Fuma nervos şi înjura mai mult ca de obicei. Făcuseră un tur prin dumbravă, apoi se aşezaseră pe o bancă. Vova tăcea. Naska, la fel. Apoi el o îmbrăţişase şi încercase să o sărute.

Naskăi i se făcuse silă şi milă pînă la lacrimi de ea însăşi. Ţâşnise de pe bancă şi fugise din parc, hoinărise multă vreme pe străzile întunecate, iar când se întorsese acasă se spălase bine de tot pe dinţi, de două ori, chiar şi cu săpun. Cu asta, pusese punct întâlnirilor.

Apoi se obişnuise cu gândul că „toate amicele s-au risipit în tăcere cu perechile lor, numai eu am rămas singurică în seara aceasta“. Citea acasă. O pasiona în general astronomia, şi împreună cu o prietenă de-a ei, Liudka Kolosova, privea stelele prin telescop. Apoi desenau împreună în caiete constelaţiile. Nici Liudka n-avea noroc la băieţi — era rotofeie şi îngrozitor de complexată pe chestia asta. Naska nu era rotofeie. Era subţirică, zveltă şi foarte ruşinată de propria persoană. Cine ştie de ce.

La Paşa acasă nu exista ceai. Băuseră gin şi vin, dar nu foarte mult. Exista în schimb o găleată cu fragi culese de Paşka şi de maică-sa în ajun. Naska băuse, mâncase şi se ameţise. Apoi se mutaseră din bucătărie în cameră. Paşka pusese *Truman Show*, cu Jim Carrey. Un film care nu prea predispune la intimitate, şi totuşi, după zece minute Naska şi Paşka se şi sărutau. Paşka îi scosese apoi fusta şi chiloţii, el se descheiase la şliţ şi se regulaseră aşa, fără să se dezbrace complet. Apoi făcuseră ordine pe canapea, se dezbrăcaseră şi continuaseră.

Când intrase la Universitate, Naska nu se mai gândea la alte relaţii amoroase — se obişnuise deja cu ideea că n-o să

aibă pe nimeni. Sigur, nu pentru veşnicie, ci concret, doi-trei ani de-acum încolo. Împuţită idee, sigur, dar... Ar trebui să-şi smulgă celula aceea din creier. Dar cum?

Naska stătea în rândul întâi, lua notiţe la cursuri, le repeta acasă şi reuşise deja să ia trei note maxime la rusă şi să scrie un referat când îl cunoscuse pe Anton.

Grupa lor avea examen la istorie; în opinia profei de istorie, cu cât îţi verifica mai îndelung şi mai amănunţit cunoştinţele, cu atât era mai bine pentru toată lumea. Aşa încât coada se întindea pe tot culoarul. Naska îşi omorâse timpul în bibliotecă şi intrase la examen printre ultimii. Aşa că a prins-o la facultate ora şapte seara. Nu era singura, fireşte. Mai rămăseseră Lioha Petrov, Kostea Patruşev, Iulka Muhina şi Anton. Aproape nici nu se cunoşteau unul pe altul, acolo însă se împrieteniseră. Aşteptarea îi uneşte pe oameni. Lioha le-a povestit tot felul de grozăvii care, chipurile, îi aşteaptă pe studenţi în prima sesiune. Kostea se speriase pe bune, Iulka râdea nervos şi încerca să glumească, după care le povestise cum fusese ea vara trecută la ţară şi era cât pe ce să se înece. Naska se lăsase pătrunsă de acest spirit al iubirii universale şi al amiciţiei studenţeşti. Examinaseră atunci piercingurile lui Anton — avea câte trei în fiecare ureche, unul în nas şi unul într-o sprânceană.

Apoi intrase la examen Iulka, după ea — Kostea şi Lioşa. După ei — Anton. Naska rămăsese ultima şi-i era egal cu cât o să-l ia. Murea de foame. Afară se lăsase un întuneric dens, albăstrui. Brrr...

Anton ieşise şi intrase ea, ţinându-şi în faţă conspectele, în mâna întinsă. Profa de istorie fuma şi se uita la perete. Nici măcar nu s-a întors spre Naska. Apoi i-a luat totuşi conspectele, i-a pus vreo două întrebări despre nişte date. Deasupra buzei de sus a profei lăstăreau nişte firicele aspre, avea o privire de spaniel bătut.

Naska ieşise, în sfârşit, şi oftase. Pe culoarul pustiu se aşternuse o tăcere insinuantă. Lângă un perete stătea ciucit Anton. La vederea Naskăi se ridicase grăbit în picioare.

— Ce faci aici? se minunase ea.

— Te aştept, răspunsese Anton pe un ton, nu se ştie de ce, vinovat. E târziu.

Naska rămăsese cu gura căscată. Anton îşi vârâse mâinile în buzunare şi pornise alături de ea. Coborâseră, Naska îşi îmbrăcase geaca, Anton tăcea şi se uita într-o parte. În staţie, o întrebase:

— Tu încotro mergi?

— La Decembriştilor.

Autobuzele nu veneau. Adică, veneau, dar nu cele de care avea nevoie.

Au aşteptat în staţie jumătate de oră, apoi Anton îi propusese:

— Hai mai bine s-o luăm pe jos. Te conduc.

— Bine, hai, se învoise Naska.

Mergeau în tăcere unul lângă altul. Într-un târziu, Naska îl întrebase (întrebarea era absolut idioată, dar toţi şi-o puneau unul altuia ca nişte papagali):

— Câte puncte ai luat?

— Paisprezece. Tu?

— Cincisprezece...

— Bravo ţie! se bucurase Anton.

Se bucurase cât se poate de sincer, de parcă Naska i-ar fi fost fiică sau, în cel mai rău caz, soră.

— Şi ţie bravo!

Izbucniseră în râs.

— Şi altfel, ce faci în afară de facultate?

— Păi, asta... muzică, răspunsese oarecum fâstâcit Anton. Sunt percuţionist, cânt şi la clape...

Ulterior, Naska aflase că, în afară de muzică, Anton era pasionat şi de piercing, şi de tatuaje, şi de iarbă. Sau heroină, la zile mari. Uneori, de toate laolaltă, plus berea sau votca. Anton şi amicii lui beau de stingeau, fumau pe căpiate, după care unul din ei se înţepa, şi cu acul respectiv îi mai dădea lui Anton o găurică-n ureche. Nu doar lui Anton, se-nţelege. Se înfiinţa urgent şi Gheşa — specialistul în tatuaje. Aşa că,

în general, viaţa era frumoasă, era o plăcere s-o trăieşti. Era distractiv.

Paşa transpirase şi era lipicios. Se duse să se spele, apoi se culcă. Alături. O sărută pe Naska şi-i ură „Noapte bună".

Naska nu voia ca Anton să se înţepe, şi Anton se lăsă de heroină. Dar nu socotea iarba ceva periculos. Când însă Naska îl rugase să-i dea şi ei să încerce, se încruntase şi-i spusese:

— Să nu te-atingi de rahatul ăsta, ai înţeles? Tu nu eşti aşa... Nu vreau s-ajungi ca ei...

Se referea la prietenii şi la cunoştinţele lui.

Dar pe prieteni îi ignora tot mai des (ei înţelegeau asta, nu se supărau şi nu se simţeau ofensaţi — pesemne aşa se comportă adevăraţii prieteni), o lăsase mai moale cu iarba şi cu muzica — şi asta ca să petreacă mai mult timp cu Naska. Să stea lângă ea când povesteşte despre constelaţiile ei. Să bea ceai împreună cu ea şi cu Liudka Kolosova. Ca apoi să rămână numai ei doi. Să stea îmbrăţişaţi ca nişte animăluţe în vizuină. La căldură. Drag cu drag. Nici măcar nu se sărutau. Stăteau pur şi simplu de vorbă.

Apoi chiar Naska a fost cea care l-a sărutat. Nu-i mai era silă, chiar dimpotrivă. Apoi au făcut dragoste pentru prima oară. La Anton acasă. Anton stătea pe pervaz cu jeanşii traşi pe pielea goală şi fuma. Naska bea cafea. Apoi îl privise.

— Ştii ceva, nu te-am văzut niciodată atât de fericit, îi spusese ea.

Anton oftase icnit, nu era în stare să descrie sentimentul acela care-i inundase întreaga inimă, mai bine zis, celula aceea din creier. Şoptise:

— Nu am fost niciodată atât de fericit...

Apoi se speriase la gândul că Nastea ar putea crede cine ştie ce şi se grăbise să se explice:

— Nu e vorba de sex, bineînţeles. Mai bine zis, nu-i vorba doar de asta... Eu... Eu fără tine mă prăpădesc.

— Şi eu.

Naska îl cunoscuse pe Paşa în anul doi. Stăteau împreună la bibliotecă. Apoi dăduseră unul peste altul la cantină. Paşka era în anul patru. Lucra pe undeva ca manager, dar părea mai curând un şcolar. Unul rău. Dar atât de chipeş. Şi, chestiune esenţială: plăcea tuturor cunoştinţelor Naskăi. Mai puţin Liudkăi Kolosova. Anton nu plăcea. Prea avea multe chestii „aiurea“. Se îmbrăca aiurea, vorbea aiurea, întârzia şi dispărea cu săptămânile. Naska auzea asta de la prietene şi de la colege de an, încerca să le schimbe părerea, dar se întâmplase exact pe dos — ele îi schimbaseră ei părerea. Pe când cu Paşa nu avea asemenea probleme.

— Steklov e *cool*! spuneau invidioase fetele, iar Naska se topea de fericire.

Steklov nu fuma, nu se droga, nu se îmbăta prin cluburi şi nu se tăvălea pe-acolo ca ultimul om. Anton în schimb compunea cântece. Despre Naska. Ei da, dar Paşka se pricepea să spună chestii drăguţe. Cu el, lucrurile erau simple.

Cu o săptămână în urmă, Naska o rupsese oficial cu Anton. Îi părea rău, dar nu din cale-afară. Schimbările induc întotdeauna tensiuni. Ca în primele nopţi pe care le petrecuse, copil fiind, în tabără. Naska plânsese atunci cu nasu-n pernă, apoi însă dorul de casă trecuse şi zile la rând se prostise laolaltă cu alţi copii ca ea. Te poţi obişnui cu orice.

Umbra crengii păli. Brusc, se contură net în fâşia de lumină aruncată de farurile unei maşini întârziate. Frânele scrâşniră şi maşina se îndepărtă cu un fâşâit. Se înstăpâni iarăşi o linişte rece.

Naska stătea culcată şi nu putea pricepe de ce se simte ca dracu'. Încercase să se autoconvingă că e vorba de „ecourile trecutului“ şi că totul o să treacă repede. Ca în tabără, în copilărie.

Apoi însă înţelese: nu, n-o să treacă.

Liudka îi spusese ieri:

— Eşti o proastă. De ce le permiţi altora să ia decizii în locul tău?

— Ha! răspunsese Naska. Fac numai ce vreau eu!

— Ha! ripostase sceptic Liudka. Interesant, ce anume?

Naska realizase că discuţia avea să lunece spre probleme personale şi că Liudka avea să-i explice cât e ea, Naska, de dobitoacă, de vreme ce i-a dat papucii lui Anton. Aşa că se grăbise să-i spună:

— Pe Steklov mi l-am ales chiar eu. Şi mi-e foarte bine.

— Ba nu ţi l-ai ales tu. Alţii ţi l-au ales, proasto. Colegele tale de an, pe care-n fund le doare de tine...

Şi, fără să termine ce avea de spus, plecase.

9

Saşka Berdîşev sărbătorea „ultimul iunie". Bea de unul singur în bucătărie. Pe lângă el zburau umbre, gunoi, gânduri — gândurile, la fel ca umbrele. Sau ca gunoiul. Se adunau într-o poveste fără de început şi cu continuare. Începutul se situa undeva în trecut, şi el nu cugeta de ce era aşa. Saşka bea, dar nu ca „să se îmbete", ci ca să le-arate el „lor, tuturor". Cui anume, probabil nici el nu ştia. Şi îi scornea sub forma umbrelor şi gunoiului, zbiera la ei, îl şi iubea pe câte unul. Dintre ei. Întotdeauna considerase că e fericit. Dacă existase chestia asta în creier, se cheamă că aşa şi fusese. Deci poţi s-o dai drept realitate. Sau poţi trăi singur, în tăcere, în altă lume, să te închizi, să te ascunzi, să nu laşi pe nimeni înăuntru. Pe nimeni. Nici chiar pe cel mai bun prieten. Prietenul are baftă, el are totul şi chiar şi ceva pe deasupra. Saşka are gândurile, umbrele şi gunoiul din care şi-a construit povestea vieţii. Nu şi-o împărtăşise nimănui niciodată, ea nu exista, existase undeva, dar nu aici. Uitase de ea, şi-o amintise în ajun, când deja nu mai avea pe cine regula. Saşka bea doar, şi nu se gândea la nimic, voia, visa, dar lăuntric şi în tăcere. Întotdeauna spusese că există undeva şi iubita lui, dar o spunea aşa, printre altele. Interesele, pro-

blemele lui se năruiseră definitiv. Tăcea, şi toţi credeau că dintr-o pricină anume. Dar el tăcea aşa, pur şi simplu, pentru că nu trăia. Poate trăia, dar nu aici. Poate chiar iubea. Dar nu pe aceia.

Prietenii îl inspirau în săvârşirea unor acte de bravură. Cânta prin cluburi în locul lui Serîi, stătea în picioare şi se uita în pământ. Nu ştia cântecele. Le avea pe-ale lui.

Se sculă, îşi aprinse o ţigară, se uită pe fereastră. Afară zburau umbre din oameni şi gunoi din pubele. Norii acoperiseră cerul în buline şi carouri — aşa i se părea lui. Ştia că este musafir, că va pleca cândva acolo unde se născuse. Îşi va părăsi prietenul, şi acela îl va uita. Şi altceva nu avea — totul era înlăuntrul lui. Chiar şi în pielea goală, în cadă, conversa cu ei. Râdea, glumea şi plângea în hohote. Nu voia pe nimeni, toţi erau în trecut. Poate nu chiar în trecut, dar, oricum, nu erau acolo. Toţi cei de care avea nevoie îşi luaseră demult bilet şi plecaseră. Ca să prânzească, poate. Saşka dormea.

Îşi stinse ţigara de perete, luă alta. Îl chinuia ceva, nu putea pricepe ce anume. Ar fi vrut să fie real şi să simtă unde se află. Ca să poată îmbrăţişa pe cineva. Să facă dragoste, dar să nu se gândească după aceea că a fost de fapt singur şi a născocit totul. Lui îi plăceau fiinţele reale, dar ca la grădina zoologică. Acolo ele stăteau în ţarcuri şi el se plimba. El le arunca din când în când câte o bucăţică din el, ele îl priveau fără să priceapă. Ele spuneau: „Te iubesc“, el răspundea: „N-am nevoie.“

Saşka băuse patru pahare de gin, deschise o bere, berea nu-i plăcea. Începu să bea, se strâmbă, gândindu-se la sensul vieţii pe care-l avea în buzunar. Un debil. Deschisese aseară toate uşile şi toate ferestrele, ploaia năvălise în casă ca un bilet spre afară. Saşka ţopăia ca un copilandru, cânta. Vecinii de jos începuseră să bată în pereţi ca să-nceteze. El se înfuriase, dăduse Metallica la maximum. Bătuseră la uşă — nu deschisese. Sunase telefonul — era o voce cunoscută. Îi răspunsese că a băut. Nu ştie nimic, nu-şi aminteşte nimic.

Aşa, viaţa lui e mai uşoară, dar o face pe-a altora mai grea. Ieri promisese că se duce la Cocină. Nu se dusese, făcuse ceva pe prieteni şi pe iubită. Ea sunase, respirase în receptor. El pricepuse, apăsase furca telefonului. Ea sunase din nou, el ieşise pentru un minut. Lipsise o oră.

Se întorsese, aşteptase, dar ea nu mai sunase. Ea îl lăsase baltă, avea inima frântă. El crezuse că ea doarme pur şi simplu, dar ea nu dormea. El zâmbise şi îşi luase zborul. Departe. Bătu cineva la uşă. Deschise. Îi văzu. Erau prieteni reali, îl aşteptau. Spuse:

— Salut.

Ei răspunseră morcoviţi:

— Hi.

Inima-l durea de atâta dragoste pentru ei, se sufoca atunci când nu erau, şi fuma. Şi-n mintea lui închipuise o uşiţă prin care evada din umbre, pentru ca întotdeauna să fie el în centru şi să iubească întotdeauna.

Oleg îl întrebă:

— De ce n-ai venit aseară?

— Am băut, spuse Saşka, ridicând din umeri.

— Măi, măi..., făcu Serîi posac.

Trecu în bucătărie, bău pe nerăsuflate o bere.

Oleg îşi luă chitara, se înfundă în canapea. Şi de-acolo începu să cânte: „O să mă prăpădesc, pur şi simplu!“ Saşka izbucni în râs. De fericire, bineînţeles. Pentru că nu era singur. Sună telefonul.

Ea spuse:

— Sunt acolo la zece...

Pe un ton de gheaţă, ca el să nu-şi închipuie cine ştie ce. Saşka înţelese, îşi lipi mai tare receptorul de ureche şi şopti, ca să nu-l audă ceilalţi:

— Iartă-mă...

Ea zâmbi chinuit în receptor, închise telefonul, în mâna lui începură să păcăne semnalele. Saşka stătea în picioare. Era fericit. Oleg începu să îngâne: „Fără tine mă prăpădesc, pur şi simplu...“

— Pe-ăsta-l ştii?

Nu ştiu să te păstrez, ce vrei...
O să mă sufoc, pur şi simplu,
Rămâi cu mine,
Să-mi fii alături doar, chiar dacă eu stric totul.
Dar mă voi strădui...

Saşka luă cealaltă chitară, începu să-l acompanieze. Serîi se porni să zbiere la el că sare notele. Saşka-l trimise undeva, în glumă, celălalt, la fel. Se înjurară copios, îndelung, dar fără să se ia în serios.

În spatele ferestrelor se înălţase un soare rece, se treziseră la viaţă tramvaiele, ţăcăneau pe şine. Oleg dormea, Serîi fuma, Saşka se trezise, vedea umbrele. Gunoiul zbura, îmbâcsindu-i ochii. Lângă el respira cineva. Oleg. Sună cineva la uşă, se duse să deschidă. În prag se afla ea — era reală.

Zâmbea, supărată.

— Salut, Berdîşev.

— „Salutare, Travkina“, îi veni lui să spună. Îşi schimbă gândul instantaneu, doar o îmbrăţişă, se înfundă, abia mai respirând, în umărul ei. Ea stătea în picioare, toată numai tandreţe, se sufoca, îşi spunea: „E timpul s-o termin.“ Saşka era mai mic cu doi ani, era şi penibil, zău aşa. Dar îl iubea. Pe bune. Şi, fireşte, ea ştia să ierte.

10

Apartamentul era împâclit în aşa hal de fum, încât îi usturau ochii. Iulka Muhina şi Oleg stăteau în bucătărie. Beau bere. În spatele ferestrei foşneau frunzele înfrigurate, lătra vioi un câine. Neîntrerupt, ca băgat în priză. Lătratul, amestecat cu aerul nopţii, intra în zbor prin ferestruică. Aerul era îmbâcsit de fum de ţigară.

— Ce mai faci? întrebă Oleg.

— Bine, răspunse Iulka, ascultându-şi propriul răspuns.

Înţelegea că, totuşi, situaţia e de rahat. Şi Oleg înţelegea asta.

— Totul o să fie OK, îi promise el şovăielnic.

— Mda..., răspunse Iulka neîncrezătoare. După ploaie, într-o joi...

— Poate chiar o să fie într-o joi...

Priviră calendarul cu file detaşabile. „18 ianuarie, marţi..."

— În asemenea ritm, n-o să se întâmple nimic niciodată, rosti Iulka tânguitor.

Încercase să-şi mascheze starea prin tonul zeflemitor, dar răspunsul îi sunase acru.

Oleg îşi termină băutura, puse sticla jos şi apucă chitara.

— Cântă-mi unul de-al vostru..., îl rugă Iulka.

Oleg încuviinţă din cap zâmbind şi începu să fredoneze o melodie; începu apoi să cânte, dar nu zbuciumându-se, ca pe scenă, ci încetişor:

> M-ai aşteptat prea mult, ai obosit, te-ai mistuit,
> Eu am adunat şi-am păstrat pentru mine minutele,
> M-ai părăsit, ai dispărut o vreme,
> Şi-acum nu vrei, nu ştiu de ce, să te întorci...

O privi drept în ochi pe Iulka, şi continuă:

> Te-ai regulat te miri pe unde, sunt gata să te iert,
> Nu-i sărutai pe ei, şi nici pe mine, dar ce,
> Dar ce gândeai atunci, la pieptul altuia culcată...
> Mă ocărai, eu nu te las să trăieşti, stric totul...

Iulka tresări. Oleg se trezi parcă din somn:

— Iartă-mă...

Iulka tăcea. Oleg îşi aprinse o ţigară. Privea fereastra neagră, pervazul nu se uscase încă. Din pământ se ridica abur şi mirosea a verdeaţă proaspătă. A fân cosit. Răzbătea de afară un „hâş-hâş-hâş" regulat, ca de ceasornic. Fumul albăstrui se risipea în aer, Oleg îl suflă într-o parte cu o

grimasă. Iulka îi privi buclele aurii. La lumina becului fără abajur, agăţat în plafon, păreau cenuşii.

În bucătărie năvăliră Maşka Nikonova şi Kostea Patruşev. Kostea se clătina deja, Maşka, nu se ştie de ce, era trează. De neînţeles. Doar băuseră pe rupte amândoi...

— Ce-ţi mai face Steklov? o întrebă Iulka.

Maşka o privi, apoi alcătui un „fuck“ din degete şi i-l arătă drept răspuns. Iulka nu se supără. Maşka îşi turnă în pahar apă din carafă şi ieşi, trăgându-l pe Kostea după ea.

Tăcură o bucată de vreme. Oleg îşi stinse ţigara de geam, aruncă chiştocul pe ferestruică. Apucă chitara. Începu să cânte.

— *Song for Lovers,* ghici Iulka. L-ai învăţat?

— Da, spuse zâmbind Oleg. Am făcut rost şi de text, de pe net... Mă ocup de fleacuri...

— De ce fleacuri?

— Trebuie să scriu eu ceva, nu aşa...

— Dar scrii.

Oleg ridică din umeri. Zâmbi. Repetă, silabisit:

— Mă ocup de fleacuri...

— De ce?

Oleg o privi pe Iulka şi puse chitara deoparte. În bucătărie intră Sveta Reabova. Se aşeză demonstrativ pe pervaz. Îşi aprinse o ţigară, o boţi între degete. Iulka se simţea nelalocul ei. Stânjenită. Oleg începu să bea bere.

Din cameră se auzeau urletele formaţiei Backstreet Boys: *Tell me why I can't be there were you are?...* Serîi, basistul, urla, încercând s-o acopere:

„Nu sunt în stare să fac ceva, să schimb ceva, nu-mi mai rămâne decât să trăiesc!“

— Mai termină odată cu Delfin-ul ăsta al tău! răcni şi Galea Romanova, dezlipindu-se de buzele bete ale lui Lioha Petrov.

— Ba mai tacă-ţi ţie fleanca! ripostă vesel Serîi, continuând cu îndoită forţă: „Orice s-ar spune, eu voi trăi!“

— Crăpa-re-ai! îi ură Galea.

Saşka Berdîşev pufni în râs. Se porni şi el să ţopăie şi să urle laolaltă cu Serîi:

„E sărbătoare mare la orfelinat, cresc toate junincile şi toţi viţeii raiooonului!“

— Hai să facem o formaţie, propuse Serîi.

Pe canapea dormea Marinka Travkina, nu reacţiona de nici un fel la muzica şi scandalul din jur. Se îmbătase crunt. Alături zăcea Anton, el privea buimac în tavan.

Pe balcon se regulau Kostea Patruşev şi Liudka Kolosova. Nu se ştie de ce. Dar erau şi ei droşpăiţi rău.

Sună cineva la uşă. Iulka se duse să deschidă, Svetka o conduse cu un surâs maliţios. Îl privi pe Oleg. El îi prinse privirea, i-o interpretă corect şi-i spuse încetişor:

— Svet... Nu-ţi pierde vremea de pomană...

— De pomană?... făcu ea derutată.

Oleg îşi muşcă o buză şi clătină din cap. Apoi, cine ştie de ce, adăugă:

— Totul o să fie OK... „I sing the song for lovers...“

— Ce?

Naska Kulakova intră în cameră, privi în jur. Toţi pluteau în fum de ţigară, dansau. Se tăvăleau prin colţuri. Trecu în bucătărie, îi văzu acolo pe Oleg şi pe Svetka Reabova. Oleg îi zâmbi. Svetka stătea cu fruntea lipită de geam. Nu voia să fie văzută plângând. Parcă avea vreun rost...

Naska ieşi în vestibul, se aşeză pe toaleta cu oglindă şi-şi cuprinse capul în mâini. Auzi cum cineva se apropie şi se opreşte lângă ea. Îşi ridică ochii cu gene umede.

— Ştiam că ai să vii, spuse Anton.

— De ce?

El îi privi ochii înroşiţi.

— Pentru că mă iubeşti.

Şi adăugă, muşcându-şi buzele care-i păliseră:

— Orice ar spune alţii...

Vasea

Bărbaţii verzi au apărut la noi nu demult. Dădeau târcoale pe la groapa de gunoi şi scobeau resturile din cutiile de conserve. Sau mâncau coji de cartofi. Bărbaţilor verzi le plăceau la nebunie cojile de cartofi. Mai ales dacă erau amestecate cu coji de ou — în acest fel, în organismul bărbaţilor verzi ajungea calciul. Cretă nu le plăcea să ronţăie. Nu se ştie de ce. Ziua stăteau în spatele tomberoanelor şi se băteau între ei pentru fiecare cutie de conserve. Bărbaţii verzi erau mult mai puternici decât vagabonzii şi le luau sticlele. Chemau vagabondul în spatele tomberoanelor, şi acolo îl băteau. Îl loveau cu picioarele, cu mâinile şi cu sticlele. În cap. Vagabonzii gemeau şi zbierau, se agăţau de bărbaţii verzi cu unghiile lor lungi şi murdare. Uneori le zgâriau picioarele până la sânge. Arareori se-ntâmpla ca vreun vagabond să scape de bărbaţii verzi. Ei îi rupeau pe vagabonzi în bucăţi, le scobeau ochii şi îi mîncau. Şi apoi îşi lingeau rănile de pe picioare. Bărbaţii verzi aveau limbi lungi, groase, de culoare violet. De pe ele picura în permanenţă salivă. De aceea, în spatele tomberoanelor puteau fi văzute băltoace. Erau balele bărbaţilor verzi, ele se prelingeau şi se adunau.

Bărbaţii verzi nu ştiau să vorbească. Ei puteau doar să mârâie, să mormăie şi să fornăie precum caii. Şi fornăiau des, de aceea tomberoanele erau toate băloase — se lipeau de ele mucii lor.

Noaptea, bărbaţii verzi ieşeau de după tomberoane, se chiombeau primprejur, o luau la goană şi se ascundeau în

holurile de la intrarea clădirilor. Ca să se încălzească. Adesea puteai vedea în întuneric, lângă calorifere, un snop de focuri roşii — erau ochii bărbaţilor verzi, care ardeau sălbatic. După ce se încălzeau, bărbaţii verzi se căţărau pe ziduri până în balcoane. Tăiau cu unghiile lor ascuţite geamurile logiilor. Mâncau dulceaţă, pătlăgele şi castraveciori muraţi, flori din ghivece.

Primăvara, bărbaţii verzi turbau. Rodeau rugina de pe tomberoane, răgeau şi scheunau. Se mişcau anevoie, iar de pişat nu puteau în general să se pişe, şi de aceea vomitau. Din cauza lor, primăvara mirosea peste măsură de scârbos. Aveau nevoie de vagaboande. Pe vagaboandele astea le târau în spatele tomberoanelor şi le violau cu limbile lor lungi şi violet şi cu ştromeleagurile lor la fel de lungi, de groase şi de violet. Uneori făceau asta săptămâni la rând, horcăind şi mugind. Vagaboandele mureau, fireşte. Ca să nu lase urme, bărbaţii verzi le îmbucătăţeau şi le devorau. Dar pe cine mai interesează în ziua de azi soarta vagaboandelor?

Numai că vagaboande le picau mai rar, şi atunci bărbaţii verzi prindeau babe. Babele miroseau a ceapă mucedă şi a transpiraţie bătrânicioasă, dar bărbaţilor verzi puţin le păsa. Ei le violau pe bătrâne şi le ciopârţeau corpurile zbârcite cu unghiile lor jegoase. Apoi îşi lingeau unghiile, sugeau de sub ele sânge şi bucăţele de maţe.

Şi ar fi trăit mult şi bine bărbaţii ăştia verzi, şi nimeni n-ar fi aflat vreodată nimic despre ei, de n-ar fi existat pe lume un anume Vasea. Vasea era un piciulică mic de stat, jigărit şi locuia în apropierea tomberoanelor. Pentru că era aşa de jigărit, purta nişte pantaloni largi de-ai lui taică-său, de sub care se iţeau nişte izmene roşii, croite de mama lui Vasea dintr-un steag nazist. Steagul îi aparţinuse cândva lui Fedea, fratele lui Vasea. Fedea se tundea chilug, umbla în cizmele lui taică-său (le modernizase, trecând şireturi roşii prin nişte găurele date cu sula). Dar în urmă cu jumătate de an, Fedea dispăruse şi mama hotărâse să folosească steagul. De la taică-său avea şi o cămaşă ferfeniţită şi un ceas. Un

ceas vechi, stricat, dar agăţat de un lanţ lung. Vasea şi-l agăţase de pantaloni, iar lanţul îi ieşea din buzunar şi se bălăbănea. Din cauza asta toţi râdeau de Vasea şi îl băteau. Îl loveau în cap, în burtă şi în dinţi. Noroc că Vasea era încă mic şi avea dinţi de lapte.

Aşa, deci. Totul a început într-o bună seară, mai exact, într-o bună noapte. Vasea şedea în odaia lui (de fapt, era odaia lui Fedea, dar Fedea lipsea, de aceea îl mutaseră acolo pe Vasea) şi plângea. Mutra lui Vasea era umflată rău. Şi asta pentru că băieţii de afară începuseră să râdă de pantalonii largi ai lui Vasea, pantaloni pe care şi-aşa tatăl lui Vasea îi tocise la vremea lui. Vasea se ofuscase şi-i trimisese în mă-sa pe băieţi. Băieţii se ofuscaseră şi ei şi îl bătuseră crunt pe Vasea în cap cu nişte cărămizi, şi-n plus de asta, îi spărseseră şi dinţii din faţă cu o ţeavă de metal.

Când Vasea se târâse până acasă, mama îl ocărâse, bunicul îl scuipase-n cap, iar tata îi mai arsese una cu papucul peste ureche. Iar acum, Vasea plângea, cu receptorul telefonului lipit de urechea umflată.

„O ling, o strâng şi îi dau drumul ritmic...“, răzbătea, languros, din receptor. Dar pe Vasea nici măcar asta nu-l înveselea. Şi, brusc, privirea i se îndreptă spre fereastră. Pe acoperişul magazinului alerga ceva verde care aducea a om. Apoi acel ceva verde se lansă spre un balcon, se căţără rapid pe el şi dispăru. Nedumerit, Vasea încetă să plângă.

„Ce-i asta?“, îi fulgeră lui prin capul desfigurat de cărămizi. Vasea îşi scoase mâna din izmenele naziste şi se scărpină la ceafă. Apoi puse telefonul în furcă. Îşi scărpină iar tigva. Din pricina scărpinării, vânătăile şi cucuiele îl îndurerară şi mai abitir. Vasea gemu uşurel, continuând să gândească: „Ce-o fi cu pocitania asta? De unde-a apărut? Şi de ce fuge aşa repede?“ Din păcate, nu găsi răspuns la aceste întrebări. Vasea se culcă.

Ca toţi copiii, Vasea mergea la şcoală. Unde se şi duse a doua zi dimineaţă, după ce se trezi. La şcoală, toţi începură să râdă de Vasea pentru că îi lipseau dinţii din faţă. Ba unii

dintr-a şasea chiar vrură să i-o tragă lui Vasea la toaletă, dar nu izbutiră să-i descleşteze gura.

După şcoală, Vasea s-a dus acasă (ca întotdeauna). A intrat în lift, a apăsat pe butonul de etajul opt şi a pornit în sus. Urca şi se gândea ce să facă în privinţa dinţilor, nu şi-i putea pune oare pe-ai bunicului? Bunicul şi-aşa o să moară curând, n-are cine ştie ce nevoie de dinţi, pe când lui Vasea i-ar prinde bine... Şi, brusc, liftul se opri. „Draci!“ îşi spuse Vasea în sinea lui şi apăsă pe butonul „Apel dispecer“. În difuzor hârâi ceva şi se auzi un fragment de frază: „O ling, o strâng şi îi dau drumul ritmic...“ Vasea se simţea rupt de lume. Copilul nimănui. Vasea se pregătea să plângă.

Deodată, din spatele lui răzbătu un horcăit scârbos şi Vasea simţi o putoare respingătoare. „Eu put aşa? îşi zise Vasea. De fapt, nici n-ar fi de mirare, că doară eu nu mă spăl. Am izmenele-ncleiate...“ Vasea petrecu un minut pierdut în asemenea gânduri, şi abia după aceea se hotărî să se întoarcă.

Într-un colţ adăsta un bărbat uriaş, cu o treanţă verde pe el. Globii ochilor ieşiţi din orbite se învârteau crunt, de sub pleoapele tumefiate se prelingea un puroi galben. Din nări se iţeau smocuri de păr ţepos, dinţii îi clănţăneau, iar limba violet-albăstrie îi spânzura pe piept. În prima secundă, Vasea nu pricepu îndeobşte ce drac de pocitanie mai e şi asta. În cea de-a doua, o mână transpirată şi rău-mirositoare îl înşfăcă pe Vasea de gât, iar alta îşi vârî unghiile slinoase în ochiul lui stâng şi i-l smulse. Pe obraz prinseră a-i şiroi mucozităţi şi sânge, vasele se rupseră cu un pârâit.

Vasea îşi veni în fire la etajul al treilea, lângă debaraua ghenei. Părul îi era încleiat de sânge şi se lipise de pardoseală. Vasea îşi pipăi înspăimântat propria persoană. Îşi atinse ochiul stâng — era întreg şi nevătămat. Atâta doar că, nu se ştie de ce, nu prea vedea cu el. Mai exact, nu vedea deloc cu el, doar un fel de tulbureală. Ajuns acasă, s-a uitat în oglindă. Faţa-i era toată-n sânge, şi-n loc de ochi avea ceva alb cu ştampilă roz. O minge de ping-pong....

Vasea n-a închis un ochi toată noaptea. Stătea culcat şi se gândea: „Băi, ce naşpa!..." În spatele ferestrelor vâjâia ritmic un vânt rece de primăvară. Gândurile lui Vasea săltau la suprafaţă în acelaşi ritm. Deodată, printre vâjâituri se strecură un zgrepţănit uşor, de parcă cineva râcâia pervazul cu o piatră. Vasea îşi săltă capul şi se ghemui urgent sub pătură, mai să se scape pe el de frică. Pe Vasea îl priveau prin geam, din beznă, doi ochi roşii. Apoi ochii clipiră şi dispărură. Vasea se năpusti la fereastră, privi în jos şi văzu o siluetă întunecată alergând afară în zigzag. Ia uite-l, a cotit după magazin şi s-a ascuns. „Visez urât..., gândi Vasea. Băi, ce naşpa!"

În ziua următoare, copiii îl bătură iar pe Vasea. Nu le plăcuse că se holba la ei cu ochiul lui din celuloid. Iar Lena Suharova chiar îl strigă folosind un cuvânt necuviincios. În linii mari, Vasea ajunse acasă în stare proastă şi cu pantalonii rupţi. Pentru pantaloni, mama îl pocni în cap cu maşina de tocat carne şi îl trimise la magazin după pâine. Iar tata apucă să-l ia în tărbacă, ameninţându-l cu factura telefonică. Dar afară, aceiaşi copii îi luară lui Vasea şi banii, şi pâinea, ba vrură să-i ia şi ceasul, dar Vasea nu se lăsă. Din cauza asta, îl fugăriră pe Vasea până sus, pe centrala termică, şi luară scara. „Lăsaţi voi, lăsaţi voi, îşi zise atunci Vasea. O să iasă el soarele şi pe strada mea..." Apoi se culcă pe acoperiş şi adormi.

L-au trezit nişte sunete ciudate. Vasea privi în jos şi cât pe ce să facă pe el. Pe mica platformă din faţa tomberoanelor se tăvălea, ca un mic cadavru, baba Ania, şi nişte bărbaţi verzi, care se înghiontea primprejur, o hărtăneau cu unghiile lor murdare, o lingeau, o muşcau şi o violau, deşi era limpede că bătrâna era deja pe ceea lume, şi horcăiau lacom. Bale şi sânge se scurgeau formând băltoace, unii bărbaţi verzi lingeau toate astea şi se înecau. Deodată, Vasea îl văzu chiar pe acela — acela în treanţă verde, cu ochii ieşiţi din orbite şi cu limba pe piept. El îi smulse bătrânei un ochi,

îl azvârli pe loc în gură şi prinse a-şi mişca lugubru fălcile. „Băi, ce naşpa!“, gândi Vasea.

Bărbaţii hăpăiră maţele din burta babei Ania, îi roaseră degetele de la mâini şi de la picioare. Un bărbat îi smulsese nasul şi acum i-l sugea. „Băi, ce naşpa!“, gândi Vasea.

Pe Vasea îl necăjea gândul că în acelaşi fel îi mâncaseră şi lui ochiul. Mingea, sigur, e bună şi ea, dar ochiul e, totuşi, mai practic. „Trebuie să fac ceva!“, îşi spuse Vasea şi adormi, istovit peste măsură.

În zori, după ce cumpăni totul în micul lui creier, Vasea ajunse la concluzia că nu ţine figura cu năpustitul asupra bărbaţilor verzi cu cuţitaşul de la briceag (şi-apoi, cuţitaşul era bont). Te pomeneşti că oamenii verzi n-or să priceapă ce şi cum şi or să-l înfulece cu toate măruntaiele lui de copil şi cu creieraşul lui cu tot. Ba or să-i sugă şi nasul, pocitaniile. „Trebuie să mă sfătuiesc cu adulţii“, gândi Vasea.

Tata era nervos: nu pricepea că oamenii verzi o înfulecaseră pe baba Ania la tomberoane. Tata îl pocni de multe ori pe Vasea cu papucul peste urechi, apoi îl scuipă de enervat ce era.

Plângând cu sughiţuri, Vasea se şterse de scuipatul patern şi se gândi ce are de făcut.

A doua zi, pe Vasea îl aştepta o surpriză: murise bunicul, lăsându-i nepotului moştenire proteza dentară şi un flacon cu otravă pentru vulpi. Bunicul folosise cândva cu succes otrava asta asupra bunicii (şi nimeni nu se prinsese). De asemenea, cu ajutorul ei, bunicul scăpase în repetate rânduri de câinii vecinilor, dar nu de toţi, numai de cei care muşcau. Ehei, câte şi mai câte nu făcuse bunicul cu otrava lui. Nu şi le putea aminti pe toate, dar micuţul creier al lui Vasea gîndi, brusc, că trebuie să se folosească de asta.

Noaptea, el scoase pe palier sicriul cu bunicul şi îl încărcă în lift. Beţi-mangă (de fericirea care-i lovise), mama şi tata nu auziră scrâşnetele şi zarva. „Băi, ce naşpa!“, gândi

cu veselie Vasea în legătură cu asta. În lift, îl unse cu grijă pe bunicul cu otravă pentru vulpi, îi turnă şi în ochi, şi în nas (acolo a fost mai greu), şi în gură. Îi unse părul pieptănat cu cărare. Liftul porni, scârţâind, să coboare. Tot la vale o porni şi curajul lui Vasea. Nici chiar paharul de tărie dat pe furiş peste cap nu salvă situaţia.

Cu lanţul ceasului zornăind, Vasea târî sicriul în stradă. Apoi îl împinse spre tomberoane, îl aşeză acolo, îl mai stropi cu nişte otravă. Dădu fuga în nişte tufişuri şi-şi trase pantalonii care-i tot alunecau. Peste o oră, spre tomberoane se înşirară bărbaţii verzi. Erau răi şi flămânzi, pentru că în ziua aceea nu prinseseră nici vagabond, nici vagaboandă, nici babă. Voiau să înfulece, de pe limbile lor violet curgeau bale care se prelingeau pe asfalt. Nu e deci de mirare că, atunci când văzură micul cadavru al bunicului, se năpustiră asupra lui, mârâind şi muşcând. Fiecare încerca să smulgă o bucăţică mai mare din el. I-au înfulecat, cu scrâşnete, zgârcii şi maţele, i-au ros nasul şi urechile, i-au smuls ochii cu unghiile lor jegoase şi puturoase. Lui Vasea îi venea să vomite, dar îşi zise că e mai bine să amâne asta pentru vremuri mai bune. Că altfel, nu se satură ei doar cu bunicul...

După o jumătate de oră, platforma de lângă tomberoane era semănată cu hoiturile puturoase ale bărbaţilor verzi. Zăceau cu ochii ieşiţi din orbite, cu limbile umflate, aproape negre. Din nări le curgea un puroi ca o spumă galbenă cu clăbuci. Vasea vomită în tufe.

Deodată — Vasea îşi ridicase nasul —, simţi o duhoare cunoscută. Privi în jur şi văzu un monstru uriaş cu ochi roşii puroioşi, care venea cu repeziciune drept spre el, strângându-şi palmele îngherate.

Vasea sări urgent în picioare — parcă-i rămăsese altceva de făcut?

Lanţul se hâţâna pe piciorul lui Vasea, pantalonii părinteşti îi lunecaseră pe şolduri, împiedicându-i fuga, şi cu un

ochi Vasea nu vedea şi nu ştia încotro s-o apuce. El totuşi alerga înainte, cu limbuţa roz scoasă şi înecându-se în salivă.

Bărbatul verde îl ajunse din urmă. Brusc, pământul de sub picioarele lui Vasea se isprăvi şi el zbură în jos, prăvălindu-se peste ceva moale şi rău-mirositor. Sări în picioare. Luna lumina puţul, pe fundul lui, sub picioarele lui Vasea, zăcea un hoit descompus, cu dinţii rânjiţi şi orbitele goale. Vasea mai încurca literele, nu ţinea bine minte numerele de telefon, dar recunoscu pe dată cizmele acelea — cu şireturi roşii, petrecute prin găurelele date cu sula. „Fedeaa!“, gândi el deznădăjduit. Dar nu se puse pe zbierat. Horcăitul şi tropăitul se auzeau chiar deasupra capului său, şi el decise să nu dea glas simţămintelor.

Urletul se repetă de câteva ori, apoi se aşternu liniştea. Vasea răsuflă uşurat (pentru că se uşurase în puţ) şi se târî afară. Locul era pustiu. Vasea se aşeză precaut pe o bancă şi, deodată, totul în faţa ochiului său prinse a pluti, cerculeţe verzi prinseră a se roti, creieraşul lui prinse şi el a se-nvârti încet, şi-i veni să vomite. Lui Vasea i se tăie filmul.

A doua zi, băieţii l-au bătut iar pe Vasea — pentru că era culcat într-un loc neîngăduit şi vomita. Mama adăugă la asta: „Pe unde-mi umbi haimana, pocitanie, a dispărut bunicul!“ Iar tata, după ce a ascultat povestea despre bărbaţii verzi, şi-a stins ţigara pe limba lui Vasea. Ca să nu mai debiteze tot felul de tâmpenii.

Stârvurile bărbaţilor verzi au fost devorate de câinii locului (şi de pensionari, dar n-o să arătăm cu degetul). Puţul a fost betonat, distrugând osemintele lui Fedea.

S-a puit iarăşi duium de vagaboande şi vagabonzi, iar bătrânele au început să-şi ducă fără teamă gunoiul după ora nouă seara. Iar în oraş, nici măcar nu-i putea trece cuiva prin minte că toate astea se întâmplau mulţumită unui pici jigărit în vârstă de zece ani, pe numele său Vasea, care purta nişte pantaloni largi de-ai lui taică-său, din care se iţeau izmenele naziste; care purta lanţul de la ceasul stricat al lui taică-său, care lanţ i se bălăbănea pe-un şold; care purta o

cămaşă jerpelită în carouri, tot de-a lui taică-său; care avea dinţii din faţă sparţi şi care avea o mingiucă de celuloid în loc de ochi. Care avea scăfârlia plină de scuipat, tunsă scurt (din cauză de păduchi). Şi nimeni nu-şi spunea, văzându-l pe Vasea: „Priviţi, trece eroul!“, toţi, nu se ştie de ce, îşi spuneau: „Ce-i cu pocitania asta?“ Iar băieţii îl băteau mai amarnic pe Vasea, ba aveau de gând chiar să-i vâre ace sub unghii. Dar lui Vasea i se fâlfâia de toţi, venea acasă şi stătea toată noaptea cu receptorul telefonului lipit de ureche, ascultând de-acum obositul refren: „O ling, o strâng şi îi dau ritmic drumul...“

Un sentiment „distanţionat“

Can you tell me which flowers gonna grow?
Can you tell me? You say you can but you don't know.

Ike, Tay and Zac Hanson

— Nu trebuie să-l iubeşti, spuse Nastea, spărgând în dinţi o sământă.

— Nu poţi să nu-l iubeşti, o corectă Maşka.

— Nu. Nu trebuie să-l iubeşti, repetă, calm, Nastea. Nu poţi să nu-l iubeşti, dar nu trebuie să-l iubeşti.

— De ce?

— N-are rost. E ca formaţia Ivanuşki de pe poster. Chiar mai rău.

— De ce mai rău?

— Păi de-aia, că Ivanuşki nu sunt reali. Sunt un poster, pur şi simplu. Pe când el e viu şi e lângă noi, poţi să-ntinzi mâna şi să-l atingi. E accesibil, dar e inaccesibil. O să-ţi distrugă viaţa.

— Hai că te-ai scrântit! replică Maşka. Să zicem, nu viaţa, o săptămână maximum.

— Neee..., zâmbi Nastea privind în spaţiu. Aşa crezi tu.

Nastea era în anul doi şi ştia totul. Sablin e-un fustangiu şi un pozeur. Maşka e o fiinţă naivă din anul întâi. Sunt două noţiuni care nu fac casă bună.

Maşka ieşi pe coridor. Lângă avizier — Sablin. Păr buclat, tricou şifonat, jeanşi puşi şui, bocanci cu talpă groasă. Şi nici că trebuia să arate altfel. Îmbrăcămintea doar îi aco-

perea trupul, nu făcea corp comun cu el. Alţii trăgeau cu chiu cu vai pe ei o cămaşă, un pulover şi o vestă, şi păreau născuţi în ambalajul ăsta. Dar lui Sablin nici chiar cu un pulover cu vestă nu i-ar fi stat rău.

A stat o bucată de vreme acolo, apoi a intrat în sala de curs — frumos, atrăgător. Maşkăi — zero atenţie. Mare nevoie are el de ea. Unde-i ea, şi unde-i el? Încrezutul. Un idiot plin de el.

Maşka se întoarse la locul ei, se aşeză în bancă şi chibzui câteva secunde. Apoi rupse o foaie din blocnotes şi, chinuindu-se să-şi modifice caligrafia, scrise: „Bună ziua, soare. Trezeşte-te, rogu-te, mai devreme şi treci mai des pe la facultate. Căci fără tine e întuneric şi trist în jur.“ Se mai gândi o clipă, semnă: „M.N.“ Apoi împături foaia şi scrise: „Lui Sablin L., anul 3.“

Mai trebuia doar să prindă bileţelul în piuneză la avizier. Maşka ieşi din sala de curs şi privi în jur. Era plin de lume, dar Sablin nu se zărea. Se apropie de avizier şi examină cu atenţie toate anunţurile. Apoi scoase o piuneză, fixă bileţelul şi-şi pironi privirea pe anunţuri. Era şi ea pe-acolo, adică. Citea, pasămite, anunţurile. Sângele îi pulsa în tâmple de parcă ar fi făcut două ture de cros în parc pentru ora de sport...

În dimineaţa aceea vremea era uimitor de frumoasă. Soarele încă nu se trezise pe de-a-ntregul, dar dogorea deja când Maşka împinse uşa grea, cu mâner gravat, şi se afundă în răcoarea de piatră a universităţii.

Maşka urcă la etajul al treilea, îl salută printr-un gest al capului pe Kraev, un coleg de an, îi adresă un „Salut“ Nastei. Îşi făcu drum pe lângă avizier, trecând rapid în revistă cu coada ochiului bileţelele de tot felul, căutând din priviri ceva în genul „Anul întâi nu are cursuri astăzi“, şi îngheţă...

La avizier era fixat un bileţel: „pentru M. N. de la S. A.“ Lipit cu scoci. Literele erau scrise cu cerneală neagră.

Maşka smulse cu mână tremurândă bileţelul, îl despături.

„Bună ziua! Sigur, sunt un tâmpit şi-un idiot, dar, iartă-mă, n-am înţeles ce reprezintă iniţialele „M.N“... Astăzi (27.04) m-am trezit încă de la 7:40, dar am avut de făcut un drum în altă parte, aşa că, iartă-mă!!! Scrie-mi ceva drăguţ...“

Maşka rămase pironită locului, ca înşurubată. Sensul celor scrise ajungea la ea pe fragmente. La început, „bună ziua“, apoi semnul exclamării... Maşka privi în jur. Dacă Sablin se afla pe undeva prin apropiere? Dar şi ea, a luat biletul aşa, fără să-i dea prin minte că... Poftim, prevedere! Idioată mai e...

Se apropie Nastea. O privi cu luare-aminte pe Maşka.

— Ce-ai păţit?

— Nimic..., spuse Maşka şi obrajii-i luară foc.

— Ce-ai în mână?

— Un bileţel, şopti pe un ton triumfător Maşka.

Fericirea-i dădea pe de lături şi Maşka voia s-o împartă cu cineva. Îi întinse Nastei bileţelul.

— „S.A.“, citi aceasta cu voce tare, apoi traduse: Lioşa Sablin... Aha... „Şapte patruzeci... Ceva drăguţ...“

Îi înapoie biletul.

— Spanac. Precis te-a confundat.

Maşka nu voia să gândească astfel. Sablin nu-i un fustangiu şi nu-i un prost îmgâmfat. E un tip super. Altfel, de ce i-ar fi scris „iartă-mă“ şi „scrie-mi ceva drăguţ“?

— Nu mai eşti în liceu. Tipul e pur şi simplu politicos.

Nastea sparse între dinţi o sământă şi scuipă cojile în pumn.

— Mi-a zâmbit, îşi aminti Maşka. O dată, pe coridor. Şi mai târziu, când s-a uitat prin sala de curs...

— Nu mai eşti în liceu, repetă Nastea, spărgând în dinţi altă sământă. Tipul e deja un om matur. Te holbezi la el şi, ce vrei, tipul îţi zâmbeşte. Din politeţe. Sau ca un star. Unei admiratoare.

Maşka se îngrozi:

— Crezi că ştie?

— Probabil că nu. E pur şi simplu politicos.

De avizier se apropie o fată din anul trei. Păr scurt, ochelari, nimic special. Figură comună. Cenuşie. E în acelaşi an cu El, gândi Maşka. Ce baftă pe ea! Să-l vadă pe Lioşa zi de zi, câte trei cursuri la rând... Fericita! Deşi fata cu ochelari putea foarte bine să fie înamorată de te miri ce băiat inaccesibil din anul cinci şi să sufere. Şi să nu fie fericită.

Maşka scrise alt bileţel. Adăugă: „Lui Sablin Lioşa.“ Îl prinse la avizier. În pauza următoare, bileţelul nu mai era. Deci Sablin Lioşa îl citise deja.

Dar nu se grăbea să răspundă.

Maşka se apropie de avizier, îl examină din priviri. Nimic...

În pauza următoare veni şi Nastea.

— Ţi-a răspuns?

Naska clătină din cap.

— Nu-i nimic, o încurajă Nastea. Poate-ţi compune un poem... Dar l-ai văzut?

Maşka clătină iarăşi din cap. Negativ.

— Nu-i nimic, repetă Nastea. Poate-ţi scrie un poem...

Se auzi un hohot de râs. Lângă avizier stăteau Sablin şi fata aceea cu ochelari. El o cuprinsese cu braţul pe după umeri, ea îl cuprinsese de talie. Stăteau aşa, îmbrăţişaţi, şi râdeau. De fericire, normal. Pentru că erau împreună. Ea îi spuse ceva, vorbind tare. El nu-i răspunse. Dar îi zâmbi.

Maşkăi îi îngheţaseră obrajii.

— E un pozeur, aruncă cu dispreţ Nastea, şi Maşka se agăţă de cuvântul ăsta ca de-un colac de salvare.

Bineînţeles că-i un pozeur! Şi face toate astea pentru ca necunoscuta „M.N.“ să priceapă unde este ea, şi unde — el. El n-o iubeşte pe fata asta cu ochelari. Pur şi simplu se preface...

— Nu-ţi face sânge rău, spuse Nastea. Poate sunt doar prieteni.

— Da! răspunse Maşka zâmbind tâmp, şi repetă: Da!

— Numai să nu-ţi pierzi minţile. Oricum, n-o să-i câştigi niciodată simpatia.

— De ce?

— Pentru că tu eşti o fiinţă naivă, iar el e fustangiu şi pozeur. Nu aveţi nevoie unul de celălalt. Pentru ca doi oameni să fie împreună, trebuie să respire acelaşi aer. Iar tu te-ai sufoca în atmosfera lui. Ca şi el într-a ta.

— Puţin îmi pasă...

— Sunt de acord că tipu-i mişto. Sunt de acord chiar că-i deştept. Dar vă aflaţi în planuri diferite. Eşti în afara razei lui vizuale.

— Dar el este într-a mea.

— Pentru că tu te afli jos şi te uiţi în sus. Pe când el e sus şi nu se uită pe ce calcă.

— Şi eu ce să fac? întrebă Maşka şi sprâncenele i se ridicară interogativ.

— Nimic, nu te apropia de el. Priveşte-l doar. Şi pricepe că lumea nu se sfârşeşte cu el, răspunse Nastea şi scuipă cojile în pumn.

Maşa rămase pe gânduri. Pe de o parte, ea şi Sablin nu mai erau liceeni. Pe de altă parte, e băiat bun. Pe de a treia parte, era fata cu ochelari. Ea îl cunoaşte de trei ani. Poate chiar învăţaseră la acelaşi liceu. Şi fata asta înalţă în jurul lui un gărduleţ din stâlpişori legaţi între ei cu frânghiuţe de catifea, ca la muzeu. Adică, admiră, dar nu te apropia. Te pomeneşti că şi curentează.

— Şi, în fond, continuă Nastea, ai venit aici să înveţi. Dacă pierzi sesiunea din cauza făt-frumosului ăsta, o să regreţi toată viaţa.

Maşka prinse doar cuvântul „frumos".

— Daaa... Aşa e el. Frumos. Deştept. Bun...

— Dar nu-l cunoşti absolut deloc!

— Văd prin el...

— Şi ce vezi? Plămânii, stomacul, intestinul gros, intestinul subţire... Ficatul.

— Şi inima! O inimă mare, fierbinte, plină de iubire!

Maşka îşi închise visătoare ochii.

— Inima nu este decât un organ musculos cav în formă de con.

Nastea se pricepea să minimalizeze totul pe lume. Dragostea e dorinţă de acuplare. O dorinţă pur fizică. Sablin e fustangiu şi pozeur...

Maşka îi mai scrise un bileţel. Îl fixă în piuneză. A doua zi, bileţelul nu mai era. Nici răspuns nu era. Maşka îşi petrecu noaptea morfolindu-şi perna, încercând să nu se gândească la inaccesibilitatea lui Sablin şi, drept urmare, să nu plângă.

— Uită-l, o sfătui Nastea.

— O să-l uit, declară supusă Maşka.

După ce Nastea plecă, Maşka mai rupse o filă din blocnotes şi scrise apăsat: „Mă ucizi. M.N., lui Sablin L." Scurt pe doi.

După curs, Maşka ieşi din amfiteatru, se apropie, din obişnuinţă, de avizier şi tresări... O bucăţică de hârtie. Literele „pt. M.N", cu scrisul de-acum cunoscut, erau aşternute neglijent, „M"-ul era lăbărţat, cu primul piciorus mai lung, iar „N"-ul consta din două liniuţe cu cerneala întinsă, una mai lungă decât cealaltă.

Era bileţelul ei. Sablin n-avusese probabil hârtie de prisos. Sau poate nu voise să şi-o irosească pentru necunoscuta M. N.

„Interesant, cum se poate ucide aşa, la modul distanţionat? M.N., cum stai cu învăţătura? Fericire şi iubire îţi doresc, M.N. Pa!!! A.S." Cuvintele erau scrise ocolindu-le pe cele ale Maşkăi, „Mă ucizi... M.N." Maşkăi i se taie răsuflarea. Ca atunci când mergi contra unui vânt puternic. Vântul îţi intră în gură şi pentru câteva clipe uiţi cum se respiră. Sau ca ariciul care a căzut şi-a murit.

— Super. Chiar că e super, spuse Nastea spărgând o sământă.

— Dar ce-i aia „distanţionat"?

— A vrut probabil să spună „de la distanţă“. Cultivat tipul, nu crezi?

— Da, e super!

Maşka îşi muşcă buzele ca să nu izbucnească în râs de fericire, ca fata aceea care râdea cu Sablin lângă avizier.

— Reiese deci că îl iubeşti dis-tan-ţio-nat, ricană Nastea. Aşa reiese.

— E un om bun, jubilă cu glas molcom Maşka.

— E un om politicos, o corectă Nastea şi scuipă cojile în pumn. L-ai bombardat cu bileţelele tale. Doar nu era să te trimită undeva! N-ar fi fost politicos...

— Ascultă, vorbi Maşka, împăturind bileţelul. Ţie ţi se pare interesant să trăieşti aşa?

— Cum? făcu Nastea nedumerită.

— Aşa. În jur toţi sunt pozeuri şi fustangii. Dar politicoşi. Toţi se prefac. Toţi se trag pe sfoară unii pe alţii. Şi îţi mai vine să trăieşti în aceste condiţii?

Nastea uită să-şi vâre sămânţa între dinţi. Maşka se răsuci în loc şi plecă.

Se aşeză în amfiteatrul gol şi scrise un mesaj lung, pe jumătate de filă cu pătrăţele, fără să sară nicio pătrăţică. Apoi adăugă o poezie creaţie proprie. Citind pe verticală prima literă din vers, ieşea „Lioşa Sablin“. Maşkăi îi plăcea poezia.

Biletul a stat agăţat acolo două zile.

Nastea trecea pe lângă Maşka. Maşka n-o bătea la cap. Avea în faţă două zile libere...

Copacii erau deja pregătiţi să-şi desfacă mugurii. Se înălţau într-o delicată pâclă verzuie. Maşka se apropie de fereastră şi îşi lipi fruntea de geam. Cine avea nevoie de ea? Nastea, care era în stare s-o vâre între dinţi şi s-o sfărâme? Şi după aceea să scuipe cojile. Sablin, fustangiul şi pozeurul politicos? Care iubeşte o fată cu ochelari. De fapt, şi el poartă ochelari. Dar numai când e vorba de ceva important. De un examen scris, de pildă... În spatele ferestrei se învârtejeau fulgi de zăpadă şi îşi revărsa lumina un soare rece de

primăvară. Văzuţi pe geam, fulgii păreau puf de plop argintiu, ai fi zis că e de-ajuns să-ţi întinzi palmele pentru ca el să ţi se aştearnă pe palme, pufos şi cald. Ai fi zis că în spatele ferestrei e vară...

Al doilea curs era de literatură rusă. Maşka stătea la palavre cu colegii de grupă lângă avizier. Şi, brusc, îl zări pe Sablin. Foarte aproape de ea. El se apropie de avizier, trecu în revistă anunţurile, apoi văzu bileţelul. Îl smulse. Îl despături. Maşka îi urmărea concentrată expresia feţei. Sablin zâmbi. Îşi ridică privirea.

— Ţi-a plăcut? trânti din senin Maşka.

— Tu l-ai scris? întrebă Sablin.

— Nu.

— Trebuie citit în singurătate, spuse Sablin. Mă face să roşesc, zău...

Maşka dădu din cap şi intră în sala de curs. Vântul nu-i mai agresa faţa. Respira liber şi uşor. Nici obrajii nu-i îngheţaseră la atingerea pufului de plop. Nu se întâmplă nimic. Sablin se uitase pe ce calcă. Ei şi? Nastea stătea într-o bancă din apropiere şi ronţăia seminţe, scuipându-le cojile în pumn.

Două săptămâni nu avu niciun răspuns. Maşka îi scria toate fleacurile, tot ce aflase despre el de la alte fete, chestii de genul: „Bună, Lioşa. În ce mă priveşte, totul e OK. Scrie-mi! M.N.“ Lioşa dezlipea bileţelele, se bucura probabil pentru M.N. şi socotea că şi fără răspunsurile lui viaţa ei este cât se poate de OK. Nastea ronţăia la seminţele ei şi, când observa apariţia la avizier a obişnuitului „Lui Sablin L..“, zâmbea cu înţelegere, privind spre Maşa sau spre Sablin, în funcţie de cel care se afla mai aproape de ea.

— Ţi-am spus doar, spuse ea apropiindu-se de Maşa după ultimul „zbârci“.

Maşka oftă.

— Nu te ataşa de el. Uită-l.

— Nu pot, răspunse Maşka aproape gemând.

— Ba poţi, poţi. Eu a trebuit să alerg doi kilometri la sport, cât e norma, ca să trec. Jumătate de oră i-am tot explicat profei că n-o să-i pot alerga în mai puţin de douăsprezece minute ca să iau proba. Şi ea, de colo: aleargă. Dacă-mi demonstrezi că nu poţi, totul o să fie O, vorba aia, K. Şi am luat-o la fugă, spuse Nastea şi-şi vârî o sământă în gură.

— Şi?

— Şi am alergat toată distanţa fără nicio oprire în zece minute şi douăzeci şi opt de secunde.

— Dar asta-i altceva, e sport...

— Crezi că muşchii ţi-i poţi forţa şi mintea nu?

— Dar îl iubesc! Cum nu înţelegi asta? întrebă Maşa, holbându-se la ea.

— Doar ţi s-a pus pata pe el. Sunt lucruri diferite...

— Nu ştiu...

Maşka îşi încrucişa permanent privirile cu el. Îl privea drept în ochi când trecea pe lângă ea. Prindea un fel de linie punctată care pornea din pupilele lui. Îşi promitea adesea, cu hotărâre: NU MĂ UIT! Dar el iar îi ieşea în cale, şi ea prindea iarăşi, avid, reflexele ochilor lui de un căprui ceramic. Iar Sablin, probabil, se chinuia de fiecare dată să-şi amintească dacă o cunoaşte cumva pe fata asta ciudată, şi dacă da, poate că ar trebui măcar să o salute, de vreme ce ea se holbează în aşa hal la el.

La un moment dat, aşa şi făcu. Maşka şi Nastea treceau pe coridor, şi Maşka spunea un banc despre cum „îi plăcea lui Puşkin să arunce cu pietre". Spre ele venea Sablin în tricoul lui şifonat. Maşka îşi pironi privirea asupra lui şi amuţi. Era irezistibil atrasă de ochii lui, şi cei doi se fixară iarăşi reciproc. Fenomenul dură trei secunde întregi, până când Maşka cu Nastea şi Sablin urmară rute închipuind două drepte intersectate. Şi Sablin mormăi:

— Bună...

Maşka îşi întoarse privirea aşa cum îţi retragi mâna de pe un ceainic fierbinte. Apoi îşi recăpătă suflul. Asta dură patru paşi. Se opri şi privi în jur. Sablin se îndepărta cu

umbletul lui de gay, iar ceafa lui cu păr cârlionţat, oxigenat, spunea: „eu-pe-tine-nu-te-văd!“

Nastea se opri şi ea şi scuipă cojile în pumn. O analiză pe Maşka, apoi privi tricoul lui Sablin, care albea în semiobscuritatea coridorului.

— Lasă-l, o sfătui Nastea.

Maşka n-o auzi şi ridică maşinal din umeri.

— Ce ţi-o fi făcut neghiobul ăsta distanţionat! izbucni deodată Nastea. E...

Nastea se chinuia să găsească cuvântul.

— ... e un depravat. Nu face două parale!

— E super...

Nastea trase aer în piept, pregătindu-se să dovedească contrariul, apoi însă doar flutură din mână, înţelegând că toate cuvintele sunt acum de prisos. Era în stare să-i îndese cu propriile mâini lui Sablin în gură acel „bună“, şi dacă asta ar fi fost posibil, precis aşa ar fi făcut.

— Nimic nu-ţi poate lumina mintea aia?

— Şi ce dacă?

— Când vine vorba de secătura asta, parcă ţi se lasă ceaţa pe creier.

— Toţi îndrăgostiţii îşi pierd puţin capul, spuse Maşka, ridicând din umeri.

Nastea îşi aruncă nervoasă în gură două seminţe şi le sparse pe amândouă odată cu un ţăcănit.

Maşka voia să stea puţin de vorbă cu Sablin. Să-şi arunce măcar două-trei cuvinte unul altuia. „Ţi-a plăcut?“ — „Tu ai scris asta?“ — „Nu...“ Şi gata. Numai să o vadă. Doar să simtă că Sablin şi-a irosit trei secunde din viaţa lui pentru Maşka, şi că ele îi aparţin doar ei. Cât două inspiraţii şi o expiraţie. Cât patru pulsaţii ale sângelui prin vene şi artere. Şi creierul ocupat preţ de o clipă cu chipul Maşkăi. Maşa cobora, treptat, la nivelul unui organism primitiv.

Sablin nici măcar nu bănuia că exercită o asemenea influenţă asupra acelei fete ciudate din anul întâi, care-l privea de fiecare dată de parcă din cauza lui pierduse o sută de

ruble. Şi, poate, şi pe sine. El nu făcea decât să treacă pe coridor cu geanta pe umăr, în tricoul lui şifonat şi în jeanşii lui puşi şui. Jeanşii se ţineau pe şolduri, lăsând vederii bentiţa chiloţilor în dungi alb cu gri.

Maşka hoinărea prin oraş, şi soarele îi bătea în nas. Nu i-l ardea, dar revărsa o lumină violentă şi artificială. Praful îi intra în ochi, amestecat cu smogul gazelor de eşapament. Nu se simţea în largul ei, pentru că tricoul îi ieşise din jeanşi şi acum se înghemotocise sub vestă. Rujul i se întinsese şi buzele i se uscaseră. Viaţă de rahat. Iar Sablin, cu jeanşii şi cu buclele lui, zboară şi respiră în voie. Şi lui tricoul nu i se-nghemotoceşte sub pulover. Iarăşi Sablin... El nu-i scrie. O ignoră. O dispreţuieşte. O scuipă de sus. Şi pentru ce? Aşa, aiurea. Nu-i decât un pozeur, un depravat, un poponar distanţionat. Se iubeşte pe sine mai presus de orice pe lume. Precis că nici pe fata cu ochelari n-o iubeşte. Cu ea doar face dragoste... adică sex. Despre ce dragoste poate fi vorba? Maşka îşi îndreptă sacoşa pe umăr, păru-i căzu în ochi. Şi-l dădu pe spate cu mâna plină de praf. Viaţă de rahat. Totu-i de rahat. Urcă în autobuzul care tocmai sosise.

Sablin îşi petrecea zile întregi la subsol, unde-şi monta emisiunile radio pentru Eho Moskvî şi Romantika. Era foarte cald. Îşi şterse fruntea asudată cu poalele cămăşii. Pătratul luminos al ecranului clipi iarăşi, oglindindu-se în ochii lui de un căprui ceramic.

— Saş, trebuie să plecăm!

— Imediat...

Dădu fuga la etajul al treilea să ia subiectele la istorie de la o colegă de an. Dădu la avizier peste cotidiana bucăţică de hârtie şi-şi aminti că nu răspunsese nici data trecută, nici data răstrecută. Geanta îi lunecă de pe umăr şi se buşi de podea. Sablin înjură, vârî prin deschizătura fermoarului foile cu textul, ele se mototoliră, nu-i nimic... Înghesui peticul de hârtie pe care scria „Lui Sablin L., grupa 302“ în batista făcută mototol din buzunarul stâng.

— Sablin!

— Vin!

Din sala de curs ţâşni fata cu ochelari.

— Leşik!

Sablin îi tamponă maşinal buzele cu ale lui, geanta îi lunecă de pe umăr şi se buşi de pământ. Hârtiile cu subiectele se împrăştiară pe jos.

— O să vii?

El îşi aduna hârţogăraia.

— O să mă suni?

— S-ar putea. Da. Sigur.

— Aştept! Mi-ai promis.

Mâinile ei se afundară în buclele lui dese.

— Da. Scuză-mă...

Sablin închise fermoarul la geantă. Îşi lipi iar buzele lui tari, reci şi prăfoase de buzele fetei.

Treptele îi lunecau sub bocanci, el ieşi în goană din universitate şi ajunse tot într-o fugă în staţie. Vântul amarnic îi usca ochii, îi era sete. Îi venea să lase totul baltă, să scuipe pe toate de la înălţimea unei clopotniţe şi să se tot ducă, cu mâinile vârâte în buzunare. Asta era astăzi, mâine însă totul se putea schimba. Şi-apoi, împlinise deja douăzeci de ani şi era timpul să câştige de-un sandviş cu salam pentru el, pentru mama şi tata şi pentru fratele lui. După ce se aşeză în autobuz, Sablin îşi închise o clipă ochii, apoi îşi scoase batista din buzunar şi îşi şterse cu ea faţa asudată. Laolaltă cu batista i se lipi de palmă bileţelul. Despături pagina cu pătrăţele: „Salut, dragule! Felicitări cu ocazia primei (şi deja încheiatei) săptămâni de examene. Baftă în sesiune! Scrie-mi! Scrie-mi ceva!!! M.N.“ Sablin vârî bileţelul în buzunar. În autobuz duhnea acru a imitaţie de piele şi a gaze de eşapament. Îşi închise ochii. Apoi îşi vârî mâna în buzunarul gecii şi-şi băgă în gură o sământă.

Maşka se prăvăli pe un scaun şi-şi puse geanta pe genunchi. Geanta îi căzu. Maşka se aplecă să o ridice şi o încercă ceva asemenea senzaţiei pe care o ai când prinzi cu

mâinile goale un cablu neprotejat. Sablin o privea cu ochi goi şi obosiţi şi scuipa coji de seminţe în pumn. Odată, în copilărie, Maşka fusese fascinată de chiciura cu sclipiri de cristal de pe coada lopeţii de fier cu care se curăţa zăpada de pe patinoar, şi o linsese. Limba i se lipise pe fier. Apoi, fireşte, i-o dezlipiseră. Acum Maşka se lipise parcă la fel de temeinic ca în copilărie, dar cu privirea, şi nu de coada unei lopeţi, ci de ochii lui Sablin. Sablin îşi vârî o sămânţă în gură, apoi băgă mâna în buzunar şi scoase de-acolo un pumn plin cu seminţe aidoma. Şi i-l întinse Maşkăi. Maşka luă o sămânţă şi o duse la gură. O sparse. Scuipă cojile în pumn. Mai luă una.

Sablin ronţăia la seminţe şi-i era somn. La a patra staţie coborî, strecurând restul seminţelor în buzunarul Maşkăi. Pur şi simplu le scobi dintr-al lui şi le transferă în buzunarul Maşkăi, trăgându-i-l cu un deget.

Maşka continuă să ronţăie maşinal seminţe, cojile umede, calde îi răşchirau degetele. Luă încă o sămânţă şi dădu peste un colţişor dur. Scoase foaia cu pătrăţele, îndoită. „Salut, dragule. Felicitări cu ocazia primei (şi deja încheiatei) săptămâni de examene. Baftă în sesiune! Scrie-mi! Scrie-mi ceva!!! M.N.“

Afară, ploaia bătea plăcut şi mirosea a cercevele ude. Universitatea îşi înălţa zidurile cenuşii. Maşka şi Nastea stăteau în bancă şi ronţăiau seminţe, scuipând cojile în pumn. Lângă avizier — Sablin. Păr cârlionţat, tricou şifonat, jeanşi puşi şui. Se întoarse şi intră în sala de curs, frumos, atrăgător. Cu zâmbetul pe faţă. Ziua de ieri rămăsese undeva departe în urmă şi nu mai simţea nevoia să scuipe de sus, de la înălţimea clopotniţei. Maşka aştepta să-i vadă figura, dar când dădu de ochii lui în nuanţa ceramicii, în capul ei totul se învălmăşi de surpriză. Vrusese să-i spună „Salut“, dar Sablin trecuse pur şi simplu pe lângă ea. Ce nevoie avea el de saluturile ei. Unde-i ea, şi unde-i el — japiţa, pozeurul, fustangiul!

Lioha Rottweiler

După istoriile mele
marea s-a răsturnat,
şi cineva a inventat atunci uscatul,
şi de la sine
totul a devenit mai bun.

Zemfira

Liudka stătea în picioare pe prichiciul ferestrei de la etajul doisprezece şi se pregătea să sară. Era uşor ciupită şi avea părul vâlvoi. Îi flutura în vântul de decembrie, degetele îi deveniseră sticloase. Liudka era ferm decisă să sară. Pentru că venea al treilea mileniu şi ea era singură acasă. Şi nimeni nu o invitase nicăieri, şi nimeni nu venise la ea. Şi părinţii plecaseră în vizită şi nu vruseseră s-o ia cu ei. Pe masă trona o sticlă de şampanie ştiuletiformă şi o farfurie cu sandvişuri. Până la Anul Nou rămăseseră patruzeci de minute. Când orologiile din toată ţara vor bate ora douăsprezece, Liudka nu va mai fi. Trupul ei va zăcea pe asfalt, iar sângele ei, amestecat cu zăpadă, va îngheţa în bulgări diformi.

Sună cineva la uşă. Liudka tresări şi alunecă pe prichici, dar reuşi să se prindă de pervaz. Degetele rebegite de frig îi înţepeniseră, crispate. Vântul îi mângâia, cu îngăduinţă, picioarele goale, repezind în ele zăpada.

Linişte.

Soneria zbârnâi din nou. Liudka simţi cum degetele-i paralizează lent. Viaţa nu i se perinda prin faţa ochilor ca pe un *slide*, cum e cazul să se petreacă în clipa dinaintea morţii.

În loc de asta, Liudka văzu cu limpezime un cap ras şi nişte ochi insolenţi. „Lioha-rottweiler...“, gândi ea şi-şi descleştă degetele.

Nici măcar nu-l cunoştea.

Serioga, un amic economist, le invitase atunci pe ea şi pe Tanka la petrecerea organizată de o bancă în cinstea Anului Nou. Tanka era teribil de nervoasă.

— Pha..., făcuse ea, azvârlind pe pat o rochie argintie. N-am pur şi simplu chef să merg.

— Dar de ce? o întrebase cu mirare Liudka, în vreme ce mânca cu linguriţa iaurt cu vişine.

— De ce?!!

Ochii Tankăi se rotunjiseră, semănau cu nişte nasturi bleu.

— Ştii tu ce fel de indivizi vin acolo?! Păi acolo e bancă, au brad... Sunt toţi ţapeni ca nişte ouă...

—... de elefant, completă Lidka.

— Îhî, se declară de acord Tanka în mod surprinzător, îşi scoase puloverul şi se strecură lunecând în cârpuşoara aceea argintie. Ascultă, am impresia că rochia asta-i cam aiurea...

Rochia abia-i acoperea fundul, iar picioarele care porneau de la el în jos aduceau cu două beţe drepte. Sânii ascuţiţi se zburleau prin sclipici.

— Asta-i ca pentru striptease, mi-a spus mie Galea.

— Pe-a măăă-sii...

Şerpuindu-se ca o râmă, Tanka începu să lunece afară din rochie.

— Îmbracă-te ca de cocktail, o sfătui Liudka.

— Dar ce, o să bem cocktailuri acolo? se interesă furioasă Tanka, făcând vânt în dulap rochiei de striptease.

De băut, n-au băut cocktailuri, ci vin şi şampanie, apoi votcă şi apă minerală. Chelnerii destupau sticlele şi făceau dispărute dopurile în buzunare. Funcţionarii băncii stăteau în picioare şi mâncau cu demnitate sălăţele şi biftecuri. Burţile şi piepturile înveşmântate în cămăşi şi rochii scumpe,

sclipiciul din păr — toate astea îi situau, fără umbră de îndoială, în lumea Aleşilor. Tanka, în rochia ei idioată de cockteil, lungă până-n călcâie, privea cu un aer ostil ringul de dans, unde ţopăiau cu elan nişte economişti-manageri, cot la cot cu agenţii de pază. Mai apoi însă, băgând de seamă că nimeni n-are nicio treabă cu rochia ei, s-a amestecat în mulţimea aceea nebunatică şi a-nceput să ţopăie şi ea în ritmul unor cântecele în genul „Anul Nou apare-n prag, noi îl primim cu mult drag!..." Liudka, nu mai puţin, ba poate chiar mai beată, mânca banane şi-i analiza cu priviri şovăielnice pe bodyguarzi. Erau toţi unul şi unul — înalţi, umflaţi de musculatură.

— Dar ăla cine-i? îl împunse ea pe Serioga, arătând spre o huidumă în cămaşă albă, fascinant ca un mafiot, tuns zero, cu nişte ochi îngrozitor de insolenţi.

— A... Ăla-i Lioha, răspunse fericit Serioga. E şofer. De fapt, locuieşte în apropiere de tine, l-am văzut de vreo două ori pe-acolo, îşi plimba rottweilerul pe locul ăla viran...

Lui Lioha îi sclipiră dinţii albi, ca de iepure, în lumina ultravioletă, şi îşi scutură umerii uriaşi.

— Tanka! Tanka!

Liudka se chinui să răzbată, poticnindu-se, la amica ei, care îmbrăţişase deja pe de-a-ntregul un programator.

— Vino-ncoace!

— N... ce? făcu Tanka dezmeticindu-se şi lăsând baltă programatorul, pe care, altminteri, gestul nu-l îndureră câtuşi de puţin, şi-şi urmă supusă prietena supraexcitată.

Liudka o conduse ţopăind până la tânărul care dansa şi i se confesă, şuşotind tare, după ce trase urechea Tankăi spre ea:

— El e Lioha-rottweiler! Super, ce zici?

Tanka, tot legănându-şi şoldurile, îi dădu roată lui Lioha prin mulţime, îl cercetă din toate unghiurile prefăcându-se că dansează, şi la întoarcere conchise:

— Mda... E mişto!

Liudka era încă în liceu, într-a zecea, era o elevă mediocră. De aceea viaţa ei nu abunda în senzaţii tari. Îşi petrecuse

toţi anii conştienţi în acelaşi colectiv, toţi băieţii din clasă i se păreau doar nişte adulţi acneici, fără nici un semn distinctiv legat de apartenenţa sexuală. Aveau păr grăsos, firicele umede deasupra buzei de sus şi spuneau bancuri răsuflate.

Pe când Lioha — altă viaţă! Ăsta-i bărbat. Zdrahon şi insolent ca un motan îmbuibat. Şi mai mare cu cinci ani ca Liudka. Dar Liceul nr. 3 şi grupările interlope trăiau în atmosfere total diferite. Oamenii din aceste atmosfere nu se vor înţelege unii pe alţii, se pot culca unii cu alţii, dar nu se vor înţelege... Interesul ei pentru el friza absurdul infantil, iar lipsa lui de interes pentru ea friza lehamitea făţişă.

Liudka oftă. Nu îndrăznea să facă cunoştinţă cu Lioha, măcar că era deja beată cui. Tanka cercetă locul din priviri şi răcni, ca să acopere muzica:

— Babalâcii ăştia s-au îndopat, dar ţopăie ca dracii! Ceva de groază! Sunt oameni ca toţi oamenii!

— Şi ce-ai vrea, să-şi răşchireze degetele?! zbieră, la fel, Liudka.

— Ei, asta-i... Sunt totuşi funcţionari de bancă.

În clipa aceea, de Tanka se apropie, congestionat, adjunctul directorului comercial şi o luă la dans. Pe adjunct îl chema Nikolai Gheorghevici, avea cincizeci de ani.

— Să facem cunoştinţă, mormăi el cu voce de bas în urechea Tankăi. Eu sunt Kolea. Dumneata?

— Eu sunt Tatiana.

Petrecăreţii ţopăiau pe ringul de dans şi se bucurau de orice — de muzica dată la maximum, de fumul de ţigară, de bodyguarzii voinici şi troscăiţi, de mandarinele de pe masă şi unul de altul. Atmosfera era îmbâcsită cu asemenea cantitate de bunăvoinţă, încât îţi năucea minţile mai ceva ca votca Flagman.

Liudka dansa cu Serioga şi se impregna de atmosfera aceea de fericire, se simţea uşoară ca heliul. Bea aerul îmbâcsit de fum de ţigară ca pe o apă pură şi făcea dispărute dopurile în buzunar...

S-au întors acasă în zori, moţăind pe bancheta din spate din Opelul lui Serioga. Tanka s-a culcat aşa, în rochia de cocktail, a şifonat-o îngrozitor, arăta de parcă ar fi rumegat-o vaca. Dimineaţa stăteau amândouă în bucătăria Liudkăi, beau cafea.

— La dracu'..., făcu Tanka smârcâind din nas. Ce s-a întâmplat? Sper că n-am acostat pe careva?

— N-ai... Şi e păcat. Ţi-ai fi găsit un tip ţapăn...

— Ca oul de elefant, da? ricană Tanka şi gândi cu voce tare, cu obrazul sprijinit în pumn: Tipii insipizi sunt de regulă nişte fraieri. Pe când ăştia sunt tipi ca lumea. Normali.

— Şi prin ce se deosebesc ăia de ăştia?

— Păi, insipizii, îi explică Tanka, sunt ăia care urlă: „Îţi stâlcesc mutra!"

— Şi ţapenii?

— Ţapenii ţi-o stâlcesc.

Liudka se sperie de moarte, se sperie în aşa hal încât respiraţia i se tăie şi dinţii i se încleştară. O fracţiune de secundă rămase suspendată între cer şi pământ în văzduhul îngheţat, ca în formol, apoi căzu la pământ.

Imediat însă braţul îi fu răsucit. Cu un trosnet ca de oase sparte la măcelăria din piaţă. Liudka nici măcar nu apucă să-şi imagineze ce se petrece. Poate sufletul ei îşi luase zborul? Prin braţ. Simţi o lovitură arzătoare în piept şi stomac, apoi o durere ascuţită, usturătoare, ca şi când cineva i-ar fi smuls colanţii îngheţaţi — dacă i-ar fi avut pe ea — cu piele cu tot.

Zăvorul de la uşă era puţin depărtat, avea îndoit metalul limbii. Pe covoraşul de lângă uşă stătea şi fornăia, cu limba scoasă, un câine mare, negru, cu pete roşcate. Şi chiar în faţa Liudkăi stătea proţăpit Lioha-rottweiler şi, la fel ca şi câinele, sufla greu şi o privea cu ochi rotunzi, întunecaţi.

— Năroado, spuse el mânios, cu un icnet.

— Cine eşti? şopti, cu buzele uscate, Liudka.

Deja nu mai înţelegea nimic, căuta din priviri aripile pe spatele lui Lioha.

Lioha nu-i răspunse, înconjură camera şi se aşeză pe canapea, dând de duşcă şampanie direct din sticlă. Mâinile îi tremurau mărunt.

— Cine eşti, la urma urmei?

Liudka îşi fixă anevoie privirea asupra acelui cap ras, încercând să se dumirească cine e — Cel de Sus deja, sau vreun înger.

În loc de răspuns, Lioha mai trase un gât şi clătină din cap:

— Treceam pe-aici cu câinele, pe toţi dracii... Şi o văd pe nătoada asta-n fereastră...

Liudka se dezmetici cu încetul şi primul lucru care-i veni în minte îi ieşi pe gură:

— Cum, tu ai sunat la uşă?

— Dar cine? Puşkin? Puşca mea... Bine măcar că era încuiat numai cu zăvorul...

Au stat aşa, în tăcere, destul de multă vreme. Liudka se încălzise, îşi venise în fire şi acum îşi analiza picioarele julite, pline de sânge, şi mâna umflată.

— Unde ţii ceva de bandajat? o întrebă posac Lioharottweiler.

Liudka flutură vag din mână în direcţia bucătăriei. Privi în tăcere cum Lioha scotoceşte prin sertare şi înjură în şoaptă. Apoi ea se aşeză şi privi la fel, buimacă, mâinile lui puternice, îndemânatice, mâini ca de hoţ, care îi bandajau strâns încheieturile mâinilor şi cotul. Apoi picioarele. Câinele stătea culcat pe covoraş şi fornăia, rotindu-şi ochii strălucitori.

— Mâine te duci la urgenţă..., spuse el la fel, posac.

Închise bine fereastra, făcând să intre adânc în locaşurile lor cremonele scorojite, nefolosite. Trase până şi storurile. Apoi apăsă cu un deget metalul cromat al încuietorii, care era îndoit, şi îl puse la locul lui.

Liudka se ridică pe picioarele tremurânde şi se aşeză apoi pe un colţ de canapea, simţind iarăşi şi iarăşi înlăuntrul

ei un vid rece. Tresărea şi pipăia stofa canapelei, o verifica cu grijă, nu cumva să se surpe pământul sub ea...

— Mi-a părut bine de cunoştinţă, spuse Lioha, apucând lesa rottweilerului. Salut.

— La revedere..., rosti doar cu buzele Liudka, privindu-l cu ochi abulici.

Lioha trânti uşa şi plecă. Iar peste zece minute, televizorul transmitea un viguros „Bommm... Bommm..." Liudka stătea înfundată în perne şi se uita la focurile de artificii, la sutele de steluţe multicolore care explodau în tării. Ecranul îi lumina faţa palidă, pe care începuse să înflorească, întârziată, o roşeaţă pricinuită de iritare. Covoraşul din faţa uşii stătea strâmb, iar pe duşumea sclipeau mici bălţi murdare de zăpadă topită.

„A lăsat câinele mizerie, gândi maşinal Liudka, trebuie să curăţ."

Preafrumoasa mea Ann

Petersburgul îşi înălţa ameninţător uriaşele ziduri cenuşii. Îngeri graşi priveau crispaţi spre cer. Din cer cădea de săptămâni întregi o burniţă mohorâtă. Bolta era acoperită de o pâclă tulbure.

Iepuraş stătea pe bancă, strângându-şi impermeabilul în jurul lui. Era beat. Niciodată nu mai fusese beat. Părul i se lipise la spate într-o codiţă şi picăturile de ploaie i se prelingeau sub guler. Iepuraş plângea.

Pe Iepuraş îl părăsise iubita. Ieri. Îi spusese: „Iepuraş, n-am nevoie de tine şi gata." Ca o uşă trântită în plină figură. Erau în vizită, şi afară burniţa la fel, monoton. Ca acum. Numai că atunci era veselie, acum nu mai era. Ieri fusese ziua de naştere a lui Ghenka Titov, şi Ghenka dansase cu fata lui Iepuraş. Apoi se sărutaseră în bucătărie. Asta, în timp ce Iepuraş se uita la televizor şi bea suc. Toţi făceau mişto de el că nu bea votcă. Apoi intrase în bucătărie şi văzuse totul. Şi se îmbătase. Prima oară în viaţa lui. Tâmpitul.

Fata venise din bucătărie şi spusese că Iepuraş nu ştie de glumă. Iepuraş o întrebase: dacă asta e glumă, ce crede ea că e serios? Fata îi răspunsese că nu se poate să fie aşa încuiat. Şi îl trimisese la plimbare.

Iepuraş plecase de la petrecere la ora unu noaptea şi ajunsese pe jos până în centru. Se împiedicase de o ţeavă şi căzuse într-o băltoacă. Şi adormise. Se trezise la cinci dimineaţa şi pornise îndărăt. Şi acum stătea pe bancă, lângă intrarea în imobilul fetei. Îşi zicea că doar a visat că ea l-a trimis la plimbare. Spera asta şi plângea.

Se cunoscuseră într-o excursie cu grupul în Ungaria. Aflaseră apoi că învață la aceeași școală. Iepuraș se îndrăgostise. Pentru prima oară în viața lui. Se plimbau prin oraș, și Iepuraș o hrănea la McDonald's. O ducea la Ermitaj. Nu se știe de ce. Dar el nu se pricepea să le facă fetelor curte. Și fata aceasta îl învățase. Ea îi spunea: „Iepuraș, o să fac din tine un gagiu super." Iepuraș nu înțelegea ce înseamnă asta și zâmbea sfios. Avea urechi clăpăuge și translucide și dinții din față lungi. Urechile i se depărtau când zâmbea. Îi apăreau două gropițe-n obraji și-i ieșeau în afară dinții din față. Ca la iepuri. Dar fetei îi plăcea asta. Ce nu-i plăcea era caracterul lui Iepuraș. Iepuraș era prea timid, prea naiv și prea cinstit. Față de sine însuși și față de alții. Fata îl remodela, dar Iepuraș își dorea un singur lucru: ca ea să nu dispară niciunde și să fie întotdeauna cu el. Se gândea la ea fără-ncetare și nu putea vorbi despre nimic altceva. Dar, oricum, nimeni nu-l prea întreba mare lucru. Era și el acolo, Iepuraș.

Iepuraș cumpăra zilnic înghețată și se înființa lângă intrarea în imobilul fetei. Ea ieșea și el îi întindea înghețata. Și ea se supăra: „Cum poți fi un romantic așa încuiat?", îl întreba ea pe Iepuraș și mânca înghețata. Iepuraș ridica din umeri. Pe fată chestia asta o agasa la culme. O agasa felul în care se îmbracă Iepuraș, felul în care râde, felul în care vorbește câteodată de se aude pe toată strada. O agasa și că, atunci când ea cobora din autobuz, Iepuraș o prindea de cot, era penibil. Că era posomorât și neinteresant. Că era întotdeauna serios și nu știa de glumă. Îi tot spunea lui Iepuraș că așa nu se mai poate, și el zâmbea, iar urechile lui translucide deveneau trandafirii.

În schimb, Iepuraș îi era credincios. Era cel mai bun prieten. Ea îl întreba uneori: „Și dacă o să te înșel?", și Iepuraș îi răspundea: „O să te părăsesc." Și chiar așa ar fi făcut.

Ghenka Titov însă era un băiat vesel. Și era cu doi ani mai mare ca Iepuraș. Avea cincisprezece ani.

Iepuraş îşi strânse mai bine impermeabilul în jurul corpului şi-şi ridică privirea. Ştia că n-o va ierta în veci pe fată. Şi de aceea plângea. Nu putea face nimic în ce îl priveşte. Era un romantic încuiat şi un băiat cu principii. Şi nu putea trece peste principii. Ar fi ca şi când ai sări de bunăvoie într-o movilă de rahat şi ai zâmbi. Cu gropiţe.

Uşa de la intrare se trânti şi Iepuraş o văzu pe fată. Ea se apropie de el, şi el zâmbi.

— Şi îngheţata unde-i? îl întrebă ea.

— Imediat, răspunse Iepuraş şi ţâşni de pe bancă. Aşteaptă puţin!

Şi dădu fuga la magazin, încurcându-se în impermeabil.

Cât despre Ghenka Titov, acela stătea pe pat la el acasă şi cânta, acompaniindu-se la chitară: „Mi-am zis atunci: e chiar atât de important cu cine şi unde ţi-ai petrecut tu noaptea aceasta, o, prea-frumoasa mea Ann...“ Alături, pe jos, dormeau prietenii lui.

Post-scriptum

Mark vrea să pornesc bulele în jacuzzi. Am înţeles asta azi-dimineaţă, când mă aflam sub duş şi trăgeam cu coada ochiului spre oglindă. El se bărbierea, trăgându-şi în jos buzele în forma literei „O“. Aştepta, fără îndoială, ca eu să alunec, pentru ca el să-mi calce părul în picioare. Eu mă voi sufoca şi voi muri. El îmi va târî trupul roz-pal afară din jacuzzi şi mi-l va duce spre pat. Care pat, că veni vorba, e nefăcut. Mark mă va culca pe pat şi va aduce din bucătărie cuţitaşul cu mâner roşu. Îmi va scoate cu acel cuţitaş un ochi şi va ejacula în găurica aia. Apoi se va duce la bucătărie, va bea o cafea şi se va întoarce. Îmi va scoate şi celălalt ochi. Iar va ejacula. Se va duce pe balcon, va fuma. Va reveni. Va începe să-mi scoată nasul. Dar la nas sunt găurele mici şi nu va reuşi să mi-o tragă acolo. Atunci va înjura şi-mi va vârî cuţitaşul în gură. Îl va înfige, agitându-l în sus şi în jos. Apoi va ejacula. Se va ridica, se va îmbrăca şi va pleca la serviciu. Se va întoarce seara. Fără să se spele, va face dragoste cu cadavrul meu. Va încerca pe la spate. Apoi îmi va rupe cu dinţii un deget de la picior. Degetul mic. Mi-l va vârî în ochi. Vreau să zic, în găurica rămasă în locul lui. Se va duce să bea o cafea. Va reveni cu tubul de frişcă. Mi-o va îndesa în toate găurile posibile... Îmi va tăia sânul drept. Şi-l va aşeza pe corpul lui şi va începe să se joace de-a extraterestrul. Apoi îmi va reteza sânul stâng. Se va mânji. Se va duce să se spele pe mâini. În baie va vedea mătura cu coadă. Va dori să vadă ce se întâmplă dacă-mi bagă coada măturii în burtă şi va începe să-mi împingă acolo mătura. Va obosi ca un

câine. Se va duce să bea o cafea. Apoi va scoate geanta sport. Îmi va tăia capul. Mi-l va pune în frigider, ca suvenir. Tot restul mi-l va îndesa prin diverse sacoşe, iar torsul mi-l va vârî în geanta sport. Le va transporta pe toate în afara oraşului şi le va arunca în râu. Se va întoarce. Îmi va spăla capul sub robinet şi va dormi lângă el.

Pur şi simplu nu pot admite una ca asta.

Mark încă se bărbiereşte. Ies de sub duş şi mă duc la bucătărie. Iau cuţitaşul cu mâner roşu. Mă apropii pe la spate de Mark şi chibzuiesc. Cel mai bine ar fi să i-l înfig în gât. Aş merge la sigur. Altfel, până trec cuţitul prin muşchi ca să ajung la vasele de sânge, apucă să-mi taie capul de zece ori.

— Marta, zice el, hai să mergem azi în afara oraşului.

„În sacoşa sport?“ consimt eu în sinea mea.

— De ce?

— Să ne plimbăm.

Mark se spală şi se priveşte în oglindă. E un tip bine. În orice caz, aşa se consideră el. Iar eu nu obişnuiesc să-l contrazic.

— Mergem?

Socotesc cum aş putea împlâna cuţitaşul în gâtul lui Mark. Va reuşi, evident, să-mi prindă mâna. Şi-mi va tăia capul direct aici, în baie. Şi va şterge sângele cu prosopul.

— Mar-ta...

— Da?

— Tu mă asculţi?

Trebuie să aştept până se întoarce cu spatele la mine. Şi apoi să-l înjunghii în gât. Clar.

Dar Mark nu se întoarce. Îmi trage faţa spre a lui şi mă sărută. Ce-ar fi s-o fac acum? Nu, n-ar merge... La dracu'!

Astăzi, la micul dejun, mi-am dat seama că Mark vrea să mă înjunghie cu cuţitaşul pentru unt. Stătea la masă şi ungea cu unt o bucăţică de pâine...

Tu şi eu

Dreptate nu are acela care are dreptate, ci acela care e fericit.

Îmi urăsc corpul. E de prisos. Cu el ai întotdeauna multă bătaie de cap. Să-l îmbraci, să-l ţii drept, cu mâinile pe lângă el, să-ţi machiezi faţa... Şi trebuie să fac obligatoriu asta, pentru că el este permisul meu de trecere. Fără el sunt nimeni.

Vreau să te ating, dar nu pot — nu am ambalajul necesar. N-o să vrei. Ţi se pare interesant cu alţii. Iar eu vreau să zbor în jurul capului tău şi să-ţi respir în ureche. Te vei strâmba caraghios şi-ţi vei spune că ţi-e bine cu mine. Vei iubi alţi oameni şi le vei săruta buzele, iar eu mă voi încurca în părul tău şi voi sta acolo nemişcată. Apoi vei rămâne singur şi vei înţelege că, totuşi, ceva îţi lipseşte. Atunci mă voi descurca din părul tău şi-ţi voi sufla o adiere în ochi. Îţi vei miji ochii. Te iubesc când faci asta. Tu vei înţelege că-ţi e bine. Că este primăvară şi dă colţul ierbii. Că eşti iubit. Şi tu vei iubi. Vei arde de pasiune, vei fi gelos şi-ţi vei muşca buzele. Eu îţi voi sorbi sângele şi lacrimile. Ţie-ţi va fi bine, mie nu. Vei decide că ţi-ai găsit jumătatea. Te vei însura. Vei avea doi fii şi o fiică. Ştiu chiar cum îi va chema. Voi fi în părul tău, în ochii tăi şi în buzele tale. La un moment dat, te vei afla între Aceia şi Aceştia. Şi cineva te va împuşca. Nu ţin minte cine. Apoi vei zăcea în spital. Soţia te va părăsi. N-are nevoie de un invalid. În general, nimeni nu are nevoie

de invalizi. Îţi vei muşca buzele şi-ţi vei vedea fiii şi fiica doar în vis. Odată, vei întreba:

— Unde eşti?

Vei întreba încetişor, ca nimeni să nu te audă.

Dar eu nu exist. Crezi că e mai bine mort decât invalid? Nu ai nevoie de o asemenea viaţă. Vrei să mori. Eu ştiu că, dacă vei muri, vei fi cu mine. Dar eu nu vreau aşa. Vreau să-ţi respir în ureche în fiecare primăvară. Dar eu nu exist. Crezi că atunci a fost aşa de simplu? Crezi că este uşor să mori pentru cineva?

Noi doi nu existăm. Iar sângele tău şi lacrimile tale se întorc la tine. Nu poţi continua în felul acesta. Dar băieţelul tău îţi spune la telefon:

— Nu muri!

O spune încetişor, să n-audă mama. În şoaptă.

Vor trece apoi încă zece ani. Vei înţelege că nu a fost totul zadarnic. Când vei învăţa să-ţi mişti picioarele. Când te vei ridica şi vei umbla. Şi apoi vei alerga. De tine se va îndrăgosti o puştoaică de la etajul doi. Fiul tău cel mare va termina liceul şi va merge la facultate. Decanul îşi va aminti numele tău de familie, pentru că tu fuseseşi cel mai strălucit, cel mai solar. Fiul tău va fi la fel. Vei fi mândru de el. Te vei recăsători. Toamna ta va fi înseninată de purpuriul însorit al frunzelor moarte. Ţi se va naşte o fetiţă. Vei fi cel mai fericit om de pe pământ. Îi vei cumpăra un câine mare. Un câine adevărat. Îţi vei plimba fetiţa cu cărucіorul, îi vei cumpăra îngheţată şi o vei duce la grădiniţă. Apoi, la şcoală. Îi vei arăta păduri şi lunci, o vei învăţa să iubească omizile şi pisicile. Apoi vei avea un nepot. Vei privi în ochii lui şi te vei speria. Îl vei evita, şi fiul cel mai mare se va supăra pe tine. Tu îi vei demonstra ceva, vei ţipa şi vei înghiţi pastile. Nu vei fi înţeles. Vei fi dojenit. Îţi va creşte tensiunea.

Vei zăcea pe canapea cu o pastilă de nitroglicerină sub limbă. Îţi vei înghiţi lacrimile, pentru că nimeni nu va voi să te-nţeleagă. Vei şopti:

— Te-au ucis sub ochii lui.

Vei pleca laolaltă cu câinele în alt oraş. Vei suporta greu despărţirea de fiică. Vei plânge. Nepotul tău va creşte şi va merge la grădiniţă. Fiul îţi va scrie că nu se poate să rămâneţi veşnic duşmani. Că sunteţi o familie. Vei veni în vizită. Îţi vei vedea fiica şi nu vei mai pleca de la ea. Apoi îţi vei vedea nepotul. Vei zâmbi forţat şi vei tremura înlăuntrul tău. Te vei teme că iarăşi... Vei privi în ochii lui şi vei vedea ploaia. Mie îmi place ploaia. Şi ţie. Îţi vei îndrăgi nepotul. Te vei ocărî în sinea ta că n-ai venit mai demult. Dar mai demult nu puteai. Toate la timpul lor.

Îi vei face cunoştinţă cu câinele tău şi îl vei învăţa să se bată. Îi vei arăta bolta şi stelele. Îi vei cumpăra o tobă şi el te va trezi dimineaţa bătând cu furie în ea. Cu el, vei fi omul cel mai fericit. Vei trăi înconjurat de iubire. Fiica cea mică va termina facultatea şi se va mărita. Celui de-al doilea fiu i se vor naşte două fetiţe — gemene. Câinele va muri. Nepotul tău va creşte. Nu va înnopta acasă, iar tu îţi vei face griji şi vei lua diacordin. Vei striga la el, iar el se va droga şi se va culca cu fetele. Îl vei bate la cap că e prea mic pentru asta, şi el se va înfuria, pentru că te amesteci în viaţa lui. Vei obosi şi nervii te vor lăsa. Vei încărunţi.

Nepotul va compune cântece şi le va cânta unor oameni străini. Tu vei dori să-l înţelegi. Vei decide că nu-l poţi pierde din cauza propriilor tale ambiţii. Te vei duce la clubul unde el va cânta cu formaţia lui. Vei fi nervos la culme şi fumul de ţigară te va sufoca. Nu-l vei recunoaşte pe scenă. Apoi îl vei recunoaşte. Apoi îi vei asculta cântecele. Şi vei înţelege că el cântă despre mine.

Vei pleca de la club. Vei păşi, clătinându-te, pe străzile întunecoase şi umede, vei râde şi vei plânge. Îţi vei muşca până la sânge buzele şi vei cădea în genunchi. Pe moloz. Dar îţi va fi totuna. Vei striga, şi nu te va auzi nimeni.

Vei ajunge acasă în zori, ca şi nepotul tău. Vă veţi ciocni unul de altul în faţa uşii, iar tu vei zâmbi. Şi el va zâmbi. Apoi el se va culca, iar tu vei sta în bucătărie şi vei fuma. Va intra soţia ta, în capot, iar tu îi vei spune că o iubeşti. Vor

trece câţiva ani. Fata se va mărita, fiului mai mare i se va naşte un băieţel, fiicei mai mari — o fetiţă. Copiii vor creşte şi te vor trage de nas. Nepotul tău va trece la heroină. Şi va muri. Vei privi în ochii lui sticloşi şi vei vedea stelele pe care i le arătaseşi cândva. Nu vei plânge la înmormântare. Fiul mai mare va suferi un infarct.

Nepotul tău va fi înmormântat. Vei pleca acasă şi, pe drum, vei auzi primăvara. Te vei strâmba. Îţi va fi bine. Vei întreba:

— De ce este totul atât de cumplit?

Dar crezi tu că e uşor să mori pentru cineva?

E uşor.

Moartea pe chat

Stăteam la computer. Aud deodată o bătaie în uşă. Cât se poate de clar: „Cioc-cioc!“ La două dimineaţa? Ciudat... Rămân locului. Şi atunci, uşa se întredeschide uşurel şi intră cineva într-un veşmânt larg. Şi cu o coasă.

— Cine eşti? întreb eu, la început cam pierit.

— Moartea, îmi răspunde cu glas coborât.

E jenată.

— D-d-de ce?

Stă în picioare, se mută de pe un picior pe altul. Îşi învârte coasa în mâini.

— Uite-aşa, spune ea. Treceam prin preajmă şi am intrat... Dar ce-i? Te pomeneşti că-ţi pare rău?

— A, nu, răspund eu, prinzând puţin curaj. De unde ai scos-o şi pe-asta? Intră. Vrei un ceai?

Ea ridică timid din umeraşii ei micuţi. E jenată. Se aşază, totuşi, pe un colţ de scaun. Eu mă duc după ceai. Doar apa trebuie să fiarbă, nu-i aşa. Şi trebuie să pun şi zahăr. Nu i-l pot servi fără zahăr, totuşi...

Revin în cameră — Moartea se aşezase la computer şi clăpăia cu degetele pe tastatură. Încet. Îţi dai seama imediat că nu prea le are cu computerul.

— Ce faci? o întreb.

— Intru pe chat..., răspunde ea cu un aer satisfăcut.

Mă rog, ducă-se naibii. N-are decât să intre pe chat. Ce, îmi pare rău? Doar nu-s vreun chitros.

Mă aşez alături, mă uit pe ecran. Moartea şi-a dat pe chat numele Nasty. Scrie toate tâmpeniile. Trimite salutări.

Trimite ferestre cu „Smileys“. Şi-a însuşit, în linii mari, instrucţiunile.

Apoi am băut ceai. Cu turtă dulce, dacă tot veni vorba. Doar nu-s vreun zgârciob. Nu mă calicesc eu cu Moartea. Las’ să mănânce şi ea. Aşa... Am băut ceaiul, şi ea s-a pregătit de plecare.

— Plec, zice. Am treabă. Mă-nţelegi.

— Bineînţeles, o aprob eu. Afacerile-s afaceri. Să mai treci pe la mine.

— Neapărat!

Şi zâmbeşte. Se vede treaba că i-am plăcut. În general, sunt un băiat bun. Oamenii mă plac.

A plecat. Iar eu am intrat pe chat. S-or fi săturat ceilalţi să aştepte. Intru — nimeni. Adică, e câte ceva, dar se vede că sunt discuţiile de dinainte. Nu s-au reînnoit. Ultimul mesaj e ăsta: „Ce-i, cretinilor, vi s-a urât de frecangeală?“ trimis sub numele Nasty. Parcă am mai văzut undeva nick-ul ăsta... Bun, gata. Intru să-mi verific mail-urile.

Isupov

Sunt studentă la jurnalistică. Deşi n-am nici cea mai vagă idee despre ce voi face după absolvire. Nu-mi place să alerg cu reportofonul în mână şi să-i pisez pe oameni cu întrebări de genul: „Ce credeţi, Elţîn va fi ales pentru al doilea mandat?“ Urăsc să transcriu interviuri. Mă ia cu frisoane când prodecanul mă pune să scriu un eseu despre nu ştiu ce individ. Dar la facultate îmi place. Şi singurul individ despre care aş fi de acord să scriu este Isupov.

Are păr lung şi-i joacă ochii-n cap. Şi-i îngustează când mă salută. Vorbirea-i e ca părul — lungită, răsucită şi despre nimic.

Ne-am cunoscut la Balul Bobocilor, când el a urcat pe scenă rujat şi îmbrăcat într-o rochie. Apoi şi-a scos rochia şi toţi i-au văzut burta. De regulă, te îndrăgosteşti privind ochii cuiva. Eu m-am îndrăgostit de burta lui. De-a dreptul năucitor.

Să mă pici cu ceară şi nu-mi amintesc despre ce am vorbit în seara aceea istorică. Îmi tot scremeam creierii să spun ceva inteligent şi n-am prins ce spunea Isupov. Ţin minte numai rujul de pe buzele lui şi ochii care-i jucau în cap.

Nataşka mi-a spus:

— E-un măscărici.

— În ce sens? am întrebat eu nedumerită.

— În sensul de clovn.

— De ce?

— De-aia.

Nataşkăi nu-i place, în principiu, nimeni. Toţi pământenii îi provoacă lehamite. Îi plac doar muzicanţii. Iar dacă

Isupov ar fi urcat pe scenă nu în rochie, ci cu o chitară în braţe, Nataşka s-ar fi înamorat de el brusc şi pe vecie. Eu sunt mai puţin pretenţioasă. Îmi plac băieţii, chiar şi îmbrăcaţi în rochii. Şi chiar dacă au buzele rujate şi le joacă ochii-n cap.

Isupov are nouăsprezece ani.

— Ce vârstă fragedă, a spus Nataşka.

Ei îi plac numai cei săriţi de douăzeci şi cinci de ani. Aceştia nu i se par pozeuri şi clovni. Consideră că spre douăzeci şi cinci de ani prostia tinereţii este eliminată din organism şi rămâne acolo doar seriozitatea şi temeinicia. Poate că atunci când se va apropia de douăzeci şi cinci de ani şi Isupov va fi serios şi temeinic. Deocamdată e clovn. Are dinţii din faţă lungi, ca de iepure. Tot ca de iepure îi sunt şi urechile clăpăuge. Când îşi strânge părul în codiţă, capul îi arată ca o zaharniţă cu două tortiţe. Pe Nataşka o îngreţoşează chestia asta. Nu înţelege cum se poate trăi cu asemenea urechi. Eu consider că totul depinde de unghiul din care priveşti problema. Pe de o parte, urechile şi dinţii lui Isupov sunt foarte haioase.

— Tu te uiţi la el numai pe de o parte şi îi vezi numai o faţă, spune Nataşka. Medaliile au, de regulă, două feţe.

Dacă Isupov este o medalie, eu vreau să o câştig. În afară de mine, alte două fete din anul meu îl iubesc pe Isupov şi o a treia a fost dezamăgită de el. Aceasta din urmă chiar a scris o poezie la gazetă despre el. A schimbat, bineînţeles, numele de familie.

— De ce i l-ai schimbat? am întrebat-o eu.

— Ca să nu jubileze, mi-a răspuns ea furioasă.

Sper ca eu să nu ajung în asemenea hal. Fetele astea au organizat propria asociaţie, care-şi ţine reuniunile în pauzele dintre cursuri. Reuniunile au teme de genul: „Ce pulover mişto poartă astăzi“ sau „Isupov e un handicapat, toată lumea ştie“ — în funcţie de starea de spirit.

Eu încă n-am coborât până la un asemenea primitivism. Când gingaşele-mi sentimente dau pe dinafară, mă duc unde

văd o mulţime de oameni, şi-n mijlocul ei se află, de regulă, Isupov, şi îi ascult trăncăneala.

— E o nulitate, de fapt, spune Nataşka. Se sufocă dacă nu are pe cine distra. Altfel nu poate atrage atenţia asupra persoanei sale.

— Ba eu cred că poate.

— Sigur, spune rânjind răutăcios Nataşka. Dacă-şi expune burta. „Sasha is sexy“, se exprimă ea englezeşte.

În privinţa asta, da, sunt de acord cu ea.

— Când nu are pe cine distra, începe să alerge prin facultate şi să se lege de necunoscuţi, îmi împărtăşeşte Nataşka propriile observaţii.

— E doar un băiat amuzant.

Nataşka izbucneşte într-un râs neînfrânat, apoi îşi învârte un deget lângă tâmplă.

— Da! Amuzant!

Ieri s-a petrecut ceva extraordinar. Nataşka a făcut cunoştinţă cu Isupov, mai exact, el a fost cel care s-a ţinut scai de ea. Din discuţia pe care au purtat-o a reieşit că el nu-şi aminteşte chiar deloc de mine. Nataşka s-a distrat pe chestia asta în aşa hal, încât a fost dată afară de la cursul de rusă. Pe coridor l-a întâlnit din nou pe Isupov, a făcut multă vreme mişto de el, dar era amărâtă că Isupov nu înţelesese pur şi simplu mai mult de jumătate din ironiile şi vorbele ei sarcastice.

Azi am sunat-o. Nataşka, sigur, s-a înfuriat pentru că „am scos-o din baie“.

— Nataş, poţi tu să faci o faptă bună? O să te iubesc, am rostit eu slugarnic.

— Nu cumva e ceva în legătură cu măscăriciul?

— Ei, da... Fă-mi cunoştinţă cu el!

La celălalt capăt al firului s-a auzit un grohăit, apoi un râs nestăvilit. Am aşteptat răbdătoare.

— Bine! a spus Nataşka. Runda a doua e a mea!

Am stabilit să ne întâlnim vineri. Joia eu stau lângă Magazinul Alimentar Central şi vând seminţe. Mama are gradul

doi de invaliditate şi se duce periodic la Policlinica nr. 6, unde nu i se spune nimic nou şi precis. Aşa încât, o dată pe săptămână, eu mă postez lângă Alimentara şi îngheţ de umezeală şi de ruşine. Mi-e teamă ca nu cumva vreunul din colegii mei de an să mă vadă şi să creadă că, dacă nu-s vreun copil al străzii, mă trag în orice caz dintr-o familie defavorizată — asta, sigur. Cu toate că familia mea e una favorizată. Tata a murit acum patru ani, în timpul unei obişnuite beţii. De atunci, mama şi cu mine o ducem bine.

Pe săculeţul meu cu seminţe se năpustesc în picaj vrăbiuţe. O vânzătoare grasă, roşie la faţă, pe numele ei tuşa Ania, dar căreia pe la spate i se spune „Grasa-proasta“, dă din mâini să le alunge, eu nu. Eu îmi zic că vrăbiuţele nu mănâncă mult şi că, oricum, trebuie îndeobşte să-i ajutăm pe fraţiorii noştri mai mici.

Faţa tuşei Ania devine treptat vineţie şi-mi spune, plină de draci:

— Din cauza ta n-ai loc de de vrăbii aici!

Nu reacţionez în niciun fel, întrucât eu consider că nu poţi permite femeilor cu faţă roşie să-ţi strice dispoziţia.

În timpul ăsta, de noi se apropie doi puşti. Tuşa Ania se concentrează instantaneu asupra lor şi-mi întoarce spatele. Eu stau proţăpită acolo şi mă uit într-o băltoacă, fiindcă nu-mi place când tot soiul de exemplare pline de coşuri se chiombesc la mine. Unul dintre puşti are o geacă maronie. Îmi pare cunoscută. Ridic privirea. El se uită la mine şi nu mă recunoaşte. Apoi spune ca să se afle-n treabă:

— Bună ziua.

Eu dau din cap şi tac.

— Proastă mai eşti, mi-a zis Nataşka. De ce n-ai făcut cunoştinţă cu el?

— Cum? storc eu cuvântul din mine, temându-mă să nu izbucnesc în plâns.

— Îi spuneai: „Saşa? Dar te ştiu de la facultate! Ce, nu mă ţii minte, labagiule?“

Nataşka intră în ambele roluri.

— El zicea: „Nu...“ Şi tu: „Atunci, ia cară-te de-aici, dihor jumulit ce eşti!“

— Chiar aşa să-i fi spus?

— Ei, asta-i... Puteai să-i dai şi-un bobârnac în nas! propuse Nataşka. Aşa, precis te-ar fi ţinut minte toată viaţa!

Nataşka are întotdeauna porniri radicale.

A doua zi l-am văzut pe Isupov lângă oglindă. Avea o expresie concentrată şi braţe păroase. Dar, în general vorbind, nu arăta rău. M-am apropiat de el şi m-am oprit atât de aproape în spatele lui, încât îi auzeam mirosul.

Isupov s-a întors şi şi-a închis ochii pe jumătate.

— Bună ziua, mi-a spus el.

Eu am dat grăbită din cap:

— Salut.

Avea la gât un şnuruleţ pe care era agăţat un leu de argint.

— Ce mai faci? l-am întrebat.

— Bine, a răspuns Isupov. Dar tu?

Era clar, după cum mă privea, că încearcă să-şi amintească cine sunt.

— Şi eu tot bine.

— Aha..., a spus Isupov privind undeva peste umărul meu, apoi în tavan.

Am văzut că are guriţă mică şi că în jurul ei se zburlesc câteva firicele negre — probabil nu se bărbiereşte bine. „Chiar că-i dihor“, mi-am zis eu.

În timpul ăsta, Isupov privea grăbit în jur, chibzuind în ce fel să se descotorosească de mine. Nu putea, bineînţeles, să distreze un singur om. Avea nevoie de o mulţime.

— Vrei nişte seminţe? l-am întrebat.

Brusc, Isupov n-a mai privit prin mine. Îmi venea să-i mângâi cârlionţii. Şi, în general, SĂ-L ATING pe el în persoană.

— Bun, am plecat, mi-a spus Isupov, zâmbind. Toate cele bune!

Nataşka s-a distrat mult timp după asta...

Cuprins

Editor: Grigore Arsene

Redactor: Răzvan Petrescu

CURTEA VECHE PUBLISHING
str. arh. Ion Mincu 11, Bucureşti
tel.: (021)222 57 26, (021)222 47 65
redacţie: 0744 554 763
distribuţie: (021)222 25 36
fax: (021)223 16 88
internet: www.curteaveche.ro
e-mail: redactie@curteaveche.ro